ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\P\Pištanek Peter\Pistanek_Peter-Rivers_of_babylon_2_alebo_Drevena_dedina_SK.PDB

PDB Name: Peter Pistanek - Rivers of b...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.6.2004
Modification Date: 7.6.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Peter Pištanek

RIVERS OF BABYLON 2 alebo DREVENÁ DEDINA

Márii a Tomášovi Kalubovcom

Copyright © 1994 by Peter Pišťanek Illustrations copyright © 1994 by Lemuel Caution Copyright © 1994 by CHAMPAGNE AVANTGARDE
Peter Pišťanek: Rivers Of Babylon II alebo Drevená dedina. Vydalo vydavateľstvo CHAMPAGNE AVANTGARDE, spol. s r. Bulharská 70, 823 60 Bratislava,
fax: 07/22 53 34, telefón: 07/22 23 07, ako svoju 187. publikáciu. Vvdanie 1. Rok
Vydanie 1. Rok vydania 1994. Zodpovedná redaktorka Vlasta Ballová. Výtvarná redaktorka Ingríd Štefančíková.
Technická úprava a sadzba TYPO setter. Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Kniha vyšla s finančným prispením fondu Pro Slovakia.

Scan HUHx & LuLa

Tí z vážených čitateľov, ktorí sa náhodou zoznámili s románom Rivers of Babylon, môžu byť na začiatku tejto knihy právom zveda-ví, či sa tu nebude hovoriť o pánu Ráczovi. Majú pravdu; nebude sa tu hovoriť o pánu Ráczovi. Prinajmenšom nie v takej miere, ako by mohol čitateľ, zhýčkaný prvou knihou, očakávať.
Predsa si však dovolím prezradiť čo-to z Ráczovho súkromného a profesionálneho života.
Pán Rácz je spokojný a šťastne ženatý. Pýši sa zdravým synom, má sa dobre a necháva touto cestou pozdravovať všetkých svojich
priaznivcov. Oba jeho hotely a sieť reštaurácií, jeho investičný privatizačný fond Oxford Captivate & Consumption, jeho pozemkovo-maklérska firma X-Racio i súkromná civilná bezpečnostná služba Sekuritatia prosperujú. Najnovšie pán Rácz zakúpil veľkú halu s dvoma hektármi pozemku v priestoroch nákladného prístavu a chce si tam otvoriť bezcolný sklad. Všetko však bude závisieť od vnútornej zmeniteľnosti slovenskej koruny. Okrem toho pán Rácz založil novú divíziu firmy Sekuritatia. Je špecializovaná na vymáhanie nedobytných pohľadávok.
Napríklad: ste súkromný podnikateľ či podnikateľka. Z inej súkromnej firmy vám dlhujú peniaze. Pošlete im faktúru, urgenciu faktúry, urgenciu urgencie faktúry, urgenciu urgencie urgencie atd'., no oni stále nie a nie zaplatiť. Zájdete teda za ľuďmi z firmy Sekuritatia a tí va-šu pohľadávku kúpia. Chápete to? Ostatní obchodníci kupujú tovar a iné aktíva, ale Rácz, ten kúpi hoci aj dlh; len nech sa obchody hýbu! Za zdanlivo beznádejnú pohľadávku vo výške povedzme pol milióna korún vám na stôl vysolí štyristotisíc, čiže osemdesiat percent dlžnej sumy. Odídete spokojný a v najbližšom kostole dáte zapáliť sviečky, aby Veľký Dobrodinec Rácz žil ešte prinajmenšom sto rokov.
Medzitým čo sviečky horia, Šolík a Tupý, dvaja kmeňoví pracovníci Sekuritatie, vyjdú do terénu zistiť niečo o zadĺženej firme. Ako sa volá jej majiteľ alebo majitelia, kde bývajú, aké majú autá, kde ich nechávajú zaparkované, či majú rodinu, deti, aké sú tie deti staré, kam chodia do školy, či majú domáce zvieratko (ideálny je psík či mačka - predsa len sme ešte nedorástli na odrezanú konskú hlavu na vankúši) a kam s ním chodia na prechádzku. Keď to pozisťujú, vrátia sa do kancelárie firmy Sekuritatia, kde podajú podrobnú správu svojmu šé-fovi Mozoňovi. Urobí sa porada. A potom sa ide, ako sa hovorí, na to.
Celá akcia vo väčšine prípadov vyzerá rovnako.
Asi takto: Krásne osemročné dievčatko, anjelik s dlhočiznou hrivou plavých vlasov, dcérka majiteľa zadĺženej firmy, kráča domov zo školy. Zastaví sa pri nej obrovské auto a akýsi dobrý ujo ju ponúkne cukríkmi. Reku, či sa chce zviezť domov, tam a tam. Dievčatko je prekvapené, že dobrý ujo pozná adresu. Ujo sa zasmeje. On, dobrý ujo, je ocinov starý ka-marát. Dievčinka nastúpi do auta; už teraz je v jej pohyboch, v akejsi nevyzretej, no veľmi úhľadnej podobe, zakódovaný pôvab, s ktorým bude v budúcnosti, dospelá, nastupovať do iných áut iných ujov.
Dobrý ujo sa vypytuje na psíka; ešte stále majú toho jazvečíka?

Dievčatko prikývne, áno, majú psíka, volá sa Sačmo.
A už sme tu, slečinka, povie dobrý ujo a zastaví pred domom. Takto sa to otvára, ukáže. Tie cukríky si zober, mne sú nanič, mám cukrovku, povie dobrý ujo a podá jej vrecúško s chutnými cukríkmi. A ešte niečo, dodá, takmer by som bol zabudol: toto, prosím ťa, odo-vzdaj ocinovi a že ho pekne pozdravujem.
Dievčatko zoberie obálku a cukríky, spôsobne sa poďakuje a s pôvabom, ktorý sme tu už raz opísali, vystúpi. Ešte zakýva dobrému ujovi a zmizne v bráne.
Hotová ženská, pomyslí si Tupý, zaradí rýchlosť a mercedeska sa rozbehne po ulici. Večer dievčatko nadšene rozpráva rodičom, ako sa viezlo v obrovskom aute a tak ďalej.
Zhrozený otec-dlžník otvorí obálku. Stojí tam:

Milý dlžník-neplatič!
Dovoľujeme si Vám oznámiť, že dňa toho a toho nám firma tá a tá zverila vymáhanie dlž-nej sumy... (bla bla bla)... faktúru prikladáme... (bla bla bla)... zaplaťte obratom, alebo sa do-stavte osobne či prostredníctvom zástupcu Vašej firmy... za účelom vyhotovenia novej zmlu-vy... (bla bla bla)... Ostávame v dokonalej úcte a s heslom
Najprv podobrotky!
Vaša CANISTRA, spol. s r.o.,
divízia spoločnosti Securitatia

Skoro každý zaplatí. A ak nie, tak mu v centre mesta záhadne zhorí auto. A ak nie, tak mu neznámy páchateľ zdemoluje kancelárske priestory. A ak nie, tak mu ktosi priklincuje psíka Sačma na domové dvere. A ak nie, tak...
Takto si žije pán Rácz. V tejto knihe sa však nebudeme zaoberať jeho úctyhodným pod-nikaním. Hoci, na druhej strane, nikdy nehovor nikdy, ako sa hovorí. Možno sa nám tu pán Rácz ešte zopárkrát mihne; hádam aj preto, lebo sa neraz ocitneme v časopriestore, kde tento dynamický podnikateľ i naďalej prežíva svoj príbeh.
Napríklad v hoteli Ambassador.
Hotel Ambassador je okolo štvrtej ráno mŕtvy, ponorený do šera a nehybný. Rovnako tak i ulica pred ním. Električky ešte nezačali jazdiť, auto prejde len z času na čas. Jedným z takýchto zriedka-vých áut je i taxík s viedenskou ešpézetkou. Vystúpi z neho veľmi dobre oblečený a mladistvo pôsobiaci štyridsiatnik s americky vy-bieleným chrupom a s okuliarmi s tenkým kovovým rámom.
Kufor! zvolá na nosiča, staručkého boya Torontála, ktorý v liv-reji a šiltovke vybehne z hotelovej haly. Máj sjútkejz! dodá.
Viac sa o svoju batožinu nestará. Rakúskemu taxikárovi hodí stodolárovku a vojde do chladného prítmia vestibulu.
Volám sa Martin Džjúnek, povie s úsmevom recepčnému. Chcem apátment. Nejaký väč-ší. Na ako dlho? Ma bój, to neviem ani ja. Na mesiac, na pol roka? Em - ej - ár - tí - áj - en, Džej - jú - en - í - si. Skrátka Martin Junec. Máte to? Etlenda. Džódža. Jú - es - ej. Tu je môj júes-pásport.
Cudzinec sa obzerá po vestibule. A Ambassador-bar ešte funguje? spýta sa. Áno, pane, povie recepčný. Ešte hodinu, do piatej.
Džast ako voľakedy, povie Džjúnek. Nič sa nezmenilo. Dlhý čas predtým ja hral som tu, pochváli sa. Ja bol som... hau tú ixpléjn... ako sa... mjúzišn. Ja hral som sexofóun. Cudzinec predvedie pantomímu hrania na saxofóne. To je ólmast twenny jírs bhäk, dvadsať rokov naspäť, dodá.
Džjúnek prevezme vyplnený hotelový preukaz a vopchá prekvapenému recepčnému do dlane desaťdolárovku.
Boy Torontál sa priterigá zvonka, zadrapený svojimi pavúčími prstami do rukoväte Džjúnekovho kufra z krokodílej kože.
Oukej, povie Džjúnek, lec gou! Ako starý dýchavičný pes nasleduje Torontál Džjúneka do výťahu.
Hír ár jú, grendpa, povie Amerikán vo svojom apartmáne a podá Torontálovi desaťdolá-rovku. Život je tvrdý, pripustí pri pohľade na boyove roztrasené ruky. Mal by si už mysleť na ritájr, na dôchodok, nie? dodá.
Noci sú ešte studené, no vo dne sa už slnko zvykne vyšplhať po-riadne vysoko. Plechová strecha bufetu sa zahreje a dlho do noci potom chladne s vlnitým pukotom. Feri Bartaloš spí odkopaný. Spací vak si nezvykne zazipsovať. Prevráti sa na druhý bok, zopár-krát zamliaska a strhne sa: je smädný. Eržika spí obrátená chrbtom k nemu. Feri vstane, prekročí ju a napije sa rovno z kohútika. Opäť prekročí Eržikinu i svoju nafukovačku. Odomkne a vyjde von.
Obloha je jasná. Hviezdy blikajú na svojich miestach. Električky ešte nezačali jazdiť, no v diaľke počuť ich približujúci sa hrkot. Feri obíde drevené búdy, vďaka ktorým si bufet vyslúžil všeobecne ak-ceptovaný názov drevená dedina, a prižmúri oči. Na streche vysokej budovy za hotelom Ambassador-Rácz svieti digitálny ukazovateľ času a teploty. Štyri hodiny dvadsať, desať stupňov nad nulou. Feri sa strasie. Kdesi v diaľke brešú psiská. Neraz ich vidno: nesúrodú svorku túlavých potvôr s vycerenými zubiskami a vyplazenými jazykmi.
Feri prejde na parkovisko. Za papundeklovou stenou Špáršvajnovho prívesu sa so vzdy-chaním prevalí tučné telo. Feri si odkašle a odpľuje. Spať sa mu už nechce. Rázne zabúcha na dvere strážcovho karavanu. Zdnuká sa ozve poplašené hniezdenie, ochkanie, hľadanie topá-nok, vstávanie a nadáv-ky. Dvere sa otvoria / a v štrbine sa zjaví strážcova napuchnutá tvár.
Čo je?! ozve sa Fre-dy Spáršvajn zachrípnu-tým hlasom.
Prestávka! povie Feri.
Kurva! povie Fredy a chce zaliezť späť.
Nemáš oheň? spýta sa Feri a v ruke sa mu objaví škatuľka cigariet. Klepne po nej a vyčnie-vajúce filtre otrčí k strážcovi parkoviska.

Špáršvajn si stihne prečítať názov. Sparta. Lakomosť zvíťazí nad ospalosťou a nevrlosťou. Kdesi v búde vyhrabe zápalky, vezme si ponú-kanú cigaretu a postaví sa vedľa Feriho.
Chvíľu pokojného meditovania preruší
Bartaloš, aby sa medzi jednotlivými šlukmi posťažoval na svojho nadriadeného, vedúceho bufetu. Oni, Feri s Eržikou, robia ako strhaní: všade je poriadok. Nech Fredy povie sám: vari nieje všade poriadok?
Špáršvajn roztržito prikývne a rozkašle sa do sychravého rána. Nie je zvyknutý fajčiť.
Feri je ukrivdený a spravodlivo nahnevaný. Vedúci je sviňa; ich, Feriho s Eržikou, bez-dôvodne jebe za všetko. Za nič. Záchody sú predsa stále čisté! Ľudia serú, štia, grcajú. Oni, Feri s Eržikou, sa na kurvu-vedúceho tiež môžu vysrať: urobia ten poriadok! Nikde ani smietky. A čo? Vedúci príde, ani nepozrie do hajzľa, takto stojí za rohom, a zjebe ich, jeho, Feriho i s Eržikou. No oni, Feri s Eržikou, vedia čo je vo veci! Feri sa zatvári tajnostkársky, na tvári mu pohráva úškľabok. Za všetko môže Ten-Okulárom! Jasné, vedúci mu nadŕža! On, Feri, nevie, nevie, čo tí dvaja spolu majú. Ale niečo spolu majú! Možno Ten-Okulárom niečo vie o vedúcom a drží ho v štichu. Alebo sa vedúci Toho-Okulárom bojí len tak. Nič to, on, Feri, tomu príde na klb! Feri vyfúkne dym. Je to jasné: Ten-Okulárom chce ich, Feriho s Er-žikou, vytlačiť z drevenej dediny. Ten-Okulárom je hladný. Stále je mu málo. Feri začne na prstoch vyratúvať. Za zbieranie pohárov má Ten-Okulárom stovku denne. Ženu si posadil do hajzľa, to je dakedy i dvesto-tristo korún denne. Z toho kúpi akurát toaletný papier, čistiaci prášok a z času na čas mydlo. Ináč nič. Obaja, Ten-Okulárom a jeho žena, dostanú nažrať a napiť. Ušetria. Celkovo teda zarobia dobré štyri stovky denne. Za týždeň je to tisícdvesto. Za mesiac päťtisíc! Päťtisíc korún bokom! Ferimu po tomto zistení preskočí hlas; zabudol, že on s Eržikou zarobia to isté, keďže sa s Tým-Okulárom v bufete striedajú. Feri na záver skon-štatuje: Ten-Okulárom a jeho žena sa usilujú jeho, Feriho Bartaloša i s Eržikou, vytlačiť z miesta! Feri sa odmlčí s rozhodným, ustarosteným a zároveň urazeným výrazom v tvári.
Chvíľu ticha bystro využije a preruší tučný strážca parkoviska. Aj on, Fredy Špáršvajn, má ťažké srdce. Toto, čo tu je, tu už raz bolo. Pred dvoma rokmi uprostred zimy vyhnali je-ho, Fredyho, z parkoviska. Z JEHO parkoviska! Dočkal sa vtedy vysokého nevďaku. Vraj kvôli vianočnému trhu! Ale tie búdy tu potom stáli až do jari. On, Fredy Špáršvajn, bol vtedy taký rozčúlený, že z toho ťažko ochorel. Na nervy. Pritom sa nesmie rozčuľovať; v detstve mu pukla v hlave akási žilka. Všetci po ňom, po Fredym, idú. Najprv tí cigáni. Chceli tretinu jeho zisku, za ochranu. On, Fredy, je však smelý. Nezaplatil! A čo oni? Pomstili sa! Vysoko mu ublížili! Strážca si vzrušene potiahne z cigarety. Dnes už, našťastie, cigánov niet. Hoteliér Rácz ich vyhnal z centra. Teraz sa on, Fredy, poctivý živnostník, cíti bezpečnejšie; nik ho ne-ohrozuje. Ale platiť musí aj tak. Polovicu zisku. Za ochranu. Kurva! Čo je on, Fredy Spár-švajn, teraz za súkromného podnikateľa? Je žobrák! Polovičný žobrák! A potom, táto dreve-ná dedina! Autá nemajú kde parkovať, ale to nikoho netrápi; hlavná vec, že centrum mesta je plné drevených búd! Jedného dňa prišla za ním, za Fredym, znova tá piča z magistrátu a pri-niesla rozhodnutie, že parkovisko sa zmenší na polovicu predošlej rozlohy a na tej druhej po-lovici že bude drevená dedina. Ale nájomné musí on, Fredy, platiť ako predtým! Príjem má pritom viac ako o polovicu menší! A to ešte on, Fredy, nehovorí o zdravotnom poistení a po-dobných kokotinách!
Bartaloš zo zvyku prikývne, no bez účasti. Kebyže bufet zrušia, prídu o chlieb zasa oni, Feri s Eržikou.
Po ulici prehrmoce prvá električka. Obaja to pochopia ako znamenie. Rozlúčia a rozídu sa. Fredy Špáršvajn sa vnorí späť do sírovodíkovo-čpavkového tepla svojho brlohu a Feri sa vyberie na prechádzku počkať si, kedy otvoria predajňu potravín. Dostal chuť na pivo.
Samoobsluhu otvoria ako vždy o piatej. Feri je medzi prvými zákazníkmi. Kúpi si dva fľaškové bratislavské samosery, a s melancholickým výzorom sa postaví k vysokému stolu v rohu pri pokladni. Roztvorí noviny a prečíta si svoj horoskop. Feri je rak. Bytosť opačného pohlavia dnes popoludní zásadne zmení váš život. Feri sa chrapľavo zasmeje a pustí sa do športovej stránky.
Zákazníci vstupujú čaptavo, rozospatí. Feri si nikoho nevšíma; popíja s prižmúrenými očami a číta si futbalové výsledky. Tvárou mu mykne, až keď sa v sklenenom vchode objaví Ten-Okulárom. Ten-Okulárom vstúpi. Ferimu okázalo nevenuje pozornosť. Jeho kostnatá a i napriek istej zhrbenosti vysoká postava sa pohne ku košíkom. Na tvári má čierne okuliare. Odkedy prišiel o oko, stali sa neodmysliteľným doplnkom jeho tváre.
Dnes Ten-Okulárom nerobí. Robí Feri s Eržikou. Ten-Okulárom má oblečené oranžové montérky a modrý prešívaný kabát. Je to pracovný úbor cestných robotníkov z dopravného podniku. Vykopli ho stadiaľ pred dvoma rokmi, ale on sa stále cíti byť príslušníkom veľkej a veselej rodiny autobusárov a električkárov. Dodnes Ten-Okulárom zásadne nechodí po chodníku; pohybuje sa po jazdnej dráhe električky v strede vozovky a pozorný pohľad upiera pod nohy, akoby neustále kontroloval stav koľajníc. Kde-tu sa zohne a zdvihne kameň. Elek-tričkári ho poznajú a priateľsky naňho cengajú.. Keď nemá službu v drevenej dedine, neraz sa votrie na obed do závodnej jedálne dopravného podniku. Tam mu dajú polievky a chleba do sýtosti.
Ten-Okulárom dokáže ešte i dnes spamäti odrecitovať ktorýkoľvek z predpisov, ktoré si vtĺkol do hlavy počas dlhoročného jazdenia električkou. Keď mu v krčme U Albánca vybili oko, stratil odhad vzdialenosti a urobili ho revízorom. Na dispečera bol hlúpy.
Keď jedného dňa spreneveril a prepil peniaze z vyzbieraných pokút, dostal sa do kopáč -skej čaty. Tam nebol veľmi osožný. Stále sa považoval za vodiča električky na odpočinku. Keď sa poškodila trať, namiesto toho, aby kopal s ostatnými, klebetil radšej so svojimi býva-lými kolegami, vodičmi električiek, čakajúcimi na odstránenie poruchy. Traťového majstra mohlo rozhodiť od jedu. Keď začali v dopravnom podniku prepúšťať, Ten-Okulárom letel ako prvý. Do dôchodku mal dva roky, tak sa zamestnal v drevenej dedine. Telom i dušou však ostal dopravákom. Dodnes od slova do slova, tlmeným, no prísnym hlasom deklamuje všet-ky predpisy. Každý predpis patrične prežíva: Jevtušenko, recitujúci svoje verše na plnom šta-dióne, je proti nemu šuviks. Ukážku svojej mechanickej pamäti sprevádza Ten-Okulárom ráznymi gestami pravej ruky; stotožňuje sa s každou jednou nabifľovanou vetou.
Bartaloš si už otvoril druhý samoser. Ten-Okulárom príde s igelitovou kabelou plnou rožkov a mlieka a postaví sa k

druhému stolu. Tiež si kúpil pivo. Stojí odvrátený chrbtom.
Feri nevydrží. Usmeje sa pri pohľade na dopravácky odev Toho-Okulárom. Do služby? spýta sa ironicky.
Dlháň si ho náročky nevšíma. Pokojne leje pivo do prepadnutých úst.
Reku, do služby? zopakuje Feri.
Ten-Okulárom preglgne samoser, opakom ruky si utrie bradu, premeria si Feriho a po-tom lenivo odvráti guľatú, takmer holú hlavu, ozdobenú orlím nosom. Pohľad jeho oka je ukrytý za tmavým sklom.
Feri nepostrehne varovné signály. Čo by si v tom dopravnom podniku bez teba počali? povie akoby pre seba. Nebyť teba, môžu to rovno zabaliť!
Ten-Okulárom je v okamihu pri ňom. Žilnatou rukou mu stisne krk. Feri vypleští oči a zmlkne. Je o dve hlavy menší ako Ten-Okulárom. Dlháň drží, nepustí. Je prchký. Ženu si tiež bíja. Neraz aj v bufete, priamo pred zákazníkmi.
Pokladníčka sa rozkričí škrekľavým, prenikavým hlasom. Stále to isté! rozčuľuje sa. Slo-pú od rána a potom sa bijú! Ale tu, v samoobsluhe, sa nikto biť nebude! Ona, pokladníčka, hneď zavolá vedúceho! Ten nech zavolá políciu!
Ten-Okulárom si ju všimne, tak ako si všímame bzučanie muchy. Drží Feriho za krk a nedovolí mu nadýchnuť sa.
Feri sa z posledných síl hasnúcim zrakom poplašene obzerá, či tu už nie je na pive dakto z jeho kamarátov: bradatý Honzík, kolega z bufetu na opačnej strane ulice, alebo zabijak Fraňo Fčilek, čo zbiera krígle U poľovníka. Nie je tu však nik. V rohu pri stĺpe sa rehlí smradľavý, večne opitý vyžierač nedojedených tanierov Majerník; ten Ferimu nepomôže.
Feri Bartaloš pozbiera posledné sily a kolenom prudko kopne Toho-Okulárom medzi no-hy. Ten-Okulárom hneď povolí svoj stisk a chytí si bolestivé miesto.
Feri sa nadýchne, do tváre sa mu vráti zdravá farba. Pomstychtivo a zákerne, s krutým úsmevom zbabelca kopne Toho-Okulárom ešte dva-tri razy a vybehne zo samoobsluhy. Ani nedopije samoser. KľuČkujúc pomedzi pomaly sa posúvajúce autá, letmo sa obzrie, či ho nie-kto neprenasleduje.
Ten-Okulárom stojí schúlený pri stole. Vyschnutými rukami si stíska gule i brucho; nevie sa rozhodnúť čo skôr.
Za Ferim sa sychravým ranným povetrím nesie divá nadávka, no ten už je na druhej stra-ne ulice, vysmiaty a do sýtosti vygrimasovaný pod vplyvom svojho víťazstva.
Po krátkom, sotva hodinovom spánku precitne Martin Džjúnek vo svojom apartmáne a chvíľu premýšľa, kde sa to ocitol. Keď je mu všetko jasné, posadí sa na posteli. Na čalúnenej stoličke v slohu Ľudovíta Pätnásteho sedí jeho bývalý švagor Žofré. Fak det fakin madrfaker! uľaví si Džjúnek. Žofré sa zatvári nespokojne. Jeho tučné telo sa zahniezdi. Nech Martin hovorí po slovensky, povie. Martin predsa vie, že on, Žofré, sa po anglicky nikdy nenaučil. Džjúnek schytí papuču a šmarí ju do Žofrého.
Žofré sa na okamih rozplynie vo vzduchu, no keď sa nebezpečenstvo pominie, opäť sa zjaví na stoličke.
Áno, povie Žofré, on, Žofré, nevie po anglicky a Martin už zabudol po slovensky. Han-ba. Žofré pohoršene pokrúti hlavou.
Dets rajt, povie Džjúnek. A šúrly to bude aj preto, že zatiaľ čo ja som makal tvennyfór áurs e dej, seven dejs e vík, a furt som bol v khonthäkte s Američanmi, tak ty si chľastal v Slovenskej besede s krajanmi!
A čo z toho máš? zasmeje sa Žofré. Pomaly si po slovensky ani rožok nebudeš vedieť
Čo z toho mám? zopakuje Martin Džjúnek a vstane z postele. Mám z toho to, že ja, vy-učený slovenský elektrikár, bývalý blb, mám teraz seventy-fajv prsént akcií spoločnosti Fine Art Lamps, ktorú som založil! A keď tu dostanem chuť na rožok, tak si ho kúpim aj s pekár-ňou! A čo máš ty z toho chľastania? To, že si už tri roky mŕtvy! Dets it!
Martin vojde do kúpeľne. Žofré sa rozplynie nad stoličkou, na ktorej sedel, a zároveň sa rematerializuje, postávajúc vo dverách do kúpeľne.
Kedysi dávno, keď my sme ešte žili tu, povie Džjúnek ústami plnými spenenej zubnej pasty, bol taký seriál goin on tíví: Réndl en Hopkerk. Du jú rimembr?
Martin sa obráti na Žofrého. Žofré mrdne plecami.
Réndl bol sač a prájvit detektív, ju nou? povie Martin. On mal frenda, detektíva tiež. Oni ho zabili. Ale on zostal na zemi a pomáhal tomu svojmu frendovi tu investigejt. Never, ne-ver, never by som nebol povedal, že to je posibi a že niečo podobné postihne práve mňa. Fak det fakin lajf!
Rozprávaš ako debil z pomocnej školy, povie Žofré. Baťa bol v Amerike päťdesiat rokov a dodnes hovorí po česky, ako keď bičom práska!
D hell jú sej, Žofré, povie Martin a začne sa obliekať. Ty si bol ólvejz dérty madrfaker a si ním aj po smrti. Ja len ľutujem det móument, keď som súhlasil s Hruškovičom, aby ťa prijal do kapely. Tam sa to začalo! Keď si sa v júsej uchľastal, povedal som si: A veď možno sa aj dobre stalo. Kto ale mohol vedieť, že sa objavíš týždeň po svojom pohrebe? Ale dount vory, baddy! Už to nebude mať dlhé trvanie! Len sa nič neboj!
Viem, že si telefonoval s Hruškovičom, povie Žofré vyčítavo. Dobre viem, čomu sa teraz venuje! Chceš sa ma zbaviť, ale to by už musel byť kurva-psychotronik, aby si mal odo mňa pokoj! Keď som umieral, tak som sľúbil Edne, že na teba budem dávať pozor!
Ednu sem nemiešaj! rozkáže Džjúnek. Aj tak ti vtedy ani slovo nerozumela!
To na veci nič nemení, odsekne duch. Sľub je sľub!
Sadnly! zvolá Martin smerom k zrkadlu, akoby ho volal za svedka. Sadnly! Nenávidel si ju a óld tájm si žiarlil ako divá sviňa a naraz takéto sľuby! Aspoň sa teraz nenarábaj! A zmizni!

Áno, pripustí Žofré smutne. Veľa som sa jej naubližoval. Práve preto to teraz musím od-činiť.
Ach, šadap, povie unavene Džjúnek a opäť sa natiahne na postel.
Okrem toho to aj tak neni fér, pokračuje Žofré. Vždy som sa ti predsa usiloval pomáhať. Vari som ti aj neradil?
To áno, pripustí Džjúnek. Radil. Ale samé pičoviny! Ako napríklad tá s tými vyrezáva-nými preglejkovými lustrami do

koncertných sál! Fantóm opery je šit proti tomu, čo nastalo, keď sa ten jeden v Atlante rozsušil a spadol do hľadiska! Ešte že bolo prázdne! A ja blbec som ťa zo začiatku ešte počúval! Mohlo mi veru napadnúť, že keď je niekto sprostý zaživa, tak ani áftr deth nezmúdrie. A ty si, on dí adr hend, ešte viac osprostel!
Nuž, áno, pripustí Žofré sebakriticky. Stali sa i omyly. Ale už sa nebudú opakovať.
Na to môžeš zobrať jed, baddy! zvolá Džjúnek. Nebudú! A teraz zmizni!
Nič ľahšieho, vyhlási Žofré rozšafne a s pohŕdavým úškľabkom sa rozplynie vo vzduchu; akurát včas, aby jeho astrálnym telom nepreletel projektil Martinovej papuče.
Dievčatko bolo malé, prednedávnom sa narodilo. Močilo do plienok, ktoré všetko vysali. Jedlo instantnú kašu, šťastne sa usmie-valo, natreté detským krémom. Pravidelne ho umývali detským mydlom a dievčatko šťastne hovorilo: Brm-brm-brm.
Bleskurýchlo prišiel vek bábik s ohybnými kĺbmi a rozprávko-vých poníkov s rozprávkovou hrivou. Dievčatko o nich rozprávalo s nadšene vypleštenými očami. Usmievalo sa, predné zuby malo očividne väčšie, ako ostatné. Považovalo sa to za príťažlivé. Zuby rozhrýzli kvalitnú čokoládu ako nič. Dievčatko si ich čistilo zubnou pastou s ovocnou príchuťou. Čistilo si ich a popritom, ani nevedelo ako, dostalo prvú menštruáciu.
Veľmi rýchlo, priam pred našimi očami, sa z dievčatka stala slečna. Slečna začala pravi-delne menštruovať do kvalitných vložiek alebo tampónov, hlavu si umývala dvojzložkovým šampónom a trieskala pritom dverami plechovej skrine. Začala si holiť nohy. V ústach omá-ľala dobrú žuvačku, štipľavú. Vošla kamsi a hneď ju ponúkli fľaškou koly. Kolu vytiahli z ko-py ľadu. Slečna sa schuti napila. Zuby sa jej neroztrieštili a nevypadali len vďaka tomu, že si ich celý život čistila kvalitnými pastami.
Zoznámila sa s jedným. Bol taký istý ako ona. Usmieval sa bielymi zubmi, tváril sa na-hlúplo, ale nebol. Hlavu mal trochu menšiu, ako by bolo treba, ale zato mal pekné, svalnaté telo. Robil prudké, mužné pohyby.
Slečna čoraz väčšmi slečnovatela. Už sa naučila chodiť graciózne. Ako modelka. Ľavú nohu pri chôdzi kládla tam, kam patrí pravá, a naopak. Pohybovala sa mierne spomalene, jej kontúry boli neostré. Vlasy mala rozviate. Nosila pančuchové nohavičky. Už si dávala aj šampanské. Na perách jej vždy ostala pena. Frajer - možno to bol tamten, možno už iný - si ju obdivne obzeral. Obaja si kúpili rovnaké džínsové komplety, podobali sa na seba.
Vzápätí sa slečna zamestnala. Nevieme, kde a čo študovala, nedozvieme sa ani, čo robila potom. Oblečená v minikostýme, obklopená blikajúcimi obrazovkami počítačov, žalúziami a uponáhľanými kolegami v oblekoch, pod rozvážne sa krútiacim ventilátorom ustavične kamsi telefonovala. Asi sa stala manažérkou úspešnej firmy.
S kolegom z oddelenia si hneď padli do oka. Podobal sa na jej frajera, akurát nosil oku-liare, bol o pár rokov starší a jeho tvár mala o niečo mäkšie črty. Aj mladá žena začala nosiť okuliare. Tenké kovové rámiky nijako nenarúšali jej mladistvý pôvab. S novým frajerom chodili do divadla a na koncerty. Dovtedajší frajer podnikol všetko, aby si ju udržal. Raz sa dokonca na motocykli previezol po kancelárii firmy, kde bola zamestnaná. Mladá žena napo-sledy podľahla jeho šarmu, prijala džínsy, ktoré jej podal, prezliekla sa do nich, sadla na zad-né sedadlo motorky a odišla z kancelárie pred smutnými očami svojho kolegu.
Ešte v ten večer, zmáčaná dažďom, zazvonila pri dverách kolegovho útulného staromlá-deneckého bytu, padla mu do náručia a už uňho ostala bývať.
Zoznámila ho so svojimi rodičmi. Tí boli stále usmiati, mladiství, nesmrtelní. Jej otec ho ponúkol nealkoholickým pivom, ktoré síce nepil stále, ale stále častejšie.
Potom bol sobáš.
Po sobáši bolo obom manželom hej. Bývali v peknom rodinnom dome. Mladá žena opustila zamestnanie a ohlúpia. Od tej chvíle sa intelektuálne vyžívala iba jazdou autom na nákupy a počúvaním rád starších dám, ktorý prací prášok je kvalitnejší. Natierala si tvár kré-mom, používala voňavku, varila, menštruovala, prala. Stále obdivne na čosi vypliešťala oči. Od zhlúpnutia a vypliešťania očí sa jej napravil zrak, a preto okuliare zahodila. Jej muž cho-dieval do práce vo vínovočervenom obleku a s kufríkom v ruke. Občas priviedol na večeru šéfa. Mladá žena použila hotové mrazené jedlo, šéf sa najedol a myslel si, že to pripravila ona sama. Na druhý deň mal jej muž o niečo vyšší plat.
Z času na čas si pozvali priateľov. Priatelia vyzerali rovnako dobre ako mladá žena so svojím mužom. Spôsobne sedeli v kreslách a usmievali sa na seba. Stále pili kávu; vyznali sa vo všetkých značkách. Neraz muž otvoril fľašu zlatisto sfarbeného brandy alebo whisky. Za-ujímavé: z fľaše sa stále nalievalo, no takmer z nej neubúdalo. Takisto ani z bonbónov či su-šienok.
Keď sa Feri vráti späť k Eržike, všetko je už poupratované. Na-fukovačky, deky i spacie vaky sú uložené v zadnej kabínke. Tá je mimo prevádzky. Bufetovým hosťom s plnými črevami je k dispo-zícii tá predná. Musí stačiť. Sráči neraz postávajú v dlhom rade a nervózne mrvia prstami, ale Eržika zvláda nával bez mihnutia oka. Ak niekto vykonáva veľkú potrebu pridlho, Eržika vstane zo, stoličky a rázne zaklope na drevenú stenu. Čo je, čo je? zvolá. Ide-me, ideme! dodá. Kde to viazne? A dôstojným krokom sa vráti na svoje miesto. Pokročilé tehotenstvo jej okrem dôstojnosti dodáva odvahu. Predtým by si nebola trúfla. Už raz jej jeden sráč vylepil
takú, že sa zvalila pod umývadlo. Nevidelo sa mu, že musí zaplatiť dve koruny. Eržika s pla-čom utekala za Ferim, ale ten bol práve v Priore. Vtedy ešte nebola tehotná. Teraz je tehotná, za vysratie vyberá päť korún a nik sa jej neodváži ani len dotknúť. Hajzľová madona.
Spálňa sa akoby švihnutím čarovného prútika zmení na pánsky záchod so všetkým, čo k nemu patrí: so šumením splachovača, s crkotom dvoch pisoárov a s čpavkovým pachom, vznášajúcim sa v povetrí.
Feri chvíľu postoji vnútri a pozorne nahliadne do pánskej kabínky. Odtiaľ ide skontrolo-vať dámsky záchod. Potom, spokojný s Eržikinou prácou, vyjde von, pred bufet. Eržika teraz spod stolov drevenej dediny vymetá ohorky, prevrhnuté poháre z voskovaného papiera, roz-trieskané fľaše a zahorčicované umelohmotné podnosy zo včerajška. Pohyby má graciózne; obula si topánky s vysokými opätkami. S takými vysokými, že kráča i stojí nahnutá dopredu.

Topánky priniesol Fredy Špáršvajn. Odhodili ich Juhoslovanky, keď sa za zaparkovaným autobusom vyprázdňovali a prezúvali do novozakúpenej obuvi. Feri ich od strážcu parkovis-ka kúpil; pôvodne požadovanú sumu tristo korún sa mu podarilo znížiť na ekvivalent jednej plechovky trenčianskeho párku s fazuľou. Strážca si ju kúpil, ohrial a zjedol a Eržika chodí vo vzrušujúcich topánkach. V juhoslovanských; nezabudne si z času na čas pripomenúť Feri, pozorujúc ju s úľubou.
Feri si sadne na lavicu a začíta sa do novín. Eržika zatiaľ zametá. Pohybuje sa pomerne ťarbavo, ako kačica, no pre Feriho má jej chôdza istý pôvab: topánky boli naozaj lacné.
Okolo siedmej sa už trúsia chodci. Každý deň sa vypytujú na to isté: kedy otvoria bufet. Feri každý deň odpovedá to isté: o ôsmej. Aby zdôraznil svoju dô-ležitosť, oblečie si biely plášť. Ľudia ho majú za prevádzkara a on tento nie neli-chotivý omyl zavše podporí striktným povelom, ktorým cez rameno okríkne upratujúcu Eržiku. Keď dočíta noviny, strčí ich do vrecka plášťa a s povzdy-chom vstane. Začal sa pracovný deň. Postávajúc uprostred drevenej dediny, riadi pyšný Feri Eržikinu činnosť.
Prídu bufetári. Odomknú si a vojdú do bufetu. Výčapníci narazia sud, diev-čatá v kuchyni zapnú gril.
Čoskoro je tu i kurva-vedúci. Svoju fordku zaparkuje na chodníku, otvorí ku-for a prstom si privolá Feriho. Bez slova ukáže na plný kufor mrazených kureniec a niekoľko päťlitrových fliaš s kyslými uhorkami. Feri prikývne a začne nosiť do bufetu. V duchu zúri: on, pyšný Feri Bartaloš, musí počúvať rozkazy dákeho trpaslíka namiesto toho, aby trpaslík po-slúchal rozkazy jeho, pyšného Feriho Bartaloša!
Kurva-vedúci je kabinetnou ukážkou živočíšneho druhu, nazývaného zmrd obyčajný. Je to nielen pre jeho krivácke správanie a prístup k zamestnancom dre-venej dediny, ale i pre jeho málo povzbudzujúci vzhľad. Kurva-vedúci má tridsať-štyridsať rokov, je vysoký asi meter šesťdesiat, má guľatú, pomerne veľkú hlavu a je extrémne svetlo-vlasý. Svetlé vlasy má nakrátko pristrihnuté a starostlivo rozdelené pútcom ako hrdinovia kreslených seriálov Jaroslava Foglara. Na jeho tvári dominujú nadmieru vyvinuté rezáky, tak nadmerne vyvinuté, že kurva-vedúci pre ne nemôže poriadne dovrieť ústa. Tieto predné zuby vyvolávajú u každého, neznámeho, no najmä známeho a predovšetkým u pyšného Bartaloša, ťažko odolateľné nutkanie silným a presným úderom ich odstrániť.
Kurva-vedúci sa pohybuje rýchlo, štýlom chôdze, aký na základe najnovších archeolo-gických výskumov pripisujeme trpasličiemu dinosaurovi rodu Compsognathus. Topánky no-sí o dve čísla väčšie a vypchané novinami. Na svoju výšku neprimerane dlhé kroky robí kurva-vedúci tak, že našľapuje na prsty, čím chce opticky zväčšiť svoju postavu. Jeho posta-va sa však nedá zväčšiť ani opticky a kurva-vedúci svojím smiešnym nadrapovaním sa len podčiarkuje imidž zmrda, ktorý mu prischol. Guľatú hlavu má kurva-vedúci hrdo zdvihnutú nahor. Pootvorenými ústami nasáva vzduch. Keď mu ani po vyučení sa za kuchára-čašníka a po úspešnom absolvovaní strednej hotelovej školy neprestávali na ulici tykať, nechal si narásť fúzy. Teraz teda kurva-vedúci vyzerá ako dieťa, ktoré si nalepilo fúzy z požičovne kostýmov.
I naďalej mu však všetci tykajú.
Feri povynáša tovar, kurva-vedúci nasadne do auta a zmizne. Veď preto, pomyslí si po-korený Feri. Ináč by mu musel on, Feri Bartaloš, jednu-dve vypáliť....
Onedlho prídu prví hostia. Čakajú. Niektorí sa postavia k okienku s plzňou, ale väčšina k tomu so samoserom; je o päť korún lacnejší.
Medzi prvými netrpezlivcami je i kotolník z neďalekého hotela Ambassador-Rácz, tučný cigán Šípoš v roztrhanej havajskej košeli. Netrpezlivo búcha zrobenou dlaňou na odmietavé okno výčapu. V tučnej olivovej tvári sa mu strácajú nedočkavé tmavé očká. Dajú mu pivo: protekčne. Robí neďaleko.
Pivo je protekčné, no kyslé. Bufetár nechal včera v pivnici rozčapovaný sud samoseru a hladina cez noc zoxidovala. Šípošovi to však neprekáža. Pôžitkársky si vleje žltú šťanku do veľkých usmiatych úst pod hustými čiernymi fúzmi. Nevšíma si závistlivé pohľady neobslúžených netrpezlivcov.
Ja som odtiaľto! vysvetlí hrdo a utrie si fúzy. To bolo riaditeľské pivo!
Z vrecka montérok vyloví dvadsaťkorunáčku a strčí ju výčapníkovi. Ukáže hrčovitý palec.
Ešte jedno riaditeľské? spýta sa bufetár. Má spokojný hlas. Jednak si to nechce rozhádzať s nikým z Ráczových ľudí, i keď je to len kotolník v jeho hoteli, jednak by rád čo najrýchlej-šie vyčapoval skazené pivo a narazil nový sud.
Silvia zatúži po cigarete, no vzápätí v sebe potlačí chuť na ni-kotín. Nie, už nikdy v živote nebude robiť nič, čo by jej mohlo uškodiť!
Radšej rozbalí balíček žuvačiek bez cukru a jednu si vloží do úst.
Rad áut pred hraničným priechodom sa trochu pohne. Ktosi zo-zadu zatrúbi.
Len sa neposer, ty aršloch vyjebaný, povie Silvia do spätného zrkadla. Neni som slepá! Pridá plyn a jej VW Passat s automatickou prevodovkou poslušne prejde tých pár krokov. Spokojný? spýta sa Silvia do zrkadla, no vodič za ňou sa už pozerá iným smerom. Konečne doma, pomyslí si Silvia. Po štyroch rokoch pôsobenia v Rakúsku prišla táto vy-túžená chvíľa. Vracia sa domov bohatšia o skúsenosti a s malým kapitálom. Keď bude šikov-ná, rozmnoží ho. Ona, Silvia, vie, že najlepšie sa dajú prachy zarobiť na sexe. Tak to bolo vždy a tak to aj bude. Bratislava je plná masážnych salónov, bordelov a prostitútok. Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že trh je už zasýtený. Lenže ona, Silvia, vie, že ľudia sa zväčša rýchlo nasýtia obyčajných vecí a začnú túžiť po niečom zvláštnom, nezvyčajnom, nepriro-dzenom; po silných dráždidlách. Nikoho už nebude zaujímať prostitútka, na ktorú si možno ľahnúť a vytriasť sa. Zákazníci začnú žiadať atrakcie. A v tom má skúsenosti ona, Silvia. Vyše štyroch rokov hrdlačila vo verejnom dome zvanom Pervers-Club a niečo tam veru videla! Nech jej nikto nič nevykladá!
Tri roky ako obyčajná zamestnankyňa, potom ju povýšili. Na malom divadelnom javis-ku, ktoré bolo súčasťou klubu, predvádzala rôzne neortodoxné podoby lásky. Bolo to svin-stvo, ale aspoň nemusela šesť až desať ráz za noc vyhovieť často veľmi bizarným pohlavným žiadostiam zvlčilých a komicky šetrných zákazníkov, ktorí i vo chvíli, keď z

nich bol trasúci sa kus ejakulujúcej huspeniny, neprestali bedlivo strážiť, aby dostali všetko, za čo si zaplatili. Všetky pre majú svoje proti; za ten rok na malom pódiu Pervers-Centra Silvia pred di-vákmi nesúložila snáď iba s detskou mŕtvolou a mimozemšťanom.
Fredy Špáršvajn sa narodil a vyrástol v chudobnej tehliarskej kolónii, v zhluku ošarpaných budov, postavených kedysi v minu-lom storočí v bezprostrednej blízkosti fabriky. Celá rodina zasvätila svoj život tehelni: otec robil hlavného majstra, matka pokladníčku, jeden dedo brigádoval v sklade a druhý jazdil v hlinisku na minia-túrnej dieselovej lokomotívke. Strýko Alex bol vedúcim závodného bufetu a teta viedla závodnú knižnicu a červený kútik.
Ako malý chlapec Fredy rád chodieval do hliniska. Nosieval de-dovi obed. Hlinisko bola ozrutná povrchová baňa na tehliarsku hli-nu. Všade dookola sa do výšky týčili sivasté svahy, dennodenne oškrabované korčekovými rýpadlami, posúvajúcimi sa pozdĺž nich. Na jednej strane bol svah hliniska zarastený ried-kym agátovým lesíkom. Na dne hliniska sa rozkladalo koľajisko z uzulinkých, akoby hrač-kárskych koľajníc.
Po koľajniciach sa valila miniatúrna zelená, vekom a olejom sčernetá dieselová lokomo-tívka, ťahajúca výklopné banské vozíky. Za motorom, bokom k smeru jazdy, sedel na dierko-vanom plechovom sedadle muž v montérkach. Bol to Fredyho dedo. Zastavil svoj miniatúr-ny vlak a pomohol Fredymu vyliezť na lokomotívku. Pridal plyn a vlak sa rozbehol po pokri-vených koľniciach.
Páči sa ti to? spýtal sa dedo.
Malý Fredy zapýrene prikývol. Mal deda rád, no vždy sa ho trochu bál; dedo sa raz za čas zvykol opiť a vtedy býval zlostný.
Až budeš veľký, povedal dedo Fredymu, budem už veľmi starý a slabý. Ostanem doma s babičkou a ty prevezmeš mašinku. Čo ty na to? Fredy prikývol. Oči sa mu rozžiarili.
Hrkotavo prisupeli k odstavenému korčekovému rýpadlu. Dedo zastavil tak, aby sa po-sledný vozík ocitol rovno pod výsypným otvorom rýpadla. Otvoril búdku pre obsluhu, sadol si k pákam a spustil elektrický motor. Ozubené korčeky sa rozbehli. Do vozíka začala padať sivá hlina. Keď bol vozík plný, dedo stlačil páku a rýpadlo sa po vedľajšej koľaji presunulo
o kus ďalej. Fredy obdivoval všetko: svojho deda, ovládajúceho mocné stroje, mašinku, ťaha-júcu vozíky, koľajisko i obrovské sivé, zdanlivo mŕtve priestory hliniska.
Späť šiel dedo plnou rýchlosťou. Jednou rukou držal plynovú páku, druhou Fredyho. Kri-vé koľajnice ich hádzali zo strany na stranu, vietor im sčeril vlasy. Dedova montérková blúza razila potom a zatuchlinou.
Pred búdou, stlčenou z drevených dosák a obitou čiernym dechtovým papierom, dedo zastavil. Fredy vzal obedár a zliezol z lokomotívky. Z búdy vyšli chlapi v montérkach, bieli
i cigáni. Dedo odpojil vagóny a poslal signál hore do tehelne, vzdialenej sotva dvesto met-rov. Čochvíľa sa rozbehlo oceľové lano, zavesené nad koľajnicami. Dedo spolu s ostatnými posúvali vozíky po koľajnici. Na každom vozíku bola vidlica, do ktorej sa zachytilo pohybu-júce sa lano, ktoré vozíky jeden za druhým ťahalo po priamej, mierne stúpajúcej naklonenej rovine. Najprv v hlinisku, potom v úzkom terénnom zárezе medzi dvoma polovicami fabric-kej kolónie, potom po pozvoľna sa dvíhajúcej drevenej konštrukcii.
Fredy si zaclonil oči dlaňou a sledoval prvý vozík, až kým sa nezmenšil a kým celkom hore, na konci svojej dráhy, nezmizol v temnej fabrickej hale. Onedlho z nej vyšiel. Prázdny sa spúšťal dolu po protibežnej koľaji, hnaný posuvným lanom. Za ním ďalší a ďalší. Chlapi skončili prácu.
Poď, ideme dnu, povedal dedo.
Malý Fredy šiel za dedom do miniatúrnej búdy, obitej dechtovým papierom. Vnútri bol dlhý drsný stôl, pokrytý novinami, a dve neohobľované, sedením vyleštené lavice. V kúte stáli mohutné liatinové kachle.
Dedo kdesi vyhrabal lyžicu a otvoril obedár. Pustil sa do jedla.
Fredy sedel oproti nemu a pozoroval ho, ako sa napcháva. Dookola sedeli chlapi s čier-nymi i svetlejšími tvárami a s obrovskými ušpinenými rukami, zloženými na stole. Niektorí si rozbalili desiatu, iní fajčili. V búde bolo cítiť decht, naftu, cigaretový dym, cibuľu a pot.
Fredy sa tu necítil dobre; dedo sa mu kamsi vzdialil. V tejto búde akoby už nepatril len jemu, Fredymu.
Zapýrený chlapec odpovedal na láskavé a veselé otázky robotníkov a pohľad zaťato upie-ral dolu, pod stôl.
Konečne sa dedo najedol. Zložil obedár a podal ho Fredymu.
Ktorýsi z robotníkov vytiahol ufúľané karty a ostentatívne nimi tresol po stole.
Choď už, povedal dedo Fredymu láskavo. Babička si bude robiť starosti, kde si tak dlho.
Fredy vyšiel z búdy, no nezamieril po krivolakej šmykľavej cestičke hore, z hliniska, ale opačným smerom, okolo ozrutnej haldy uhoľného prachu a po chodníku, lemovanom trstím, stále nižšie a nižšie.
Vysoké trstie, vyššie než Fredy sám, sa rozostúpilo a pred chlapcom sa zaligotala hladina jazera, rozprestierajúceho sa na najnižšom mieste hliniska. Fredy na chvíľu zastal a potom zbehol až k vode. Topánky sa mu zabárali do vlhkej hliny, no Fredy vzrušene pozoroval vo-du. Pri brehu bolo jazero plytké ani nie dvadsať centimetrov a krištáľová voda odhaľovala všetky tajomstvá, ukrývajúce sa pod hladinou. Vodného pavúka, budujúceho si svoje hniez-do z bubliniek, kŕdeľ rýb, čo sa mihli tesne pod hladinou, žabu, dýchajúcu s hlavou, zamas-kovanou medzi pálkovými stvolmi.
Fredy túžil vlastniť vodné živočíchy, túžil mať akvárium, aké videl u svojho kamaráta Eda, ktorý tiež býval v robotníckej kolónii. Fredyho jediným akváriom bol päťlitrový pohár od uhoriek.
Fredy rozobral obedár, schytil jednu z nádob, opláchol ju od dedovej paradajkovej omáč-ky, vyzul sa, vyhrnul si nohavice a vstúpil do vody. O chvíľku sa na dne obedára zjavilo nie-koľko čiernych žubrienok. Fredy ich priniesol domov a vylial do päťlitrovej fľaše. Dlhé mi-núty vydržal pozorovať čierne tvorčeky.
O pár dní boli všetky žubrienky mŕtve. Otec vzal fľašu a jej obsah vylial do záchoda. S mŕtvymi žubrienkami skončilo v

záchode i niekoľko živých vodných slimákov; otec si ich ani nevšimol.
Fredymu bolo slimákov ľúto. Zaliaty pálčivými slzami ručal tak zúrivo, že sa mu ušlo zopár faciek i od ináč pasívnej a večne unavenej matky.
Ked bol Fredy potom navštíviť svojho kamaráta Eda, v nestráženej chvíli mu vylial do akvária liekovú fľaštičku, plnú dedovho benzínu do zapaľovača.
Mladá žena je na nákupoch. Dostane chuť na ľadovú kolu. Vloží nákup do kufra malého auta, ktoré používa iba ona, poobzerá sa a zamieri k bufetu. Fredy Špáršvajn sa za ňou obdivne obzrie. Rontgenovými očami jej presvieti šatstvo a hneď je mu jasné, že má pod ním drahú čipkovú bielizeň, ktorú občas ukazujú v televíznej reklame. Oj! pomyslí si Fredy.
Mladá žena podíde k bufetu. Obzrie si smradľavých vyžieračov na čele s Majerníkom, pripadajú jej malební. Vždy, keď mladá žena nevie ako sa tváriť, usmieva sa. Aj teraz. Svojím vnútorným svet-lom ožaruje tristné okolie.
Máte kolu? spýta sa výčapníka so žiarivým úsmevom.
Hej, máme, prikývne výčapník.
Chladenú? chce vedieť mladá žena.
Výčapník ospravedlňujúco rozhodí rukami.
Žiaľ, nestačím chladiť, povie.
Dá jej z chladničky, no nezabudne pripomenúť, že len teraz, pred chvíľou ju tam vložil.
Mladá žena sa v duchu rozlúči s predstavou orosenej fľašky osviežujúceho nápoja, vy-tiahnutej z kopy ľadovej triešte, a vypije teplú žbrndu. Doteraz nikdy nepila teplú kolu. Jej organizmus na to zareaguje svojrázne. V útrobách sa jej niečo pohne. Kráska položí prázdnu fľašku na pozinkovaný pult a so zle skrývanou náhlivosťou zamieri za roh, navádzaná žiarivo vyslobodzujúcim nápisom WC.
Tam už čaká Eržika s päťcentimetrovým útržkom toaletného papiera a s miskou na päť-koruny, lačno natrčenou v ústrety.
Oba ženské sú obsadené, povie. Musíte na chlapský. Nebojte sa, ja budem dávať pozor, aby vás nikto nevyrušoval.
Mladá žena s útržkom toaletného papiera v ruke vojde do úzkej kabíny, v ktorej nepre-stajne zurčí voda a prenikavo razí mužský moč. Ešte nikdy necítila tento zápach; doteraz všetky záchody v jej živote boli čisté a sviežo voňali. Na chvíľu sa jej zakrúti hlava, no po-tom sa obnaží a sadne si na misu. Pach čpavku sa jej tisne do nosa, uší, všetkých telesných otvorov. Vonku sa otvoria dvere. Inštinktívne schmatne kľučku kabínky, i keď sa zamkla. Po-čuje kroky. Muž pristúpi k pisoáru, rozopne si rázporok a s achkaním močí.. Mladá žena si predstaví mocný horúci prúd vytekajúci z chlapovho veľkého, žilnatého údu a pocíti prenika-vé vzrušenie. Také silné vzrušenie v živote nepocítila, ak nerátame vzrušenie zo studenej ko-ly alebo nového pracieho prášku či čistiaceho prostriedku. Dlhými, starostlivo pestovanými prstami si mimovoľne siahne tam, kde si inokedy zavádza kvalitné tampóny. Podbrušok jej stisne prudký slastný kŕč..
Muž sa vymočí, prdne si, otrasie si úd a opustí záchod.
Onedlho opustí mužský záchod i kráska. Tacká sa ako opitá a v očiach jej horí sotva z jednej desatiny ukojená vášeň. Pach moču v nej prebudil démona. Obzerá sa. Špinaví, za-nedbaní pivári postávajú pri svojich stoloch, pijú bratislavský samoser, fajčia čárdy a štartky. Smradľavý a večne opitý vyžierač nedojedených tanierov Majerník sedí obďaleč, pred sebou má pivo pozlievané z viacerých krígľov a spieva si ruskú dumku.
Krásku zanedbaní a zapáchajúci pivári upútajú svojou prirodzenosťou a tajomným ča-rom, vyžarujúcim z ich pivom otrundžených pohľadov. Keby si teraz ľahla na zem a všetci by na ňu močili, zatiaľ čo by sa ona dráždila medzi nohami...
Mladá žena vie, že domov, k svojmu farbotlačovému mužovi, sa už nevráti. Jej svetom odteraz bude táto drevená dedina a predovšetkým záchod.
Podíde k bufetu, bufetár sa jej spýta, či chce ešte jednu kolu.
Nie, povie mladá žena. Potrebuje sa osmeliť. Jednu whisky, povie.
Bufetár sa zasmeje. To tu nedržíme, povie.
Tak koňak, povie kráska. Hneď si aj spomenie na značku, ktorú zvyčajne pila so svojím mužom pri blkotajúcom kozube. Hennessy.
Bufetár pokrúti hlavou. Rum, vodka, borovička, povie netrpezlivo; za mladou ženou už prestupujú nedočkaví pivári, zvierajúci v upotených dlaniach desaťkoruny.
Tak rum, povie mladá žena. A ešte jednu kolu.
Nato si rum i kolu odnesie k stolu. Napije sa. Chuť rumu ju prekvapí. Všetky alkoholické nápoje, čo pila doteraz so svojím mužom, mali mdlú príchuť drahých výrobkov. Rum je ostrý a má prenikavú, vulgárnu vôňu. Zapije ho kolou a cíti, ako jej od brucha smerom hore stúpa príjemné svrbľavé teplo a vo svaloch a kostiach sa jej ozve sladké štiepanie. Časť tepla si to namieri i smerom dolu, do jej rozkroku, a urobí ho lačným a pripraveným na vniknutie veľ-kého tuhého telesa. '
Kráska sa vyberie za Eržikou. Eržika sedí na stoličke pred hajzľami, ruky dôstojne zlože-né na veľkom bruchu. Oddychuje. Na stoličke vedia leží miska plná päťkorunáčok. Čo je, panička? spýta sa Eržika, keď vidí krásku rozpačito postávať obďaleč. Povedzte, povie kráska. Nepotrebovali by ste brigádnicku?
Eržika sa zamyslí. Odhadne mladú ženu na všetečnú novinárku alebo na znudenú kveru-lantskú paničku, ktorej sa niečo nepáči a ktorá takto, okľukou, chce začať dáky spor.
Keď si myslíte, že je to tu med lízať, môžete tu nastúpiť, povie útočne.
Tvár mladej ženy sa rozžiari úsmevom. Má kvalitné, dokonalé zuby, ošetrované zubnými pastami odporúčanými zubárskou komorou.
Hneď? spýta sa.
Eržike je už jasné, že to panička myslí úprimne. FERI! zakričí na Bartaloša.

Pyšný Feri príde spred bufetu. V bielom plášti vyzerá dôstojne a zaneprázdnene. Pohľa-dom odhadne situáciu. Problém. Zatvári sa výhražne a drsne.
Eržika však mávne rukou: žiadna nepríjemnosť. Táto panička by u nás chcela robiť, povie.
Feri pozerá na paničku. Všimol si ju už predtým, keď pila rum. Také ho odjakživa dožie-rajú, sú preňho nedosiahnuteľné. Pozerá paničke na dlhočizné nohy.
Keď si myslíte, že tu bohvieako zarobíme, mýlite sa, povie opatrnícky.
Nejde mi o peniaze, povie mladá žena.
Feri si vymení pohľad s Eržikou. Bláznivá..
A čo by ste tu akože chceli robiť? spýta sa Feri.
Kráska mrdne plecami.
Neviem, povie. Neviem, čo sa tu tak robí. Upratovať, nie?
To je vhodná príležitosť pre Eržiku. Roboty je tu plno. Stále čistiť pisoáre a misy. Ľudia sú svine. Ona, Eržika, je tehotná. Siedmy mesiac. Stále vracia, je jej zle. Nadýcha sa čistia-cich prostriedkov a celý deň ju napína. Keby Panička chcela robiť toto, je vítaná.
Čistiť pisoáre? spýta sa mladá žena. To by bolo fajn. Kedy môžem nastúpiť?
Eržiku i Feriho skoro od údivu jebne o zem. A čo za to chcete? spýta sa Feri.
Nič, povie mladá žena. Bolo by fajn, keby ste mi za to poskytli nocľah. NOCĽAH? nerozumie Eržika.
Utiekla od muža, povie Feri Eržike cudzím jazykom, aby Panička nerozumela.
Eržika vševedúco prikývne.
Uvidíme, povie dobrácky, vstane, vojde na mužský, odomkne kumbál s pomôckami a vytiahne drôtenú kefu a dezinfekčný prostriedok. Choďte zatiaľ vyčistiť záchody, povie pa-ničke. Niečo vymyslíme aj s tým nocľahom.
Čo má byť toto? položí Feri rečnícku otázku, keď kráska zmizne i s kýbľom v ruke.
Eržika si zaťuká po čele.
Feri sa usmieva. Keď panička nechce peniaze, je to pre nich, pre Feriho s Eržikou, dobré. Aj tak to panička dlho nevydrží.
Horšie to bude s nocľahom, pripomenie Eržika.
Feri zvážnie. Áno, povie. Možno by sa dala na noc upraviť chodbička druhého hajzľa. My spíme v prvom, ona by spala v druhom.
Len či by s tým panička súhlasila, povie Eržika. Deky jej ona, Eržika, požičia; o tom po-tom. Ale je to nocľah pre takú fajnovú paničku?
Feri premýšľa. A čo Fredy Špáršvajn? spýta sa.
Eržika nechápe.
Feri vysvetlí: poslať ju k Fredymu do prívesu.
Eržika krúti hlavou. To nebude ono.
Rozmýšľajú a vyzerajú pritom ako súsošie.
Mladá žena stojí nad pisoárom a zhlboka vdychuje čpavkový pach mužského moču. Pra-vá ruka jej mimovoľne vbehne pod minisukňu, do rozkroku. Vzrušenie je bezbrehé. Za chrb-tom jej vrznú dvere. Pivár, raziaci lacnými bezfiltrovými cigaretami, si ide odliať. Pri pohľa-de na krásku ostane ako ovalený. Mladá žena pustí z ruky vedro, obráti sa k pivárovi, ruku drží stále medzi nohami. V očiach má divé zviera, pustené z reťaze. Pivár za sebou zatvorí dvere. Panička sa mu núka každým svojím gestom. Pivár siju pritisne k sebe. Kráska okolo neho ovinie jednu nohu v pančuche dymovej farby, akoby šplhala na strom. Zatvoria sa do kabínky. Panička spustí dolu poklop záchodovej misy, sadne si na ňu a roztiahne pred pivá-rom nohy. Pivár si trasľavými zožltnutými prstami rozopne rázporok. Na umelé svetlo hajz-ľovej kabínky sa vyderie mohutný, dlhým nepoužívaním sčernetý úd. Panička zhíkne. V ži-vote taký úd nevidela; jej farbotlačový muž má polovičný a aj ten sa mu zriedkakedy posta-ví, čo stále len vysedúva vo vinovočervenom saku a kravate pred rozsvieteným monitorom počítača.
Mladá žena nahlas vzdychá a stoná, akoby už-už mala zomrieť.. Pivár si jej kľakne medzi kolená. Vnikne do nej a divo sa tam pohybuje. Po niekoľkých sekundách mladú ženu zaleje pulzujúci príval bielej tekutiny. Pivár ochká. Vzápätí z paničky vytiahne úd, vstane z kolien a odíde, nevenujúc jej už ani pohľad. Pred kabínkou dlho močí do pisoára, a keď je hotový, vyjde von.
Mladá žena sa pozbiera. Jej oheň stále horí, ešte nebol uhasený. Vstane, zatacká sa. Čosi z nej vyteká, použije toaletný papier. Potom zoberie čistiaci prostriedok a opäť sa pustí umý-vať misu.
Keď sa Feri od spokojného pivára dozvie, čo pred chvíľou zažil v kabínke, zdúpnie od prekvapenia. Až po chvíli mu začne pracovať mozog. Zájde na záchod pozrieť, čo robí Panič-ka. Chvíľu ju pozoruje, ako čistí večne mokrú dlážku.
Všetko v poriadku? spýta sa.
Mladá žena sa usmeje, prikývne. Rukou mu siahne na rázporok.
Feri sa rozpačito poobzerá, akoby sa bál, že ho i napriek zatvoreným dverám uvidí Erži-ka. Je verným manželom. Mesto ho nepokazilo. Raz, keď zbohatne, odídu i s Eržikou späť do rodnej viesky na juhu a drevenú dedinu, hajzeľ i Paničku nechajú ďaleko za sebou.
Chcete chlapa? spýta sa Feri a hneď sa opraví: Chlapov?
Panička prikývne.
Môžem za vami niekoho poslať, povie Feri.
Panička si prejde špičkou jazyka po perách. Prikývne.
Tak tu počkajte, prikáže Feri a vráti sa k Eržike.
Chvíľu sa polohlasne dohadujú.

Koľko budeme vyberať za každého? spýta sa Eržika.
Nevedia sa dohodnúť. Stovka je málo, dvesto veľa. Napokon sa dohodnú na stodvadsia-tich korunách za súlož. Stovka pôjde im, z dvadsiatich korún budú kupovať Paničke stravu, a ak bude treba, platiť jej nocľah vo Fredyho prívese.
Urob niečo, prikáže Feri Eržike a ukáže smerom na chlapský záchod. Daj jej tam deku, spresní. Nech je tam útulnejšie. Ja idem povedať chlapom a dohodnúť sa so Špáršvajnom.
Fredy Špáršvajn má plné ruky práce. Áut je plno. Fredy stráži, vyberá poplatky, vymáha doplatky. Pyšný Feri Bartaloš v bielom plášti podíde k nemu a chvíľu mlčky stojí..
Čo je? spýta sa Fredy.
Feri je v rozpakoch. Ty, povie. Mám taký problém. Je tu taká Panička, vieš? Panička--brigádnička. Utiekla z domu a robí na hajzli. Nemá kde spať..
Feri pozerá na Špáršvajna.
No a? spýta sa tučný strážca.
Tak sme si, povie Feri, s Eržikou povedali, reku, či by nemohla pár nocí, izé, nocovať u teba...
Fredy rázne zavrtí hlavou. On, Fredy Špáršvajn, teraz žije iba na parkovisku. Začína sa leto, vysoká sezóna. Domov nechodí. Potrebuje trochu súkromia. On, Fredy Špáršvajn, tu ro-bí, tu jedáva, tu spí. Okolo polnoci je rád, keď si môže na pár hodín zdriemnuť. Skoro ráno sa všetko začína odznova. Okolo ôsmej je už parkovisko plné. Nie, nie, on, Fredy, nepotrebuje mať vo svojom prívese žiadnu starú somráčku.
Bartaloš urobí kŕčovitú grimasu v záchvate predstieraného údivu. ČO? žasne. Dobre on, Feri, počul? Že starú somráčku? Tak nech ide Fredy hneď teraz s ním, s Ferim, a nech sa po-zrie na tú, ako on hovorí, starú somráčku!
Fredy Špáršvajn si opatrne vymaní ruku z Bartalošovho prísneho zovretia. On, Fredy, má roboty vyše hlavy. Plné parkovisko áut, stále ktosi prichádza, odchádza. Sú to jeho, Fredyho, peniaze. On nie je zamestnaný. On je súkromník. Živnostník. Nemá čas chodiť sa pozerať na staré piče!
Keby Fredy poskytol Paničke nocľah, povie pyšný Feri, možno by mu dala aj zatrtkať.
Fredy sa zarazí, ale potom hodí rukou. On, Fredy Špáršvajn, nepotrebuje trtkať s dákou starou rakovinou. Má iné konexie!
Bartaloš sa zasmeje. Anča Dlaňová, čo? povie.
Opäť chytí tučného strážcu parkoviska za rameno.
Poď so mnou, keď neveríš, povie naliehavo. Pozri sa aspoň z diaľky.
Obaja prejdú na druhý koniec parkoviska, aby videli na vchod do hajzľa. Feri pokynie Eržike, nech zavolá Paničku.
Eržika vstane a dôstojným krokom vojde na mužský..
Panička sa už udomácnila v jednej z kabín. Vzorkovaná deka prehodená cez záchodovú misu urobila z kabíny hniezdočko lásky. Panička sedí a čaká na ďalšieho pivára. Eržika ju vyvedie von.
Fredy vypleští oči. Krásna štíhla postava mladej ženy v elegantom kostýme mu vyrazí dych. Nechce veriť vlastným očiam.
Tak čo? Chceš? spýta sa Feri, pozorujúc Špáršvajnovo prekvapenie. Extrovná Panička, čo?
Pred záchodmi sa zjaví pivár. Podá Eržike peniaze a spolu s Paničkou zmizne v záchode.
Takúto Paničku dostaneš, povie Feri. Na celú noc. A ešte aj päťdesiat korún k tomu. Be-rieš?
Fredy prikývne. Kedy príde? spýta sa netrpezlivo.
Po záverečnej ti ju privediem, sľúbi Feri, žmurkne na Fredyho a spokojne vykročí k svo-jej Eržike.
Panička medzitým už kľačí na poklope záchodovej misy, oboma rukami sa drží splacho-vača a pivár do nej mocnými pohybmi vniká zozadu. Chce byť čo najskôr hotový, vonku na neho čaká pivo a borovička.
Sanitka odviezla Fredyho deda priamo z hliniska. Fredy sa to dozvedel, keď sa vrátil zo školy. Mŕtvica.
V nedeľu sa šlo na návštevu. Všetci sa obliekli do nedeľného a nasadli do špinavého vlaku. Vlak ich vypľul v meste. Nasadli do električky a po pár zastávkach vystúpili pred nemocnicou. Kým otec u informátorky zisťoval, kde leží dedo, Fredy si obzeral temnú, odpudzujúcu chodbu, smrdiacu chemikáliami a smrťou, plnú pacientov, čakajúcich na návštevy.
Potom vošli do veľkej miestnosti s radom postelí, oddelených od seba bielymi závesmi.
Len krátko! upozornil ich lekár.
Dedo ležal na posteli so zatvorenými očarni a vyzeral cudzo.
Pán Mešťánek, máte tu návštevu! povedala sestrička.
Dedo otvoril oči. Vlastne jedno. Druhé ostalo zatvorené a vôbec, celá ľavá polovica jeho tela sa zdala byť akási väčšia, bezvládna a cudzia, hrozne cudzia.
Fredyho tlačili nové nedeľné topánky, začalo sa to už vo vlaku, kde museli celou cestou stáť. Bolesť mu spaľovala chodidlá i priehlavky a pohlcovala všetku jeho pozornosť, takže mu veľa energie na vnímanie okolia neostávalo.
Dedo sa naňho zadíval svojím jediným okom. Bolo to oko bez akéhokoľvek výrazu, oko, za ktorým sa neskrývala žiadna myšlienka, bolesť či strach, nič. Oko z druhého brehu.
Fredy sa dotkol stareckej ruky, bezvládne položenej pozdĺž dedovho mohutného tela. Za-cítil slabý stisk, ale možno sa mu to iba zazdalo. Dedo sa pokúsil niečo povedať, no pomedzi pery sa mu predralo len ťažkopádne zastonanie.
Fredymu napadlo, že dedo si asi chce zaspie-vať. Začudoval sa. Dedo však zmĺkol a unavene a rezignovane zavrel oko.
Keď od deda odišli, zdržal sa otec a jeho brat, Fredyho strýko, s ošetrujúcim lekárom. Polohlasne sa rozprávali na chodbe pri stojanovom popolníku. Otec a strýko neboli pre leká-ra ľuďmi, ktorých by pozval do svojej pracovne. Dedo bol len obyčajný tehliarsky robotník, takých bolo plno. Slávny herec alebo výtvarník, tí umierajú ináč. Aj ich príbuzní vyzerajú ináč..

Fredy s matkou a babičkou čakali obďaleč.
Potom šli električkou na vlak.
Vlak im utiekol a hodinu čakali na ďalší. Fredy bol smädný, ale otec mu nekúpil mali-novku, chutnú červenú vodičku v igelitovom vrecúšku s brčkom.
Doma tečie voda a je zadarmo, dozvedel sa Fredy. Malinovka, to je pol tehly na nový dom.
Napokon mu malinovku kúpil strýko Alex. Fredy pil lačno, no previnilo; správne vycítil, že jeho otec by bol oveľa radšej, keby bol brat tie peniaze dal jemu, aby za ne mohol kúpiť polovicu tehly.
Neskôr večer, po jedenástej, privedie Feri vyčerpanú Paničku k Fredymu Špáršvajnovi. Panička je hotová, len ľahnúť a spať. Muž-ské semeno z nej razí na sto metrov.
Takto sme sa teda nedohodli! protestuje sklamaný Špáršvajn, keď vidí, že Panička zaľahla do jeho postele a zaspala ani drevo.
Pyšný Feri vytiahne škatuľku spárt a ponúkne tučniaka. Osobne mu zapáli. Potom mu podá stovku.
Zatrtkáš si na nej hocikedy inokedy, uteší ho. Zobuď ju skoro rá-no, keď chceš, ale teraz ju už nechaj tak. Má za sebou veľmi ťažký deň. To vieš, je to krehká panička-brigádnička.
Chvíľu obaja mlčia, pozorujú rednúcu nočnú premávku pred hotelom Ambassador. Feri si odkašle. O inom chcel on, Feri, hovoriť. Zajtra nastúpi v bufete Ten-Okulárom i so ženou. Veď Fredy vie, že sa striedajú. On, Feri Bartaloš, nevie, čo s Paničkou. Chcel by, aby i zajtra prijímala zákazníkov, ale na hajzli sa to nedá. Nemohol by Fredy požičať svoj príves? Aj tak je celý deň vonku, vlezie doň, akurát keď si potrebuje vziať nové parkovacie lístky. Ináč by Panička zajtra musela celý deň zaháľať.
Fredy zauvažuje. Ale to nebude za stovku, povie napokon.
Jasné, že nie, súhlasí Feri. Dostaneš dvadsať korún za každého zákazníka. To je tak tisíc-ka, rátajúc podľa dneška. Berieš?
Priatelia si tľapnú.
Pyšný Feri Bartaloš sa vráti do záchoda. Panička pred odchodom všade umyla a dosucha vytrela dlážku. Eržika už stihla urobiť z mužského pohodlnú spálňu. Dlážku pokrýva hrubá deka, na ktorej sú položené dve mäkučké nafukovačky. Dva spacie vaky sú pripravené objať svojim páperovým teplom Feriho i Eržikino telo. Zatiaľ sú skrútené obďaleč, pod umývad-lom.
Feri i Eržika sedia na okraji nafukovačky a rátajú peniaze. Najprv peniaze za hajzeľ, po-tom za Paničku. Za hajzeľ štyristo korún, za Paničku päť a pol tisícky. Spolu je to takmer šesťtisíc korún. Feri s Eržikou na seba mlčky pozerajú, neschopní slova.
Za dva týždne by to bolo štyridsaťtisíc, ráta v duchu Feri. Za mesiac osemdesiat. A za rok? Feri naprázdno preglgne. Paničkin neuveriteľný príchod im poprevracal celý hodnotový systém.
Len aby nám zajtra neutiekla, povie Eržika, čítajúc Feriho myšlienky. Neutečie, povie Feri. Ľúbilo sa jej.
Nebudeme jej dávať nijakú prácu, rozhodne Eržika. Nech robí len toto jedno. Feri prikývne. Áno. Treba Paničke uľahčiť život.
Feri zoberie stovku ako vždy a ide do bufetu za kurvou-vedúcim. Kurva-vedúci chce, aby mu všetci platili tretinu toho, čo si zarobia. Koľko však zarobia, nemá ani šajnu. Preto ho všetci podvádzajú. Aj Feri s Eržikou. Lenže tentoraz sa kurva-vedúci usmieva.
Stovku ako vždy? spýta sa Feriho. Myslím, že dnes si mal úspešnejší deň..
Feri nevie, čo má povedať, tak radšej mlčí..
Kurva-vedúci si načapuje pohár plzne. Za výčapným pultom vynikne jeho malá zmrdov-ská postavička ešte väčšmi.
Pyšný Feri Bartaloš pozerá na tenké ručičky vedúceho, naťahujú-ce sa ku kohútiku točky, so zmesou pohŕdavosti a nenávisti v očiach.
Vrabce na streche si čvirikajú o tvojej novej profesii, povie kurva-vedúci ledabolo. Ak chceš v mojom bufete prevádzkovať bordel, nemám nič proti tomu, dodá zmierlivo.
Feri Bartaloš si vydýchne.
Ale musíš platiť! rozkáže kurva-vedúci. Navaľ tisícku, lebo ináč letíš! Ten-Okulárom by mohol robiť každý deň, keď už ide len o to, dodá kurva-vedúci výhražne a hneď sa na Feriho dobrácky usmeje.
Pokorený Feri ide do záchoda po tisícku pre kurvu-vedúceho. Cez pery mu prebublávajú divé nadávky v cudzom jazyku. Hrmotne vojde dnu.
Eržika nechce dať peniaze, ktoré už považuje za svoje. Načo? kričí na Feriho, akoby to bol on vymyslel.
Feri jej jednu vytne. Ešte ty mi tu rob scény, osopí sa na ňu zmierlivo, keď vidí odtlačok svojich piatich prstov na jej tvári, a pohľad mu padne na slzy, hľadajúce si cestičku dolu po jej lícach.
Eržika vzlyká, v dôsledku svojho tehotenstva je precitlivená. Siahne do podprsenky. Ne-spokojne šomre. Nech sa kurva-vedúci postaví sem, keď si myslí, že je to len tak! Ľudia sú svine, oserú, oštia a ošabľujú všetko! Ona, Eržika, stále chodí a upratuje po nich. Je tu špina? Nech Feri sám povie: je tu špina? Neni, odpovie si sama, keď odpoveď neprichádza.
Feri si čosi zamrmle, zoberie tisícku a ide späť.
Tisícka hreje kurvu-vedúceho pri srdci. To vieš, vysvetľuje zmierlivým hlasom. Ja tu zodpovedám za všetko. Kebyže niečo, tak ťa vysekám z prieseru. Ale prečo by som to mal robiť zadarmo? Mám ženu a deti. Čo zo mňa budú mať, keď kvôli vám skončím v lochu? Ko-legiálne potľapká Feriho Bartaloša po pleci: Veď čoskoro i ty pochopíš, čo je to mať deti.
Pyšný Feri sa pokorený vracia do záchoda, zožiera ho pocit nespravodlivosti. On sa na kurvu-vedúceho môže vysrať, írtem? Aj na jeho kurva-deti! Nech ide na mužský kurva-vedú-ci a nech celý deň rozťahuje nohy, aby videl, čo to je. Vo

Ferim sa prebudilo sociálne cítenie.
Eržika už spí. Veľké tehotné brucho spokojne otŕča dohora. Feri vlezie do svojho spacá-ka. Je nasratý, nedá spiacej Eržike ani bozk na dobrú noc. Uspávajúce teplo lôžkovín ho však upokojí. Keď už nič iné, zajtra si aspoň on, Feri, bude môcť dovoliť jesť a piť, koľko sa mu len zažiada!
Fredyho babička nepreżila svojho muža ani o pol roka. Tým, že stratila deda, stratila zmysel života. Dostala horúčku. Preskočilo jej a všade videla papagáje a palmy. Bolo to niečo, o čom tajne snívala počas celého svojho života v ošarpanej robotníckej kolónii, tak ako niekto túži po kozube alebo po dobrom gramofóne. Babičke Meš-ťánkovej sa jej sen napokon splnil a z tohto sveta odchádzala s úsmevom na perách, obklopená šumom paliem a škrekotom papa-gájov.
Fredyho sa smrť starej mamy nedotkla tak hlboko ako dedova. Mal babičku rád, ale obdivujúc deda, trochu ňou pohŕdal za jej pod-dajnú a krotkú povahu.
Všetci tehliari sa čudovali, že babka Mešťánková tak milovala svojho nehodného muža, že ho nasledovala do hrobu. Boli časy, keď slopával, časy, keď mával milenky a keď ju bíjal. Dakedy všetko naraz. Hneď po fronte si dokonca šiel i na pár mesiacov sadnúť; v krčme pod stanicou kohosi prizabil. Dedo Mešťánek bol za mlada nebezpečný a nevyspytateľný pijan a bitkár; jeho žena, zato že s ním vydržala po celý život, bola sväticou.
Toto všetko sa Fredy po smrti starých rodičov podozvedal z náhodných rozhovorov, ve-dených dospelými v jeho prítomnosti.
Čoskoro sa do bytu po starých rodičoch nasťahoval akýsi nový zamestnanec i s rodinou a rozprávke bol koniec. Fredymu bol nový nájomník nesympatický; mal vajcovitú hlavu, plešinu a okuliare. Aj jeho deti mali vajcovité hlavy a jeho preochotná, bodrá žena, ktorá chcela s každým byť zadobre, bola až otravná. Jej kŕčovité úsilie zapadnúť do tehliarskej ko-munity spôsobilo, že sa jej všetci vyhýbali. Fredy sa na nových pozeral ako na nepriateľov; ako na niekoho, kto mu zobral starých rodičov.
Vtedy mohol mať Fredy tak sedem-osem rokov. Počas svojich samotárskych prechádzok po okolí tehelne sa zoznámil s pomocnou robotníčkou z atmosférickej sušiarne tehál. Volala sa Tera Sziládyiová, bola od Fredyho asi o tridsať rokov staršia a bývala v drevenej robotníc-kej ubikácii, priamo v objekte tehelne. Poznala odpoveď na všetky Fredyho otázky a nikdy mu nedávala najavo, že na neho nemá čas. Samotársky chlapec so zadumaným pohľadom dospelého sa jej páčil.
Fredyho rodičom neprekážalo, že sa Tera o neho trochu stará. Nezištne. Aspoň sa mohli sústrediť na stavbu domu. Fredy mal najradšej, keď ho večer vzala do sprchárne v závodnej sociálnej budove, bo-kom od výrobných hál. Obrovská miestnosť s množstvom spŕch po jednej strane a s umývad-lovými žľabmi po druhej, bola vždy prekúrená a horúca para vo vzduchu až vyrážala dych. Ženská kúpeľňa Fredymu voňala úplne ináč ako mužská, kam sa predtým chodieval sprcho-vať s otcom.
Spočiatku sa Fredy pred Terou hanbil vyzliecť donaha, ale čoskoro si zvykol. Tera sa pred ním tiež vyzliekla. Mala statnú, svalnatú postavu a mocné prsia s veľkými dvorcami bradaviek. Modriny a jazvy po celom tele svedčili, že život sa s ňou nemaznal. Na zadku ma-la tetovanie z basy. Zamkla kúpeľňu kľúčom, ktorý si bola predtým zobrala na vrátnici, a pustila horúcu vodu.
Fredy cítil na celom povrchu tela horúcu paru, bolo mu príjemne.
Tera ho vzala pod sprchu, potom ho namydlila. Fredy nikdy nechápal, prečo mu tak sta-rostlivo a s takou úľubou drhne genitálie. Potom zasa on mydlil Teru. Tera mu sama ukázala, kde na čistote záleží najväčšmi: medzi jej svalnatými nohami. Ukázala Fredymu, ako má to miesto natrieť namydlenou špongiou a potom pomaly a presne šúchať prstami. Po chvíli za-tvorila oči a vzdychla si. Potom sa usmiala. Chytila Fredymu namydleného vtáčika a masíro-vala mu ho. Fredy čoskoro pocítil zvláštny pocit úľavy. Bolo to, ako keď sa človek po dlhom premáhaní a otáľaní konečne napije vody alebo vymočí, ale oveľa príjemnejšie.
Dobré, že? spýtala sa Tera, vtiahla Fredyho pod sprchu a dôkladne ho zbavila zvyškov mydla. Keď tu už nebudem, povedala, môžeš si to kedykoľvek urobiť aj sám. Všetci chlapci si to tak robia. Dievčatá tiež. Ale sľúb mi, že to ostane naším tajomstvom!
Čestné pionierske! sľúbil Fredy, tak ako ho v škole naučili.
Potom sa usušili a šli domov. Tera zabočila do dreveného baraku, v ktorom bola podni-ková slobodáreň. Fredy musel pokračovať k vrátnici, odovzdať kľúče, a s hlavou zabalenou do uteráka vbehnúť do prvého činžiaka oproti. Vždy musel prejsť tmavým úsekom cesty me-dzi lampou nad vrátnicou a osvetleným vchodom do domu. Fredy sa vždy usiloval absolvo-vať tento úsek čo najrýchlejšie, so zatajeným dychom a vypleštenými očami. V temnote oko-lo neho sa ukrývali tajomné netvory, šialenci, drakula, ufóni. Zreteľne cítil, ako príšery k ne-mu vystierajú studené kostnaté paprče. Storočím vyhladené kamenné schody bral po troch a vydýchol si, až keď stál doma v kuchyni, zahalenej dusivým dymom otcových cigariet. Srdce mu bilo na poplach; vzrušenie zo strašidelnej cesty domov bolo oveľa silnejšie, než spomienka na neurčitú rozkoš pod horúcou sprchou.
Keď budem dospelý, ožením sa s tetou Terkou, povedal raz vážnym hlasom počas akejsi rodinnej oslavy u druhého deda, maminho otca.
Vyvolal tým veľkú veselosť. Všetci Teru poznali a poznali i jej trochu rozháraný intímny život. Smiali sa, až sa za bruchá chytali.
Iba Fredyho otec nikdy nemal zmysel pre humor.
Tera Sziládyiová je štetka, povedal. Pobehlica./ Mentálne zaostalá. Od budúceho týždňa začneš chodiť do družiny. A takisto sa nebudete chodiť spolu sprchovať. Už si veľký chlapec. Chlapi nechodia do ženskej sprchárne. Odteraz budeš chodievať len so mnou alebo so strý-kom Alexom. Do mužskej.
A tak sa aj stalo.

Tera Sziládyiová čoskoro zmizla niekam preč, do iného závodu a inej slobodárne, tak ako jej velila nepokojná krv; kaziť iných chlapcov.
Nové zážitky spôsobili, že spomienka na ňu Fredymu čoskoro vybledla v hlave. Nečudo; čudným manipuláciám so svojím údom v ženskej sprchárni nikdy neprikladal nijaký zvlášt-ny význam.
Akurát že to, čo ho Tera pod sprchou v sociálnej budove naučila, začal praktizovať pravi-delne a robí to doteraz.
Dni, keď bufet obhospodaruje Ten-Okulárom so svojou ženou, sú pre Feriho Bartaloša s Eržikou dňami oddychu. Nemajú čo robiť, tak celý deň vysedúvajú v bufete. Majú veľa známych.
Skoro ráno Feriho Bartaloša s Eržikou zobudí trieskanie na dve-re záchoda. Budíček, zrúkne z druhej strany Ten-Okulárom. Vstá-vať, príživníci! doloží a myslí to bez štipky humoru.
Ranná pohoda je v okamihu narušená. Feri s Eržikou blesku-rýchlo vyskočia zo svojich provizórnych postelí. Kým sa Feri umý-va, Eržika odprace lôžkoviny do zadnej kabínky, tej, čo je mimo prevádzky.
Keď obaja vyjdú na ranné svetlo, pred hajzľami už sedí žena Toho-Okulárom. Pozerá na nich ako sprostá; nenávidia sa. „Tí, čo spia na hajzli", nazýva Toho-Okulárom žena Feriho s Eržikou.
Dnes sa však Feri s Eržikou usmievajú.. Majú peňazí ako pliev, dnes nebudú musieť jesť týfusové poloklobásy, dnes si budú môcť dať i pstruha. S hrdo vztýčenými hlavami si Feri s Eržikou sadnú na lavicu; ako kráľovský pár. S roztržito ľúbeznými úsmevmi pozorujú dia-nie vnútri, v bufetovej búde. Svet im je gombička.
Deň sa sotva začal, ale za sklom sa už pohybujú čulé postavy bufetárov a bufetárok. Vý-čapník naráža nový sud bratislavského; včera sa mu podarilo starý vyčapovať do dna, i ked mal preto otvorené o štvrťhodinku dlhšie.
Kuchárky už vyprážajú čiernohorské rezne. Na elektrickom rošte sa pečú poloklobásy. Ďalšia kuchárka nastokáva na kovové tyče elektric-kého grilu slaninou prešpikované kurčatá. Pred výčapným okienkom so samoserom sa už zhromažďujú netrpezliví pivári. Zväčša kotolníci z okolitých domov a medzi nimi i cigán Ší-poš; tentoraz spolu so svojím kolegom Berkim. Sú to slušní cigáni, robotní. Berki dokonca tuším študuje popri zamestnaní.
Feri povie Eržike pár slov, vstane a podíde k výčapu. Rad sa pohol, už sa čapuje. Keď príde Feri na rad, nedá si pivo, ale rozkáže si dve kávy s rumom. K tomu niekoľko druhov napolitánok. Tak vyzerajú raňajky zámožných ľudí.
Ten-Okulárom pozerá na Feriho s Eržikou nedôverčivo. V bielom plášti sa vypína upro-stred drevenej dediny. Nič však nezmôže; Feri s Eržikou sú rovnakou súčasťou bufetu ako on sám.
Po dobrých raňajkách Feri vstane a ide hodiť reč s Fredym Spáršvajnom.
Fredy Špáršvajn si ako dieťa šetril na gumený čln. Bola to jeho životná túžba. Predstava, že sa preháňa po hladine jazera v hlinisku a z relatívneho bezpečia a sucha pozoruje vodné živočíchy, mu spô-sobovala až závrat. Preto keď objavil v katalógu zásielkovej predaj-ne Magnet nafukovací kajak, začal si naň šetriť. Keď si našetril po-trebnú sumu, gumený čln zdražel. Keď si našetril aj zvyšok, rodičia rozbili jeho prasiatko a namiesto gumeného člna mu kúpili oblek na prvé prijímanie.
Fredy zúril ako posadnutý. Zaliaty slzami ručal od detskej zlosti.
V hlave mu pukla akási žilka a od tej chvíle začal tučnieť a podliehať záchvatom zúrivosti. Aj trochu osprostel; krv sa mu vyliala do mozgu a pritlačila akési žľazy či bunky či čo. Premúd-rený pohľad dospelého zanikol v palcovej vrstve tuku.
Hrával sa s kamarátmi, a i keď pre svoju telnatosť a z toho vyplývajúcu neobratnosť ne-bol nijako zvlášť obľúbený, brali ho ako seberovného. Fredy bol šťastný. Chlapci i dievčatá sa hrávali na Indiánov a vojakov a podnikali dlhé výpravy do okolia továrenskej kolónie. Po-tom však čoraz viac Fredyho kamarátov a kamarátiek začalo jazdiť na bicykloch. Ich akčný rádius sa tým prenikavo rozšíril. Zrazu pre nich nebol problém v priebehu niekoľkých minút sa premiestniť k Vápenke, alebo do Polimlyna. Tajomné výpravy za dobrodružstvami sa pre-niesli i do vzdialeného okolia dediny. Pôvodnú partiu to rozdelilo na dve časti. V jednej boli tí s bicyklami, v druhej tí bez. Tí s bicyklami jazdievali do Devína, do Devínskeho Jazera, do Stupavy. Všade boli za chvíľu. Tí bez bicyklov pokračovali v hrách v hlinisku a inde v okolí tehelne. Bolo ich však čoraz menej. Postupne všetci dostávali bicykle a prechádzali do partie cyklistov.
Jedného dňa ostal bez bicykla už iba Fredy Špáršvajn. Vyšiel pred dom a všetci sa pripra-vovali na akúsi novú, vzrušujúcu výpravu do lesa za Devínskym Jazerom. Nik sa nestaral o Fredyho Špáršvajna, ktorý bol z výpravy ešte vzrušenejší než všetci ostatní.
Kým Fredy vládal, bežal za nimi. Tak túžil po priateľstve a po dobrodružstvách, že vydr-žal utekať dlho. Ked sa však malí cyklisti na prašnej poľnej ceste pozdĺž železničnej trate vzdialili natoľko, že z nich ostali iba body ako špendlíkové hlavičky, zadychčaný Fredy s bú-šiacimi žilkami v mozgu zastal. Dlho oddychoval na medzi, oddeľujúcej cestičku od poľa, ale potom sa rozhodol pokračovať v ceste, nájsť kamarátov v lese za Devínskym Jazerom a zú-častniť sa na ich hre.
Po vyčerpávajúcej chôdzi dorazil zaprášený, spotený a oblepený bodliakmi do lesa. Cho-dil pomedzi stromy, obzeral sa na všetky strany a vykrikoval mená svojich priateľov. Nikto sa mu neozýval. Les odpovedal tajomným šumiacim mlčaním. Naraz sa Fredymu zamarilo, že z diaľky k nemu doľahol detský smiech, prefiltrovaný záľahou zelene. Od vzrušenia ho až stislo v slabinách. S tlčúcim srdcom sa rozbehol tým smerom, ale nenašiel už nikoho. Až po dlhom čase sa znechutený a frustrovaný vydal na spiatočnú cestu.
V podvečer dorazil späť do tehliarskej kolónie. Na priedomiach barakov rozvoniavali pripravované jednoduché, no chutné večere. Deti z jeho partie boli už dávno naspäť. Sedeli pred jedným z činžiakov a razil z nich dym táboráka, ktorý si rozložili v lese za Devínskym Jazerom. Nadšene jeden cez druhého rozprávali o nových dobrodružstvách, ktoré zažili. Fre-dy si uvedomil, že jeho priatelia, bez ktorých nedokázal žiť, sa mu vzdialili. Ak si nezaopatrí bicykel, bude stratený. Rám našiel na povale, no s ostatnými súčiastkami to bolo ťažké. Po incidente s gumeným člnom a po jeho záchvate mu rodičia preventívne prestali dávať vreckové, a tak nemal mož-nosť kúpiť si kolesá, reťaz či brzdy. Bol odkázaný na to, čo mu kto daroval. Preto mu trvalo neskutočne dlho, kým bicykel skompletizoval. Prakticky po celý zvyšok detstva.

Keď večer ležal v posteli so zavretými očami, živo si predstavoval, ako jedného dňa vysadne na bicykel a zaradí sa medzi svojich priateľov ako právoplatný člen bandy. Jeho túžba po dopravnom prostriedku bola bolestivá. Keď chcel, mohol si ju nahmatať uprostred hrude. Často sa mu snívalo, že všetci niekam odchádzajú a on sa nemôže pohnúť z miesta, aby sa vydal za nimi.
Fredyho rodičia sledovali, ako ich syn celé dni trávi v šope a ustavične niečo montuje. Potešili sa, že prejavil technické sklony, a rozhodli sa dať ho na priemyslovku. Skutočnosť však bola úplne iná: Fredy Spáršvajn nemal žiadne technické sklony a svoje večné majstro-vanie úprimne nenávidel. Pre neho jestvoval len jeden cieľ: bicyklovať sa s ostatnými. Keby si bol mohol bicykel kúpiť, skrutkovač by ani nebol vzal do ruky.
Fredy, posadnutý kompletizáciou svojho bicykla, si ani nevšimol, že časy sa menia. Par-tia sa rozsypala. Dievčatá zoženšteli a prestali sa zaujímať o dobrodružstvá branného typu. Členovia bicyklovej partie sa schádzali za tribúnou futbalového štadióna, kde fajčili svoje prvé cigarety a popíjali svoje prvé fľaškové pivo. Fredy Spáršvajn to neregistroval, buď trčal doma, alebo zháňal súčiastky, alebo montoval bicykel. Čas bežal okolo neho bez povšimnu-tia, a tak keď po prvý raz vyšiel s novým bicyklom na priedomie, boli tam už úplne iné deti.
Jeho rovesníci fajčili svoje prvé marsky, načierno pili pivo v krčme U Vašíčka a po dedi-ne sa prevážali s hlavami nabok na čmudiacich zánovných pionieroch a jawách dvadsaťjed-notkách, na ktoré si zarobili brigádovaním v tehelni. Fredymu sa brigádovať nechcelo, bol le-nivý ako voš.. Okrem toho si uvedomil, že náskok svojich rovesníkov už aj tak nikdy nevyrovná. Bicykel zlostne vyhodil na smetisko, za čo si vyslúžil bitku od otca, ktorému prekážalo, že jeho syn si nevie vážiť veci.
Bez bicykla a bez motorky ostal Fredy pripútaný k tehliarskej koló-nii a k jej bezprostrednému okoliu. Skamarátil sa teda s partiou detí, ktoré ešte nezačali s bicyklovaním, a vyhlásil sa za ich vodcu. Boli to mladší súrodenci jeho bývalých ka-marátov. Všetci mali tak o päť-šesť rokov menej než Fredy. Fredymu to vôbec neprekážalo; bolo mu s nimi dobre. Vážili si ho. Zasväcoval ich do všetkých tajomných dobrodruž-stiev, ktoré zažil so svojimi roves-níkmi. Mladší kamaráti a kamarátky ho mali radi, lebo v spoločnosti veľ-kého chlapca im nehrozilo, že ich zbijú cigáni alebo deti z nepriateľ-ských častí dediny.
Po čase sa však Fredy spoloč-nosti neseberovných detí nabažil a z nudy ich začal týrať. Vzal, naprí-klad, decká na výlet hlboko do polí za hliniskom a utiekol im. Deti sa s plačom vrátili domov až večer, unavené, hladné a dotlčené dlhým blúdením po poliach. Inokedy zasa Fredy zaviedol celú bandu do hlbokého agátového lesa a utiekol im s dvoma dievčatkami. Zaliezol s nimi do bunkra, postaveného z kociek zlisovanej slamy, aké ostávajú po žatve na poli. Pri svetle ba-terky mu dievčatká museli všeličo ukazovať. Kebyže nie, hrozil Fredy, upáli ich obe aj so slamou. Dievčatkám to neprekážalo, obom to pripadalo zábavné. Vedeli, že Fredy svoje vy-hrážky nemyslí vážne. A na dôvažok, aj on im všeličo poukazoval, tak ako ho to naučila Tera Sziládyiová..
Vo svojej detskej bande Fredy vyžadoval bezpodmienečnú poslušnosť, no i napriek svo-jej prísnosti bol vysoko obľúbený. Neustále vymýšľal nové bojové situácie. Všetci sa správa-li ako vo vinetuovkách, dederónskych indiánkach s Gojkom Mitičom v hlavnej úlohe, rumunsko-francúzskom cykle filmov o Koženej Pančuche, v seriáli o štyroch tankistoch a psovi, alebo vo vojnovej epopejí Oslobodenie. V bojových situáciách sa dorozumievali vý-hradne po česky, aby si ešte viac priblížili uhrančivú atmosféru svojich obľúbených filmov, distribuovaných vtedy do kín s českým dabingom.
Len občas chlapčenskí členovia partie nerozumeli istému tajnostkárstvu a sprisahanectvu medzi kapitánom Fredym a dievčenskými členkami bandy, ale keďže boli malí, nijako ich to nerušilo.
Raz Fredy s niekoľkými dievčatami opäť utiekol zvyšku partie. Zaliezli do lesíka pri že-lezničnej trati medzi Novou Vsou a Devínskym Jazerom, severozápadne od hliniska. Tam im znovu predvádzal, čo ho naučila niekdajšia kamarátka. Dievčatká sa mu ochotne nechali ma-sírovať na určených miestach; spájalo sa to u nich so závratne príjemnými pocitmi. Fredy si
tiež stiahol trenírky a nechal sa dievčatkami dráždiť na genitáliách.
V takejto pohode ich prichytil dôchodca Forgách, ktorý tam prišiel na bicykli s kosákom a vrecom kosiť trávu pre králiky. Dievčatá si s výskotom naťahovali trenírky a utekali preč, Fredy sa do tých svojich zamotal, ohlúpnutý a paralyzovaný doznievajúcou rozkošou.
Dôchodca Forgách odlomil vŕbovú vetvu a zošľahal ho ani koňa. Potom ho za ucho od-viedol do tehelne.
Výprask od dôchodcu Forgácha bol len priateľským napomenutím v porovnaní s tým, čo Fredyho Špáršvajna čakalo doma. Matka na ňom dolámala varechu na pranie a otec zasa prútený pracháč na koberce. Obaja sa chytali za srdce a vzájomne sa ubezpečovali, že to nie je ich vina; stavajú predsa rodinný dom, novú budúcnosť, nový život. Oni nemajú čas zapo-dievať sa svojím zvrhlým synom. To všetko tá Sziládyiová!
Dôchodca Forgách tiež býval v robotníckej kolónii. Všetkých obyvateľov poznal. Nič si nenechal pre seba. Výsledkom bol všeobecný výprask a následná gynekologická prehliadka všetkých dievčat z Fredyho bandy. Našťastie pre Fredyho, výsledok bol negatívny; všetky členky bandy boli ešte pannami.
Tak či onak, Fredy mal vtedy pätnásť rokov a práve ho prijali na tehliarsku priemyslovku v Hodoníne. Hneď po prázdninách tam nastúpil, takže sa medzitým už nestretol ani s členmi sopliackej bandy, ktorej býval kapitánom, ani s ich rozzúrenými rodičmi.
Veď na internáte ho už dajú do laty! utešovali sa vzájomne Fredyho rodičia.
Feri Bartaloš prejde krížom cez parkovisko, chaoticky preplnené vzájomne zablokovanými autami. K absolútnemu chaosu ešte pri-spievajú ďalšie autá, tlačiace sa na parkovisko z ulice a prekážajúce tým, ktoré by chceli odísť. Fredyho Špáršvajna niet.
Pyšný Feri zabúcha na papundeklovú stenu strážcovho prívesu. Znútra sa ozýva lomoz, fučanie, vŕzganie. Feri zabúcha ešte raz. Dvere prívesu sa odchýlia a v úzkej škáre sa zjaví Špáršvajnova mesiačikovitá tvár.

Končiť, končiť! osopí sa na neho Feri. Už je biely deň! Zatvor si tú svoju smradľavú papuľu, znechutene povie Fredy Ferimu cez škáru. Pyšný Feri Bartaloš sa zasmeje. To Špáršvajnovi zapácha z papule, nie jemu, Ferimu Bartalošovi. Fredy Špáršvajn musí mať poruchu trávenia: stolica sa mu vracia späť do úst; ináč si to on, Feri Bartaloš, nedokáže vysvetliť! Špáršvajn by nemal na sebe toľko šetriť a z času na čas by mal spláchnuť zápach borovičkou. Alebo vodkou, poradí do škáry ochotne.
Škára sa roztvorí a vo dverách prívesu zastane strážcova tučná postavička. Cíti sa ako chlap. Paničku zobudil okolo štvrtej ráno, keď predtým celú noc oka nezažmúril, pozoroval ladné krivky slastne oddychujúcej bytosti, zíval od vzrušenia a s nasadením všetkej svojej vôle premáhal pokušenie onanovať. Nadránom už nevydržal, prebudil ju a chcel si na nej za-súložiť. Panička sa nakrátko zobudila, no vzápätí znova zaspala nepokojným spánkom a spa-la celý čas, neprerušili ju ani Špášvajnove hýkavé stony. Špáršvajn bol taký vzrušený, že sa mu nepostavil. Svoj mľandravý a ovisnutý kus mäsa sa márne pokúšal zaviesť do Paničkinho unaveného ohanbia. Od nadľudskej námahy, čo sa Fredy Špáršvajn usiloval pomocou svojej vycvičenej pravej ruky nadobudnúť aspoň akú-takú tvrdosť, mu na čele až navreli belasé žily, no jediný výsledok bol, že náhlym výronom semena ostriekal spiacu Paničku, posteľ, dlážku i náprotivnú papundeklovú stenu. A tak mu neostalo nič iné, len sa natiahnuť na vedľajšie lôžko a zaspať.
Zvrchu, pohľadom skúseného smilníka, si teraz tučný Fredy premeriava Feriho Bartalo-
ša. Feri nakukne popod Špáršvajnovu ruku, pridržiavajúcu otvorené dvere prívesu.
Poďte, Panička, povie Paničke, sediacej so strhaným výrazom na posteli. Treba raňajko-vať, dodá..
Pozrie na strážcu.
Takže sme dohodnutí, čo? pripomenie.
Strážca prikývne. Začne zhľadúvať svoje oblečenie a čiapku.
Panička na neistých nohách vyjde z prívesu a kráča za pyšným Ferim. Prežitý deň a noc jej trochu spustošil starostlivo udržiavanú krásu, ale aj tak vzbudí mužnú pozornosť pivárov, schádzajúcich sa za svojimi stolíkmi. Dnes už všetci vedia, čo ich čaká, a tak prejavujú svoju vášeň i nedočkavosť nepokojným mrmlaním i ojedinelými lačnými výkrikmi.
Čo budete raňajkovať, Panička? spýta sa Eržika.
Panička na ňu prenesie svoj pohľad. Usmeje sa. Veľkú misu musli s mliekom, povie. Veľ-ký orosený pohár ovocného nektáru. A šálku lahodnej aromatickej kávy, dodá.
Ferimu i Eržike sa predĺžia tváre.
Klobása s horčicou nemôže byť? spýta sa Feri neistým hlasom.
Panička mlčí. Ako vždy, keď nevie, ako sa tváriť, usmieva sa.
Ale jasné, súhlasí Eržika za ňu. Panička musí jesť výdatne, aby vydržala celý deň tú ná' mahu. Aj kávu jej dá ona, Eržika, urobiť. Ale ten pektár a tie zmysly tu, v bufete, nemajú. Ona, Eržika, si to už tiež raz pýtala, tiež to pozná. Tiež pochádza z dobrej rodiny, rovnako ako Panička, zdôrazní Eržika. Úkosom pozrie na Paničku, spôsobne sediacu na drsnej lavici s nohou prehodenou cez nohu. Jej, Eržikin, otec je mäsiar, pokračuje Eržika plačlivo--vzdorovitým hlasom. A ona, Eržika, sama kedysi bývala snúbenicou samotného Rácza. Ak Panička pochádza z tohto mesta, tak vie, koho má ona, Eržika, na mysli!
Panička s úsmevom zavrtí hlavou. Nie, ona nevie, o koho ide.
Eržika zvýši hlas od naliehavosti. Ako to, že Panička nepozná Rácza! Istý čas predsa v televízii bežala reklama na Oxfordské privatizačné fondy a ten Rácz tam vtedy sedel a vy-prával! Jemu ten Oxford totiž patrí! Je to zlodej zlodejský! Že Oxford! V skutočnosti vycho-dil len dvojročnú poľnohospodársku školu! Zo šiestej triedy základnej školy! To je celý jeho-Oxford! Traktorista-mechanizátor, pehe!
Pyšný Feri ju preruší. Toto predsa Paničku nemôže zaujímať, povie v cudzom jazyku krotko.
Feri Eržiku vcelku chápe a rozumie jej rozčarovaniu z pokazených zásnub s Ráczom. Málo stačilo a bola by sa vyvaľovala v ozrutnej panskej vile nad mestom, zatiaľ čo s ním, s Ferim Bartalošom, jej ostal iba tento hajzeľ tu. Preto na ňu nie je prudký; cíti, akoby to sčasti bola i jeho vina.
Eržika sa odmlčí. Potom pokračuje v pôvodnej téme. Klobása s horčicou a chrenom Pa-ničku zasýti lepšie než dáky pektár! povie rozhodným hlasom. Naznačí Ferimu, nech ide k okienku po Paničkinu stravu.
Feri dôstojne kráča drevenou dedinou. Ten-Okulárom ho spoza čiernych okuliarov sle-duje nevraživým pohľadom svojho jediného oka.
Kým sa Panička naje a vypije kávu, už je tu prvý záujemca, mládenec-pivár, čo bol včera zo tri razy. V ruke žmolí peniaze. Onedlho i s Paničkou zmiznú v Špáršvajnovom prívese. >
Dobre sa to začína! povie Eržika a strčí si peniaze do záhrenia.
Aj Feri je spokojný. Mädlí si ruky. To si žiada dva koňaky! navrhne.
Eržika nie je proti.
Popíjajú koňak z umelohmotných pohárikov a pozorujú strážcov príves, takmer nebada-teľne sa pohupujúci na podperách. Rytmický pohyb Fredyho karavanu je najľahšie čitateľný podľa pravidelného sínusoidného vlnenia elektrického kábla, natiahnutého medzi karavanom a hotelom.
Kým ukojený pivár skončí, už má Eržika v záhrení peniaze od ďalších dvoch záujemcov. Tí poslušne čakajú pri pive a borovičke a vypliešťajú oči na Špáršvajnov príves. Keď sa otvo-ria dvere a zákazník vyjde von, vykročí ten, čo je na rade, k parkovisku.
Tak čo? spýta sa Eržika pivára a usmeje sa. Aj dnes pôjdete trikrát?
Pivár pokrúti hlavou. Včera to bolo lepšie, povie. Neporovnateľne. Zaleje ho rumenec; je mu trápne hovoriť o týchto veciach pred ženskou, aj keď je to kupliarka.
Až Ferimu sa kamarátsky zdôverí: Panička leží ako mŕtvola, bez vášne a bez iskry. Bez ohňa, ako sa hovorí.
Spí? spýta sa Feri.

Nespí, odpovie pivár. Má otvorené oči a premýšľa si nad svojimi vecami.
Ani druhý a tretí zákazník nie sú spokojní. Feri si počká, kým Špáršvajnov príves opustí i štvrtý, a vojde dnu.
Panička leží na strážcovom usmolenom lôžku horeznačky, s rukou pod hlavou.
Čo vám chýba? spýta sa Feri. Bolí vás niečo? Ste unavená?
Panička zavrtí hlavou.
Tak čo potom? vyzvedá Feri. Chceli ste mužských, zohnal som vám ich. A teraz akoby vás to prestalo baviť.
Panička čosi povie, no tak ticho, že Feri jej nerozumie.
ČOŽE? spýta sa s naklonenou hlavou.
Tá vôňa, zopakuje Panička hlasnejšie.
Aká vôňa? nechápe Bartaloš.
Tá vôňa, povie Panička. Včera. Na toalete.
Na toalete? zarazí sa Feri. Vy myslíte akože na hajzli?
Panička sotva badateľne prikývne a zakryje si obnažené ohanbie.
Potrebujem tú vôňu, povie kategoricky.
Feri sa v panike chytí za hlavu. Ježišmária, povie. Sadne si na lôžko a tupo pozerá pred seba. Čo robiť? Vstane a poobzerá sa. Fredy Špáršvajn sa vonku háda s akýmsi zákazníkom o doplatok. Pyšný Feri si rozopne rázorok a vymočí sa do rohu prívesu.
Takto? spýta sa Paničky. Stačí?
Feri sa ani nepokúša predstaviť si, ako bizarne sa neskôr, večer, prejaví Špáršvajnova zú-rivosť, keď zistí, že má našťaté v prívese. Kšeft je však kšeft.
Panička sa zhlboka nadýchne a spokojne prikývne. Celá rozvášnená siahne rukou na Fe-riho rázporok. Feri zdesene vyspätkuje z karavanu.
Fredy Špáršvajn teda začal študovať na tehliarskej priemyslovke v Hodoníne a domov chodil iba na víkendy a na prázdniny. Okolo Vianoc sa s rodičmi presťahoval do nového domu.
Jeho rovesníci z tehelne sa oňho nezaujímali a členovia jeho bý-valej bandy mali zakázané sa s ním stýkať. Nedalo sa nič robiť, Fre-dy sa musel votrieť do ďalšej detskej bandy a vyhlásiť sa za jej kapi-tána. Tentoraz to boli deti z dedinských štvrtí nazývaných Vŕšok a Kaštieľ. Samí chlapci.
Fredymu síce trochu chýbala zvedavá prítulnosť dievčatiek z te-helne, ale tie sa už beztak prestali hrávať s chlapcami. Pomaly totiž začínali ženštieť a s prvý-mi predčasnými menštruáciami sa stiahli do prísne segregovaných dievčenských krúžkov, stmelených rôznymi tajomstvami a tak.
V kontakte s rovesníkmi a so staršími sa Fredy prejavoval neisto a ml'kvo; bol pomerne hlúpy a mal dosť sebareflexie na to, aby si uvedomil, že čím viac hovorí, tým väčšmi jeho hlúposť vychádza na povrch. Pri mladších kamarátoch tento problém neexistoval; ešte vždy bol chytrejší než ten najchytrejší z nich, a to ho predurčovalo do veliteľskej funkcie.
V tom Čase Novú Ves a jej blízke okolie znepokojoval fantóm-prepadávač. Prepadával a znásilňoval osamelé ženy, vracajúce sa večer domov. Medzi deťmi si vyslúžil prezývku Škrtič. Škrtič údajne jazdil na jawe dvadsaťjednotke so zakrytou ešpézetkou. Údajne nosil dl-hý kabát, pod ktorým bol úplne nahý. Obuté mal údajne vojenské kanady. Podľa niektorých fám mal na jednom oku beľmo. Údajne sa skrýval v lesoch okolo Novej Vsi.
Fredy Špáršvajn sa cítil byť ochrancom svojej rodnej obce. Jeho najväčšou ctižiadosťou bolo Škrtiča vypátrať, chytiť a zviazaného predviesť pred predsedu národného výboru. Skrát-ka, túžil po dákom hrdinskom čine, pretože ho trápilo, že ho nik neberie dostatočne vážne.
A tak každý víkend so svojou bandou prečesával husté hájiky a kroviská na okolí Novej Vsi, ale Škrtiča nie a nie nájsť.
Raz v hore nad kameňolomom v tvare srdca objavili akýsi tá-bor. Boli tam dve zemľanky, prikryté čečinou, vyhasnuté ohnisko, obložené očadenými ska-lami, a totem. Totem pôsobil hrozne; vypleštené oči akéhosi zvera so zobákom, krídlami,
rohmi a dlhým šupinatým chvostom, obkrúteným v hustých závitoch okolo celého totemu, budili strach.
Menší chlapci chceli ísť čo najrýchlejšie preč, tušili čosi zlé a stále sa obracali k východu z tábora, zamaskovanému medzi hustými hlohovými kríkmi. Fredy však vycítil šancu; tak-mer nepochyboval, že práve odhalil Škrtičovo dúpä. S rozšírenými nozdrami prehľadával zemľanky a nepočul rýchle, no opatrné kroky viacerých párov tenkých nôh po lesnej pôde.
Banda sa rozpŕchla a Fredy ostal sám zoči-voči rozzúreným babám z bandy Sidy Tešadí-kovej. Boli to baby o niečo mladšie ako on. Obliekali sa ako chlapci, boli členkami Oddielu mladých pohraničníkov a Oddielu mladých požiarnikov. Ich pohyby boli krátke, tvrdé, prudké, zjavne okopírované z tých istých filmov, z ktorých čerpal inšpiráciu aj Fredy. Chala-nov nenávideli, všetok voľný čas trávili vo svojej polovojenskej organizácii nazvanej Dcéry smrti. Tu nad kameňolomom mali svoj tajný stan. Teraz ho Fredy Špáršvajn objavil a zneu-ctil svojou prítomnosťou. Budú si musieť hľadať pre svoj tábor nový priestor. To priam volalo po pomste.
Fredy ani nevedel, ako sa ocitol pevne pripútaný k totemu. Cítil mrazivý strach, vyžaru-júci z Dcér smrti. Obzeral sa, no všetky prítomné amazonky poznal len z videnia. Žiadna ne-bola z tehelne, z kolónie, alebo od rybníka; z častí, v ktorých sa pohyboval Fredy. Boli to ba-by z Grby, Slovinca a Podlipového, čiže z cudzích, nepriateľských štvrtí. Fredy sa bál, no na druhej strane mu slabiny zvieral omamne vzrušujúci pocit. Vedomie, že je pevne spútaný a vystavený napospas košatej fantázii Dcér smrti, mu spôsobovalo nikdy predtým neokúsenú rozkoš..
Aké muky mu dáme? spýtala sa nakrátko ostrihaná Sida Tešadíková svojich súkmeňov-kýň..
Chvíľu sa potichu radili.
Začalo sa mučenie. S piskľavým jačaním šteklili Fredymu tvár chumáčmi trávy, pichali ho tŕňmi, šľahali prhľavou. Fredy

sa pokúšal uhnúť hlavou, ale nedalo sa. Vydával bolestivé stony, zavrel oči v preháňanej úzkosti. Celý ovisol vo svojich putách a povrazy sa mu zaryli do tela. Blízkosť mučiteľky ho nejasne vzrušovala. Skoro sa zbláznil od slabej vône dievčen-ského potu, raziaceho zo Sidinej chlapčenskej kockovanej flanelovej košele.
Toto ťa naučí snoriť! povedala Tešadíková po skončení mučenia a o tučnú hruď mu zaha-sila cigaretu, ktorú po celý čas omáľala v ústach na znak svojho vodcovského postavenia. Fredy bezvládne visel v putách, hlavu mal odkvätnutú nabok. Zdvihol neprítomný, mukami skalený zrak k svojej mučiteľke.
Teraz ťa prepustíme, ale ešte budeš musieť prebehnúť cez uličku utrpenia! pokračovala veliteľka Dcér smrti.
Amazonky si pripravili pružné prúty, a utvorili koridor. Fredy pocítil, že ktosi zozadu prerezáva jeho putá. Onedlho stál voľný, s tvárou, rukami, krkom a hrudou červenými od žihľavy. Rozbehol sa uličkou. Prúty sa naňho zosypali a celé telo mu zavibrovalo pálčivou bolesťou. Bežal zo všetkých síl a zrazu sa mu dolu v slabinách rozliala taká čistá, oslepujúca a omamujúca rozkoš, že na chvíľu až spomalil a nechal prúty Dcér smrti dopadať na seba dlhšie, než bolo nutné. Bolo to ako pri sprchovaní s Terou Sziládyiovou, ale ešte o niečo lep-šie a prenikavejšie.
A keď ťa tu ešte uvidíme, tak dostaneš také muky, že budeš preklínať deň, keď si sa naro-dil! zakričala za ním Sida Tešadíková..
Milada Macháčková, jej pravá ruka, dodala zachrípnutým hlasom: Budeš kňučať, aby sme ti dali ranu z milosti!
Fredy však trielil širokým chodníkom dolu kopcom, koľko mu tučné nôžky stačili, šmý-kal sa na humuse a voňavom opadanom lístí a nepočul vyhrážky Dcér smrti, dopálených, že budú musieť preložiť svoj tajný tábor.
Martin Džjúnek vojde do denného baru Ambassador. Je príjem-ne naladený; Žofré sa niekde zatúlal a už druhý deň sa neozval. Martin si sadne k baru a objedná si bourbon s ladom.
Silvia sedí vzadu, pri obloku do rušnej ulice. S vyzývavým ode-vom je koniec. To bolo kedysi. Dnes by si Silvia čiernu koženú bundu a elastickú minisukňu rovnakej farby neobliekla. Okrem to-ho, že je to nemoderné, pôsobí to smiešne. A semišové čižmy nad kolená? Silvia sa musí usmiať. Dačo pre dedinčanky. V Rakúsku podlá toho neomylne rozoznávajú Slováčky.
Ír Teraz má Silvia oblečený nenápadný, no veľmi drahý sivý minikostým. Mini, ale nie až po riť. Na stále pekných nohách má lesklé pančuchy, tenulinké priesvitné mrazenie z ligota-vého nylonu. Obuté má jednoduché čierne lodičky s nízkymi ihličkovými opätkami. Sedí, nohu prehodenú cez nohu. Decentne vyhrnutá sukňa odhaľuje začiatok elastického čipkové-ho okraja pančuchy, obopínajúceho hornú časť stehna - nič viac. Prstami pravej ruky s dlhý-mi pestovanými nechtami objíma čašu s džúsom. Druhou rukou si podopiera tvár. Zamysle-ne pozoruje pouličný ruch pred Ambassadorom.
Kto je tá lejdy? spýta sa Džjúnek barmana.
Barman sa nenápadne pozrie smerom, ktorým mu rovnako nenápadne ukazuje Martin.
Neviem, povie a z dlhej chvíle prechádza vlhkou utierkou po barpulte. Nudí sa, nič nena-mieta proti krátkemu rozhovoru s hosťom. Najmä s takým hosťom, ako je Amerikán.
Je tu každý deň, prezradí Džjúnekovi. Robí pohovory so všetkými tunajšími štetkami. Že by bola zo sociálneho? spýta sa sám seba. Alebo z daňového? Alebo z polície? Čašník mrdne plecom. Kebyže je z polície, tak jeho, čašníkov šéf, hoteliér Rácz, by o tom niečo musel ve-dieť.
Hoteliér Rácz? spýta sa Martin.
Hej, pritaká čašník. Majiteľ tohto hotela, pán Rácz.
Pozornosť Martina Džjúneka sa opäť upriami na neznámu. Poočku pozoruje jej ladný profil a nohy.
Takže je from hír? spýta sa čašníka.
Áno, povie čašník. S ním, s čašníkom, hovorila po slovensky.
Skôr som ju tipoval na dáku... Rakúšanku, povie Džjúnek trochu prekvapene.
Silvia je skúsená štetka - kútikom oka zaregistruje, že je stredobodom pozornosti. Intuí-cia jej napovie, že debata je o nej. Mimovoľne sa v nej naštartuje profesionálny reflex; jej se-diace telo sa zvlní, celé akoby zoštíhlelo a zvláčnelo. Pomaly dvihne k ústam čašu s oranžá-dou, uchlipne si, pohár položí na stôl, no nepustí. Vznešene pohodí plavou hrivou. Ľavou ru-kou si pomaly prejde po lesklom stehne a spočinie ňou na kolene. Vrhne na Džjúneka krátky, nenápadný pohľad. Jej vnútorný počítač sa rozbehne. Podľa čistej pleti a starostlivo uprave-ných vlasov to bude západniar. Podľa obleku a topánok Anglosas. Podľa nápoja Američan.
Silvia sklopí dlhé riasy a v duchu sa usmieva. Nenávidí mužov. Hrozne jej ublížili. V Pervers-Centre ju vyše štyroch rokov mučili. Alebo sa nechávali mučiť ňou. Svine. Ona, Silvia, sa musí pomstiť. Aj tohto tu bude mučiť. Už ho tu zo dva razy stretla. Chodí sem, keď i ona: náročky. Trochu ho potýra. Ona, Silvia, sa mu stane chodiacim prísľubom, no napokon mu tak či tak nedá. Privedie ho do šialenstva. Sám si odreže cicinu. A ak nie, tak to za neho urobí ona, Silvia.
Silvia zdvihne pohľad a na zlomok sekundy ho skríži s Džjúnekovým. Usmeje sa. Veď počkaj, zlatko, pomyslí si. Dostaneš svoje.
A naozaj je tunajšia? spýta sa Džjúnek ešte raz, akoby nechcel veriť. S tunajšími ženský-mi má totiž svoje skúsenosti: bol tu predsa ženatý. A o takej kráske, akou je neznáma, je prí-jemné hoci len debatovať.
Okrem stálej pivnej hliadky, pozostávajúcej z kotolníkov z oko-lia a divej vyžieračskej bandy smradľavého a večne opitého Majer-níka, chodí do drevenej dediny rôznorodá klientela.
Častými hosťami v bufete sú i traja vlasáči-bradáči, básnici. Več-ne vysedúvajú pri pive a tvária sa tragicky. Dakedy prídu v spoloč-nosti jednej či dvoch obstarožných a škaredých kúnd, ktoré im po-tom platia nápoje. Neraz, najmä keď sa poopíjajú, recitujú hysteric-kými, nepríjemne vysoko posadenými hlasmi svoje básne a navzá-jom sa nimi prebíjajú ako pri mariáši. Ostatní, menej umelecky za-ložení pivári, len zízajú s otvorenými ústami z jedného na druhého, podľa toho, ktorý práve recituje. Ktorýsi z hostí i zareaguje: Čo sa jebete chlapi, veď ste Slováci! Radšej si vypite, boha tam!
Keď však básnici začnú byť veľmi hluční, príde pyšný Feri alebo Ten-Okulárom - podľa toho, kto má práve službu - s

vedrom vody a vychrstne ju na nich. Mokrí básnici zmlknu. Sú zbabelí, boja sa rany. Majú strach z tyčkovitého Toho-Okulárom i subtílne stavaného Barta-loša. Odísť sa im však nechce, až takí hrdí zasa nie sú. Mokrí a s mokrými ruksakmi na chrb-toch pokorne mlčia a hľadia do piva. V hlavách sa im však už zbiehajú šťavnaté básne plné vzdoru a odporu, odvahy a boja.
Na leto básnici zmiznú. Vyberú sa do Nemecka alebo do Francúzska a nechajú sa tam najať na otrocké práce. Čistia hajzle, upratujú na bitúnku, zbierajú smeti a zametajú ulice; čo sa pritrafí. Keď sa vrátia, drevenej dedine s jej hlúpym a nekultivovaným osadenstvom uka-zujú chrbát. Radšej vysedúvajú v snobskom Klube spisovateľov. Tentoraz majú po boku mladé štíhle dievčatá s veľkými vypleštenými očami. Básnici pijú jednu škótsku whisky za druhou a mečivými hlasmi vykrikujú múdre vety o špine, zápachu a odpornosti tohto sveta. Dievčiny zízajú raz na nich, raz na zariadenie klubu. Cítia sa byť vo veľkom svete. Všade do-okola sedia samí starí spisovatelia, ostrými kostnatými zadkami sú zaborení do plyšových pohoviek a trasľavo chlípu chutné lacné polievky. Vlasáči si svoje duchaplné vety dobre za-pamätajú a potom z nich doma smolia básne. Básne sa stretávajú s celkom dobrou odozvou. Kritika si pre nich našla i škatuľku; nazýva ich bastardskou generáciou. Keby bastardi počas svojich zahraničných ciest pracovali v cukrárni, boli by ich básne plné šľahačky, čokolády a vanilky. Takto sú také, aké sú.
Onedlho sa však peniaze zo zahraničia minú. Hlavný čašník v Klube spisovateľov zašto-pľuje fľašu whisky a vyloží ju na regál. Vlasatí básnici sedia nasucho a občas si vysomrujú pivo, potom zasa cigaretu. Keď pili whisky, nepoznali nikoho; zhovárali sa iba medzi sebou navzájom a so svojimi krásnymi spoločníčkami. Krásne spoločníčky sa však kdesi stratili a básnici si spomenú na svoje škaredé obstarožné kundy. Ak im niečo nepoplatia hlúpi a na-ivní kolegovia, pomôžu ony. Keď nepomôžu dobrovoľne, pomôžu bez vlastného vedomia. Básnikom-bastardom sa kde-tu prilepí na prsty zlatá obrúčka, brošňa, náhrdelník.
Zo starinárstva vedie cesta básnikov do drevenej dediny. Dajú si načapovať bratislavské-ho samosera, rozsadia sa okolo dreveného stola a zahalia sa do velavýznamného mlčania. Na rok majú pokoj.
Nie, Fredy Špáršvajn sa nezaľúbil do Sidy Tešadíkovej, veliteľky Dcér smrti. Mal rád len sám seba a ani v blízkej budúcnosti sa na tom nemalo nič zmeniť. Spomienka na čudesne intenzívnu rozkoš, ktorú pocítil pri mučení rozzúrenými amazonkami, mu však zostala visieť kdesi v strede lebky a v predstavách začal spriadať plány, ako si to zopakovať.
Nebolo nič ľahšie. Fáma o Škrtičovi už zapadla prachom zabudnutia, no Fredy vymyslel pre svoju bandu novú náplň. Novú kampaň. Niekoľko sobôt za sebou prečesávali horu od Pieskovca po Vápenku a od Glavice po Kobylu, až napokon objavili starostlivo zamaskova-ný vchod do nového tábora Dcér smrti.
Spáliť! rozkázal Fredy Špáršvajn, nonšalantne sa opierajúc o palicu ako Reskátor z filmu o Angelike. Všetko spáliť! zopakoval a z úst mu vybehlo vlákienko sliny.
Mlčky pozoroval horiacu strechu zemľanky a blčiaci totem. Vedel, že dym nad Vápenkou privolá Dcéry smrti, ktoré hneď pribehnú ako fúrie; preto odchod svojej podpaľačskej bandy odkladal. Jeho mladší kamaráti však videli, čo oheň spôsobil, a báli sa.
Dobre, choďte! rozkázal Fredy. Ja tu ešte ostanem, dodal. Treba dať pozor, aby všetko zhorelo do tla!
Sadol si na skalu a svojim podriadeným nevenoval už ani pohľad. Predstava, že bude opäť zviazaný, mu vohnala rumenec do tváre.
Dievčenských pomstiteliek sa však nedočkal. Všetky Dcéry smrti si asi písali domáce úlohy. Ich tábor zhorel do tla, a pritom si to nevšimla ani jedna z nich. Keď už len pukotanie tlejúceho popola oživovalo spálenisko, Fredy Špáršvajn vstal a pomaly, neochotne, podchví-ľou sa obzerajúc ponad plece, kráčal domov.
Pomste však neunikol. Dcéry smrti si ho raz počkali v spustnutom a opustenom parčíku pod novoveskou stanicou, cez ktorý si vždy v piatok, keď kráčal a vlaku, čo ho priviezol z Hodonína, skracoval cestu domov.
Mĺkva skupina nedospelých mužatiek v ťažkých vojenských topánkach ho obstúpila, bez slova sa naňho vrhla a začala mu z tela strhávať odev. Nik mu nezapchal ústa, no i napriek to-mu Fredy vyrážal len tiché, uzrozumené stony. Všetko sa odohrávalo akoby za obojstranné-ho mlčanlivého súhlasu. Keď bol Fredy nahý ako červ, vytiahli dievčatá povrazy a zviazali ho do kotúča, takže zápästia mal pevne pripútané ku kolenám. Šatstvo mu napchali do špor-tovej kabely, ktorej sa zmocnili hneď na začiatku. Tú neskôr hodili do rybníka.
Fredy ležal na vlhkej zemi, skysnutej od neustáleho šera a zdivočenej vegetácie, a opäť pocítil už raz spoznaný druh vzrušenia. Ležal pred zrakmi rozzúrených mučiteliek nahý, zviazaný a bezbranný. Maličký pinďulák, typický pre väčšinu tučných ľudí, sa mu začal na-lievať vášňou a onedlho mu visel spomedzi stehien ani žrebcovi. Dcéram smrti táto zmena neušla. Sida Tešadíková sa diabolsky zachechtala a opľula mu ho.
Príhľava býva dvojaká. Jedna rastie na suchých slnečných stráňach a jej mučiaci účinok je skôr morálneho rázu. Niečo iné je mäsitá príhľava zo zamokrených a zatienených lesíkov. Úder zväzkom takejto príhľavy je ako popálenie žeravým železom. V bývalom parčíku pod železničnou stanicou rástla práve taká..
Dcéry smrti si navliekli hrubé kožené pracovné rukavice a chopili sa príhľavy, ktorú už mali nachystanú bokom. S krikom sa vrhli na Fredyho a o chvíľu ich vreskot už prehlušovalo jeho jačanie. Úd mu stál ako krátky, no mäsitý telegrafný stĺp. Čoskoro sa mu z neho vyvali-la biela záplava a Fredy privrel oči pod náporom prenikavého utrpenia a rozkoše, ktorý mu preletel celým telom. Mučiteľky si nič nevšimli. Vyzúrili sa na ňom a odišli, zanechajúc ho v parku.
Až do neskorého večera ležal nahý, zviazaný a príhľavou do krvi zbitý Fredy Špáršvajn v temnote parčíka. Utrpenie mu celkom vyhovovalo. Až keď ho začali bolieť neprirodzene povykrúcané ruky a nohy, vzdychol si a končekmi prstov zviazaných rúk začal poslepiačky hľadať nedbajsky uviazaný uzol. Z blízkej zastávky autobusu počul hlasy čakajúcich cestujú-cich, ich odpľúvanie a hukot prichádzajúcich a odchádzajúcich autobusov. Samozrejme, Dcéry smrti odišli i s jeho kabelou. Kĺby mu tŕpli a natiahnuté šľachy neznesiteľne boleli. Našťastie, Dcéram smrti rovnako ako väčšine žien chýbala precíznosť. Zmučený Fredy ne-musel vynaložiť ktovieakú námahu, aby sa zo svojich pút vyslobodil. Unavene

sa natiahol na vlhkom machu.
Na dedinu sadla tma, potom okolo prešli poslední opilci z krčmy U Jacka. Ešte neskôr popri zrušenom parčíku zahučal posledný autobus do mesta a naostatok sa rozhostilo ticho, prerývané iba nočnou morzeovkou dedinských psov.
Fredy pozbieral všetku odvahu, jednou rukou si zakryl prirodzenie a vystúpil z krovia. Spomienka na prežité utrpenie ho ešte stále mierne vzrušovala, no väčšmi ho vzrušovala predstava, ako sa pomstí Side Tešadíkovej a Milade Macháčkovej. Pri úvahách, čo všetko bude robiť s nahými a zviazanými telami oboch veliteliek Dcér smrti, sa mu zasa postavil. Takto vzrušený zazvonil pri bráne novopostaveného rodinného domu vedľa rybníka, do kto-rého sa nedávno presťahovali. Úd mu klesol, až keď sa otvorilo okno a Fredyho otec zlostne zrúkol: KDE MÁŠ SVOJE KĽÚČE ALFRÉD!?!
Rodičom povedal, že ho prepadli a okradli cigáni, načo sa otec rozzúril a kričal niečo o koncentrákoch, Ku-klux-klane a kameňolome. Matka sa rozplakala, vzala kus papiera a ceruzku a preglgajúc slzy, začala spisovať približnú hodnotu predmetov a šatstva, o ktoré do-mnelí cigáni Fredyho olúpili.
Fredy si unavený ľahol do postele a kým nezaspal, provokovala ho vidina nahej, v roz-tiahnutej polohe vyviazanej Sidy Tešadíkovej, ktorú na jeho rozkaz a pred jeho očami mučí a všemožne ponižuje rovnako nahá Milada Macháčková, aby sa potom vystriedali; obe vyda-né na milosť a nemilosť jemu, krutému vládcovi Fredymu. Trpiace a predsa sa zvíjajúce od slasti. Jeho, Fredyho, úhlavné nepriateľky by síce boli trochu utýrané, ale len tak, aby násled-ky trýznenia nezohyzďovali ich ešte trochu detské, ale (ako raz Fredy mohol vidieť pri rybní-ku) pekné a hladké telá..
Fredyho úd pri týchto krásnych predstavách vypustil trochu roztúženého slizu a potom sa i s celým Fredym prepadol do hlbokého spánku.
Džjúnekova bývalá žena sa volala Mária. Martin ju mal spočiat-ku rád. Býval s ňou v Novej Vsi. Zamestnaný bol vo vodární. Na smeny. I napriek tomu, že bol vyučeným elektrikárom, pracoval ako mastič: lepší zárobok. Vo voľných chvíľach hrával na saxofóne a neskôr dokonca založil hudobnú skupinu. Junec bol saxofonis-tom, švagor Žofré spevákom a gitaristom a istý Hruškovič hral na organe. Poznali ich na zábavách v celom okolí Novej Vsi. Onedlho sa sprofesionalizovali. Potom sa Márii narodil syn Oliver. Martin pekne zarábal, ale odmeny sa nedočkal. Mária bola k nemu nevrlá,
svokrovci ho tyranizovali. Takýto život Martina nebavil. Jedného dňa sa rozhodol urobiť za svojou minulosťou hrubú čiaru. Práve sa mali vrátiť z dlhodobého angažmán v jednom bare v Nórsku. Zbalil sa a požiadal o politický azyl. Žofré sa rozhodol ísť s ním. Martinovi to veľ-mi nevyhovovalo; mal svojho tučného a hlúpeho švagra plné zuby. Napokon však súhlasil. Za zarobené peniaze odleteli do Spojených štátov a začali nový život. Domov sa vrátil len Hruškovič. Po prevrate v sebe objavil psychotronické schopnosti a dnes je z neho prírodný liečiteľ. Napráva chrbtice a vypracúva horoskopy.
Hneď ako sa uchytil, začal Martin posielať svojej žene peniaze - výživné na dieťa. Päťsto dolárov mesačne. Márii sa málilo, a tak to dala na súd. Súd vymeral Martinovi povinnosť platiť mesačné výživné päťdesiat dolárov. Martin voľky-nevoľky poslúchol rozhodnutie súdu. Už dlho sa tak dobre nezabavil.
Mária si uvedomila, ako so sebou vybabrala, a skoro oslepla od nenávisti. Písala mu dlhé listy plné jedu. Občas sa pridali i jej rodičia. Zazlievali Martinovi, že so sebou stiahol ich sy-na Žofrého. Žofré sa z toho iba smial. Martina vždy rozbolel žalúdok. Potom už listy z Čes-koslovenska ani neotváral a rovno ich hádzal do koša. Nemal čas rozptyľovať sa - hrdlačil. Napokon ich na diaľku rozviedli a bol pokoj.
Potom sa Martin zoznámil s Ednou. Bola to vychudnutá nohatá Američanka s hladkou pleťou a okuliarmi, ktoré jej dodávali pôvab premúdrenej intelektuálky. Feministka, ale tak napoly -jedna z tých feministiek, ktorým ešte muži stoja za to, aby sa maľovali a odstraňova-li si nežiaduce ochlpenie.
Telefónne číslo Martinovej firmy (vtedy už mal povolenie na sole proprietership - čiže bol živnostníkom) našla v miestnom denníku. Zavolala mu, že potrebuje vymeniť trubicovú žiarivku v kuchyni. Martin prišiel i so Žofrém v chevrolete pick-up, upravenom na pojazdnú dielňu. Edna bývala sama v malom prenajatom bungalowe na pobreží Pacifiku. Otvorila im. Bola v šortkách, v ruke mala akúsi knihu a na očiach čitateľské okuliare. Nebola to žiadna krásavica, ale postavu mala štíhlu a súmernú. Pri pohľade na jej opálené nohy sa Martin tro-chu vzrušil: už dlho nemal ženskú.
Kuchyňa bola malá a úzka. Martin vymieňal žiarivku. Žofré mu pridržiaval rebrík a be-hal do auta raz po to, raz po ono; bolo pol jedenástej dopoludnia a on už mal trochu vypité. Často sa mýlil a veci mu padali z rúk. Pred zákazníkmi sa Džjúnek so svojím bývalým švag-rom dorozumieval zásadne po anglicky, a keďže ani jeden z nich neovládal tento jazyk dob-re, občas medzi nimi dochádzalo k zámenám a nedorozumeniam. Edna sa musela zopárkrát zasmiať.
Nechápte to zle, mister Džjúnek, povedala Martinovi, ale strašne mi obaja pripomínate bratov Marxovcov.
Napokon sa im podarilo žiarivku vymeniť. Martin si vypýtal osemdesiat dolárov, vypísal Edne potvrdenku a dal jej svoju navštívenku. Sám nevedel, prečo na rub pripísal aj svoje sú-kromné telefónne číslo (Môžete mi volať v ktorúkoľvek dennú i nočnú hodinu, vždy prídem). Možno vďaka tým opáleným štíhlym nohám.
To som veru nevedel, povedal Žofré v aute, že Marx mal aj brata.
Džjúnek šoféroval a bol ticho, hoci pravdu povediac, aj pre neho to bola novinka.
Možno si s Marxovým bratom pomýlila toho Engelsa, napadlo Žofrému.
Hrkol si vodky z ploskačky, ktorú nosil vo vrecku.
Blbá Američanka, uzavrel s nadhľadom vzdelaného Európana.
O týždeň Edna (pre Martina to ešte stále bola dr. Gershwitzová) volala znova. Potrebova-la opraviť chladničku.
Martin šiel tentoraz sám; Žofrého schytila šajba, niekoľko dní už vysedúval v Slovenskej besede a chľastal s krajanmi.
Dr. Gershwitzová mu otvorila v šortkách, s čitateľskými okuliarmi na očiach, s knihou v ruke. Zaviedla ho ku chladničke.

Budete niečo piť? spýtala sa.
Pohár vody, prosím, povedal Džjúnek a otočil chladničku zadkom k sebe.
Odkiaľ pochádzate? spýtala sa Edna, keď priniesla pohár s vodou.
Z Československa, povedal Martin a oprel o stenu odmontovaný chladiaci rošt.
Ó, povedala slečna Gershwitzová. Jedna moja priateľka tam bola. V Prahe. Kafka. Máte rád Kafku?
Áno, veľmi, povedal Džjúnek a začervenal sa.
Edna sa potešila. Toto asi nie je váš džob, však? povedala a ukázala na rozmontovanú chladničku. Čo je váš džob?
Muzikant, povedal Martin. Hral som na saxofóne. V bare.
Ó, povedala Edna. Máte rád Dextera Gordona?
Zbožňujem Dextera Gordona, povedal Martin a začervenal sa ešte väčšmi. A čo je váš džob? nedalo mu.
Som etnografka, povedala Edna. Uprene sa zahľadela na Martina Džjúneka. Študujem sexuálne zvyky a rituály prírodných národov.
Martin cítil, že tuhočervený rumenec ho ako horúca sprcha zaplavuje od uší až po palce nôh.
Ehm, povedal v rozpakoch, zaujímavá práca.
Áno, velmi, súhlasila Edna.
Džjúnek opravil chladničku, dopil minerálku, schválne si naúčtoval o niečo menej a roz-lúčil sa.
O necelý týždeň volala znova. Pokazený zvonček pri dverách.
Martin prišiel a zaklopal. Otvorila mu v šortkách, s čitateľskými okuliarmi na očiach a s knihou v ruke.
Vitajte, Martin, povedala a pustila ho dnu.
Dobrý deň, doktorka Gershwitzová, povedal Martin.
Kde máte kolegu? spýtala sa Edna.
Má inú prácu, povedal Martin.
Žofré vtedy asi dospával opicu, alebo pracoval na novej.
Zvonček bol evidentne pokazený náročky. Ktosi vyskrutkoval skrutky a odpojil kontak-ty. Martin sa tváril akože nič. Spojil kontakty a požiadal Ednu, nech zazvoní. Všetko bolo v poriadku. Zliezol z rebríka a usmial sa na Ednu. Až teraz si všimol, že mu pripomína jednu americkú herečku a speváčku. Tú s tým dlhým nosom. Kedysi, s kapelou, hrávali jednu jej pesničku.
Mám tu ešte jeden problém, povedala dr. Gershwitzová. Možno ho budete vedieť vyrie-šiť.
Zaviedla ho do spálne a z nočného stolíka vytiahla gumený predmet, svojím tvarom i re-alistickou povrchovou úpravou verne pripomínajúci mužský penis. Martin ešte nikdy nič po-dobné nevidel, snáď s výnimkou pornografických časopisov, ale tam tomu nikdy nevenoval pozornosť. Opäť cítil, ako sa ho zmocňuje horúci rumenec.
Nefunguje, povedala dr. Gershwitzová a vložila mu ho do ruky. Pokazený motorček, do-dala. Vedeli by ste to opraviť?
Martinovi vyschlo v ústach. Vedel, že už je to tu. Bolo mu jasné, že sa neocitol v priro-dzenej, vopred nepripravenej situácii. Ktosi mu napísal part a on by ho mal zahrať, hoci par-titúru dôkladne nepoznal.
Od svojho príchodu do Ameriky sa s nikým nevyspal. Jednak pre svoju ostýchavosť, jed-nak preto, lebo nemal čas. Pracoval dvadsať-dvadsaťdva hodín denne, víkend-nevíkend. Chcel sa vypracovať. Vďaka tomu už v osemdesiatom šiestom, tri roky po príchode do Štá-tov, nepracoval pre nikoho cudzieho, ale mal vlastnú firmu.
Prečo používate stroj? spýtal sa Edny roztraseným hlasom, akoby odriekal naučenú rep-liku. Vedel, že nesmie cúvnuť.
Stroj vás predsa nedokáže objať, povedal a názorne ukázal. Stroj vás nikdy neschytí a nepoloží takto na posteľ, pokračoval. Jedným kolenom si kľakol na peľasť, medzi jej roztiahnuté stehná. Vari vás stroj aj vyzlečie? spýtal sa a gombíky Edninej blúzky sa rozfrngli na všetky strany. Keď zbadal holé prsníky dr. Gershwitzovej, začal prud-ko dýchať a ozlomkrky zápasiť so zipsom svojho žltého elektrikárskeho overalu.
Tu máš, nasaď si toto, povedala Edna prerývaným hlasom a spod matraca vytiahla pre-zervatív.
Martin poslúchol a rozochvenými rukami si ho navliekol na bolestivo ztoporený úd.
Dr. Gershwitzová tiež dlho nemala muža; obaja boli hotoví v okamihu, keď sa navzájom dotkli svojimi pohlavnými orgánmi. Jednoducho medzi nimi preskočila iskra a Martinov prezervatív sa v momente naplnil horúcou bielou tekutinou, ktorú si doniesol snáď ešte z Československa.
Chvíľu ležali vpletení do seba a oddychovali.
Prvá sa pozviechala Edna.
Raz za čas to veru padne dobre, povedala s úsmevom, dovyzliekala sa a šatstvo hodila na dlážku vedľa postele. Potom sa nahá opäť zvalila k Martinovi.
Čo teraz bude s nami? spýtal sa Džjúnek, ktorého prepadol svetabôľ a lomcujúca melan-chólia.
Ako to myslíš? spýtala sa Edna.
Čo teraz? zopakoval otázku Martin. Ako teraz budeme? Ako si to všetko predstavuješ ďalej?
Tak predovšetkým ešte chvíľu počkajme, povedala Edna. A potom to urobme ešte raz. Ale tak, aby sme z toho aj niečo mali.
A potom? spýtal sa Martin. Čo potom?
Potom sa uvidí, povedala Edna. Niečo už vymyslíme.
Hruškovič sa v osemdesiatom vrátil z Nórska sám. Chvíľu sa po-tĺkal hore-dolu, míňal zarobené peniaze a chodil na návštevy k ešte-bákom, ktorým nešlo do hlavy, že dve tretiny hudobného komba Hurytan požiadali o politický azyl a on, tretia tretina, sa vrátil. Zda-lo sa, že väčšmi im nejde do hlavy jeho návrat, ako odchod ostat-ných.
Keď sa mu peniaze rozkotúľali, dal z mladých muzikantov doko-py novú hudobnú skupinu a pod starým názvom Hurytan začal opäť vyhrávať do tanca i na počúvanie v nočnom bare-varieté Ambassa-dor. Mladí baroví hudobníci však pri Hruškovičovi dlho neostali; z neznámych príčin mal za-trhnutý výjazd na Západ, a tak sa uňho nik neohrial -

výjazdy na Západ boli pre barových muzikantov odmenou za hrdlačenie v tuzemských baroch. Hruškovič teda stále menil obsa-denie Hurytanu, lebo nič iné, než hrať muziku, vlastne ani nevedel.
Jeden z muzikantov, čo sa premleli v Hruškovičovej skupine, bol žobrák na platničky. Keď ho seklo v krížoch, nebol schopný hrať. Hruškovič mu v šatni neraz prikázal ľahnúť si na stôl a ráznym hmatom ho zbavil bolesti.
Ty máš zlaté ruky! jasal muzikant, vstávajúc zo stola a zapínajúc si košeľu. Ty si sa mi-nul povolaním!
Bolo to okolo roku osemdesiatsedem-osemdesiatosem, keď sa začala hystéria okolo zá-zračného liečiteľa Kašpirovského. Medzi muzikantmi kolovala videokazeta s jeho vystúpe-ním. Všetci prisahali na jej liečivý účinok. Basgitaristovej dcére zmizli bradavice, bubeníko-vi prešla chronická nádcha, ktorou otravoval celé svoje okolie.
Vidíš, povedal Hruškovičovi gitarista s hexenšúsom. Aj ty by si mohol tak. Muzika ťa sí-ce uživí, ale keby si sa dal na to liečiteľstvo, stal by si sa boháčom. A schopnosti máš; to cí-tim na vlastnej koži, teda chrbtici...
Hruškovič iba mávol rukou, no neprestal o tom premýšľať..
Prišiel november osemdesiatdeväť a s ním prevrat. Po Novom roku sa bol Hruškovič po zrieť u viacerých liečiteľov a liečiteliek, ktorých ordinácie vznikali ako huby po daždi. Pod zámienkou vymyslených chorôb podstúpil rôzne druhy terapie, vypočul si rady, kúpil čaje, magnetické náramky, virgule a talizmany. Teraz už vedel, ako začať..
Hruškovič býval v centre Novej Vsi, v časti nazývanej Dedina, hneď oproti bývalej krč-me U Vašíčka. Jeho dom mal letnú kuchyňu. Jedného dňa z nej Hruškovič vypratal všetky rárohy, vymaľoval, položil koberce a zariadil si v nej ordináciu. V strede miestnosti stálo mo-hutné masážne lôžko, ktoré si dal zhlobiť u miestneho stolára Zielinského. Dookola popri stenách stáli regály a vitríny, plné záhadných predmetov, fliaš a fľaštičiek, naplnených rôzny-mi liečivými tinktúrami (zväčša šlo o vodu, zafarbenú anilínovou farbou). Pohľad človeka upútali aj chrbty starých kníh, ktoré nik nečítal a ktoré slúžili len ako dekorácia. Pri letmom pohľade laika pôsobila Hruškovičova ordinácia veľmi dôveryhodne a zodpovedne.
Spočiatku sa Hruškovič rozhodol ordinovať iba cez víkendy - cez týždeň chcel hrávať s kapelou v Ambassadore. V piatok vyšiel vo Večerníku inzerát, v ktorom ponúkal svoje lie-čiteľské a parapsychologické (toto slovo si Hruškovič prečítal v akomsi novinovom článku a zapáčilo sa mu) schopnosti, v sobotu ráno si Hruškovič s manželkinou pomocou slávnostne obliekol novučký biely plášť, na krk si zavesil kovový kríž, zakúpený v predajni sakrálnych potrieb za 150 korún, a odštartoval svoju kariéru liečiteľa.
Na ulici sa už zhromaždilo asi dvadsať pacientov. Hruškovič ostal zarazený, toto nečakal. Niektorí pacienti prišli zďaleka, priviezli sa autami s dunajskostredskými, topoľčianskymi, trnavskými, trenčianskymi, ba i žilinskými značkami. Autá parkovali pozdĺž hlavnej ulice a pre premávku nechávali iba úzky pruh v strede. Hruškovič sa až zľakol, ale včas sa spamä-
tal. Napokon, s ľuďmi to vedel; ako vedúci zábavovej kapely musel neraz na začiatku zábavy či plesu nasilu roztancovávať hostí alebo neskôr zažehnať prípadný hroziaci masaker na ta-nečnom parkete. Pacienti boli zhrbenou masou pokrivených, stonajúcich a chrchľajúcich ne-šťastníkov, s tvárami nádejne upretými na neho, Hruškoviča. Hruškovič silným hlasom uro-bil poriadok medzi čakajúcimi, určil poradie, zavolal prvého pacienta, zaviedol ho do letnej kuchyne a začal liečiť.
Prvý Hruškovičov pacient, asi päťdesiatročný muž, mal vybočený bedrový stavec. Hruš-kovič nebol žiadny hlupák, takže to odhalil hneď. Prešiel chlapovi po chrbtici a zahmkal. Z vitríny zobral dva vlastnoručne zhotovené drôtené predmety. Svojím tvarom pripomínali niečo medzi drôteným detským hlavolamom a zložitým astronomickým prístrojom.
Čo mi idete robiť, pán doktor? spýtal sa muž.
Hruškovič, polichotený titulom, mu položil jeden predmet na šiju a druhý na bedrá. -
Máte zablokovanú miechu, človeče, povedal. Netŕpli vám nohy? spýtal sa.
Nie, povedal muž.
To je zvláštne, povedal Hruškovič. Medzi bodom Čatní a bodom Ozall je prerušený prúd myšlienkovej koncepcie, vysvetlil múdro. Keby ste boli prišli o pár dní neskôr, boli by vám ochrnuli dolné končatiny.
Na mužovi bolo vidieť, ako sa preľakol. To znamená, že by som ostal mrzákom na nohy? spýtal sa.
Úplným, prisvedčil Hruškovič.
A čo teraz? spýtal sa zúfalo pacient.
To už nechajte na mňa, príkro odvetil Hruškovič a na hlavu si nasadil prilbicu z drôtov, ktorú vlastnoručne zostrojil. Na jej vrcholci sa skvela ligotavá ozdobná guľa z vianočného stromčeka.
Ježišmária, čo idete robiť? zakvílil pacient, zdesený predstavou, že by naozaj mohol ochrnúť.
Týmto patentným zosilňovačom mentálnej energie sa pokúsim rozohnať zlú energiu Sa-lám, povedal Hruškovič. Medzi týmito dvoma hyperaltruistickými receptormi bude teraz prúdiť emisia neviditeľných polyrytmických častíc Ôvegeš, ktorá nabije miechu dobrou ener-giou Chocmah. Rozumiete? Nerozumiete! A teraz už ticho! Možno budete cítiť silné teplo, ale to je v poriadku.
Pacient ostal bezvládne ležať. Hruškovič stál nad ním a tváril sa pekelne sústredene. Pre-mýšľal, dokedy bude hotový s takým množstvom chorých. Vzápätí si uvedomil, že je tu pá-nom. Keď už nebude mať chuť, vyhlási, že sa mu minula energia, nech prídu zajtra. Toto ve-domie mu zaraz zlepšilo náladu.
Už cítim to teplo, povedal po chvíli pacient.
Máš ho vidieť, pomyslel si Hruškovič. Tak to má byť, povedal, energia teda prúdi. Teraz sa likvidujú škodlivé vibrácie Salam.
Citlivým čuchovým orgánom zacítil vôňu segedínskeho guláša; žena pripravovala obed. Bude ju musieť poslať do Konzumu po pivo, napadlo mu.
Tak, povedal Hruškovič po chvíli, to by stačilo. Sňal predmety z pacientovho chrbta a spolu s drôtenou prilbicou ich zavrel do vitríny. Teraz musíme rozohnať depolarizované zvyšky zlej energie Salam, dodal, nabral si na ruky trochu

gáfrovej masti (ktorú mal v porce-lánovej nádobe s vlastnoručne nakresleným švabachovým nápisom EMULZIA ČILLÍ) a za-čal pacientovi masírovať chrbát. Skúseným pohybom mu stisol chrbticu a vyskočený stavec poslušne zapadol na svoje miesto.
Ešte chvíľu ležte, nech emulzia Čillí začne pôsobiť, prikázal.
Pacient nehybne ležal na bruchu.
Som presvedčený, že máte posteľ nad geopantogenetickou zónou, povedal Hruškovič, utierajúc si ruky do papierového obrúska. Kedy vás seklo v tých krížoch? Istotne ste to mali už ráno, keď ste vstali z postele.
Muž pokrútil hlavou. Nie, odpovedal. Až keď som vyložil z auta ôsme vrece cementu.
Hej, povedal Hruškovič hlasom, nepripúšťajúcim námietky. Aj tak však; chrbtica bola už predtým oslabená pantogenetickou zónou. Zo zeme vystupuje žiarenie a to oslabuje dobré vibrácie, obracia ich a mení na zlé. Mojou úlohou je obracať ich späť. Už môžete vstať..
Pacient sa vzdychajúc opatrne zdvihol z lôžka. Jeho tvár postupne vyjadrila najprv oba-vu, potom nedôveru, neskôr prekvapenie, radosť a napokon nekonečnú úľavu.
No čo? spýtal sa Hruškovič, zapálil zapaľovač a teatrálne si plameňom prešiel po oboch dlaniach. Bolí?
Nebolí! žasol pacient a urobil zopár opatrných cvikov. Nebolí!
Tak vidíte, povedal Hruškovič..
A čo s tou oné... zónou, pán doktor? spýtal sa šťastný pacient.
Nuž, najrozumnejšie by hádam bolo, keby som ju prišiel zmerať, povedal Hruškovič, ale v najbližšom čase to nebude možné: priveľa pacientov. Tu máte, povedal a podal pacientovi litrovú vínovú fľašu s nálepkou AQUA OROASOEUR. Toto je voda, ktorá prešla štyridsiati-mi transkripčnými falzetmi. Máte doma rosič kvetín? Nie? Tak si ho kúpte a naplňte touto vodou. Potom ňou rovnomerne zvlhčite celú dlážku svojej spálne. Aj pod posteľou. Táto vo-da spoľahlivo odtieni celú spálňu pred geopantogenetickou zónou. Ale pozor! Hruškovič zdvihol prst. Skôr, ako začnete rosiť, musíte vysloviť slovo Aehieh.
Ako prosím? prepočul pacient.
Hruškovič napísal na papierik Aehieh a podal ho pacientovi. Nestraťte to, upozornil. Týmto slovom sa so mnou na diaľku spojíte a ja budem svojou mentálnou energiou ovplyv-ňovať vytváranie nepriestupného energo-subdominantno-koncepčného obalu, vysvetlil.
Pacient prikývol. Ďakujem, pán doktor, povedal vrelo a chcel Hruškovičovi podať ruku.
Hruškovič ustúpil a zdvihol obe ruky v odmietavom geste.
Viete, povedal, ja si ruky nepodávam. Neberte to ako urážku, vážne, ja vás tým len chrá-nim. Moje ruky sú totiž silné energetické žiariče, vysvetlil a otrčil k pacientovi dlane.
Pacient mimovoľne cúvol.
A čo som vám teda dlžný, pán doktor? spýtal sa.
Za liter Aqua Oroasoeur zaplatíte tristo korún, povedal Hruškovič. A čo sa týka terapie, neberiem za ňu peniaze. Moje schopnosti sú dar boží. Ten sa nepredáva, ale rozdáva ďalej. Ak však chcete, môžete dať ľubovoľnú sumu. Tam. Hruškovič ukázal na stolík pod oblokom, na ktorom trónilo alpakové vedierko na šam-panské. Ráno doň vhodil zopár päťsto- a tisíckorunáčok. Bolo to psychologicky vymyslené; nik z pacientov sa neodváži vhodiť menej.
Ani Hruškovičov prvý pacient nežgrlil: do vedierka pribudla novučičká tisícovka.
A tak to šlo až do poludnia. Pacient za pacientom. Hruškovič vystriedal všetky vlastno-ručne zhotovené prístroje, predal niekoľko desiatok fliaš a fľaštičiek so svojimi zázračnými preparátmi. Všetci pacienti odchádzali spokojní. Hruškovič v duchu žasol, akí len môžu byť ľudia hlúpi.
Cez obed si urobil prestávku. Sedel v kuchyni a napchával sa segedínskym gulášom. V celom tele mu tepala čudná, nikdy predtým nepoznaná únava. Pripisoval ju dlhému státiu v ordinácii.
Koľkože ich bolo? spýtala sa ho žena.
Asi pätnásť, povedal Hruškovič. Som uťahaný ako kôň..
A vonku čaká ďalších dvadsať, povedala žena a zatiahla záclonu na obloku.
Kto by to bol povedal? pokrútil Hruškovič hlavou. Nemyslel som si, že je na svete toľko sprostých.
Po obede Hruškovič pokračoval v liečení. Vedierko na šampanské sa utešene plnilo ban-kovkami. Občas sa v Hruškovičovi pohlo svedomie a urobil gesto: starej babke či dedovi sa pokúsil zabrániť vo vhodení ťažko ušetrených peňazí do vedierka. Dôchodcovia sa však za-každým vehementne bránili, nazývali ho božím človekom a stareckými preskakujúcimi hlas-mi kričali, až kým Hruškovič naoko pobúrene nekapituloval.
Okolo piatej popoludní prišla na rad mladá žena, krásna ani obrázok, v sprievode manže-la. Hruškovič podľa prízvuku vytušil, že prichádzajú zďaleka. Usadil ich do kresiel a spýtal sa na problém.
Mladí ľudia sa rozhovorili. Nemôžu mať deti. Už skúšali všetko možné, lekárovv liečite-ľov od výmyslu sveta, modlitby, púte, a nič.
Lekári tvrdia, že spermie sú v poriadku, povedal muž spevavou slovenčinou a zalial ho rumenec.
Ja som asi vina, priznala sa mladá žena smutne.
Nuž čo, povedal Hruškovič, načim vás prezrieť.
Mimovoľne tiež prešiel do poloarchaickej folklórnej slovenčiny, ktorú používali mladí manželia.
Môžem vás požiadať, aby ste nás nechali samých? spýtal sa muža.
Manžel prikývol, vstal a vyšiel na dvor.
Tak sa na to pozrieme, mladá pani, nič sa nebojte, povedal Hruškovič a pri pomyslení, že pacientka je mu vydaná na milosť a nemilosť, sa mu prudko roztlklo srdce.
Vyzlečte sa, povedal a uprene sa zahľadel mladej žene do očí.

Mladá žena niekoľkokrát zamžmurkala ako sliepka.
Vyzlečte sa, zopakoval Hruškovič..
Mladá žena, nespúšťajúc z neho neprítomný pohľad, sa začala vyzliekať..
Aj nohavičky a podprsenku, prikázal Hruškovič.
Aj nohavičky a podprsenku, zopakovala pacientka monotónnym hlasom a poslušne spl-nila príkaz.
Hruškovič ostal na zlomok sekundy prekvapený. Nahá pacientka stála uprostred ordiná-cie. Hruškovič nechcel veriť vlastným očiam.
Ľahnite si na lôžko, povedal. Na brucho. Pacientka poslúchla.
Hruškovič jej rukami prechádzal po chrbtici. Takmer všetky ťažkosti pochádzajú od chrbtice, zamrmlal.
Všetky ťažkosti od chrbtice..., zopakovala žena.
Mala hladký chrbát, na dotyk ešte stále príjemne vyhriaty nedávno vyzlečeným šat-stvom. Hruškovič chvíľu zamyslene krúžil rukami po broskyňovej pokožke. Čakal, kým mu niečo zmysluplné napadne. Siahol jej na pevný zadok a čosi mu našepkalo, aby roztiahol obe jeho polovice.
Hm, povedal po chvíli skúmania, chyba je v kostrči. Treba vám napraviť kostrč.. Prehma-tal pacientkinu chrbticu na mieste, kde prechádzala do kostrče. Nebojte sa, nebude to bolieť, povedal. Sám sa zľakol svojej predstavy, ale niečo silnejšie ako on ho presvedčilo, že to mô-že, ba musí urobiť. Navliekol si gumené rukavice a na prst si nabral trochu indulony (z tégli-ku s nápisom EMULZIA ACENTACER) a opatrne ho vopchal pacientke do konečníka. Pa-cientka sa trochu mykla. Len pokojne, povedal Hruškovič tichým hlasom a jeho ukazovák celý vkĺzol do pacientky. S dlaňou obrátenou hore prehmatával kostrč. Cítil, ako sa mu zväč-šuje vták. Pokúsil sa potlačiť svoje vzrušenie a sústrediť sa na pacientkin problém. V sekunde jasného vnímania si uvedomil, čo vlastne robí, a zľakol sa, že ho niekto prichytí. Pacientka sa
poddávala jeho prstu, mimovoľne a takmer nebadateľne krútila pan-vou, akoby ju to tiež vzrušovalo. Hruškovič si nevedel spomenúť, prečo mu vlastne napadla táto šiale-ná myšlienka. V kostrči čosi sucho puklo a pacientka zastonala. Hruš-koviča oblial zvláštny pocit úľavy. Vytiahol ukazovák z pacientky, str-hol si rukavice a hodil do koša na odpadky. Potom pristúpil k umý-vadlu.
Chvíľu tak zostaňte ležať! priká-zal, umývajúc si ruky. Priam ho nadvihoval opájajúci pocit vlastnej všemocnosti.
Už môžete vstať, povedal, keď si umyl ruky.
Pacientka vstala. Oblečte sa, povedal. Pacientka sa začala obliekať. Hruškovic stále nechcel veriť vlastným očiam. Vari ju naozaj zhypnotizoval?
Pacientka sa obliekla, obula si lodičky a neprítomným pohľadom pozerala na Hruškoviča.
Sadnite si, rozkázal jej Hruško-viča a ukázal na kreslo. Mladá žena si sadla. Teraz už otehotniete, povedal Hruškovič veliteľským hlasom. Zopakujte to po mne! Teraz už otehotniem, povedala mladá žena. Zabudnete na to, čo som s vami robil, povedal Hruškovič. Zabudnem..., opakovala pacientka poslušne.
A teraz sa zobuďte! prikázal Hruškovič a tresol po stole knihou pacientov. •¦" Pacientka sa preľakla, zažmurkala a začudovane sa obzrela.
Všetko je v poriadku, povedal Hruškovic. Myslím, že môžete kupovať výbavičku bude to dievčatko. Prosím, môžete ísť. A zavolajte vášho muža, potrebujem s ním prehodiť pár slov.
Manžel prišiel celý vyľakaný.
Mám pre vás dobrú správu, povedal Hruškovič.. V kostrči driemala zlá sila Tnopibui, vy-svetlil. Blokovala kvartolové dráhy maternice a vajcovodov. Pôsobil som na ňu dvojitou mo-dálnou koncepciou a podarilo sa mi rozbiť všetky negatívne vibrácie.
Manžel si vydýchol.
: Vaša pani otehotnie, oznámil Hruškovič. Bude to dievčatko.
V duši sa mu rozliezol omamný pocit vlastnej moci.
Zoberte si obaja tri dni dovolenky, povedal, a tie tri dni strávte v posteli. Mladý muž očervenel.
Každý deň musíte súložiť najmenej desaťkrát, pokračoval Hruškovič. A naplno!
Mladý muž vypleštil oči.
Najmenej! zdôraznil Hruškovič. A aspoň raz denne jej musíte zaviesť úd i do konečníka, povedal Hruškovič. Čo najhlbšie!
Mladý muž sa roztriasol.
Predtým si ho však natrite týmto. Hruškovič mu podal téglik s nápisom EMULZIA ACENTACER, naplnený indulonou. To pomôže rozohnať prípadné zvyšky zlej sily Tnopi-bui, ktoré by sa mohli ukryť práve tam.
Mladý muž chvíľu zarazene pozeral na téglik. Potom vstal a vytiahol buksu. Nebol lako-mý.
A nezabudnite ma pozvať na krstiny! zvolal Hruškovic za odchádzajúcimi mladými man-želmi.
Dav pred jeho domom už zredol, ale ešte stále nezmizol.
Prosím! zvolal Hruškovič a dvihol ruky v prosebnom geste. Prosím, už som vyčerpaný! Už nemám dosť energie! Príďte zajtra! Zajtra pokračujeme!
Pacienti sa šomrajúc, no disciplinovane začali rozchádzať.
Hruškovič vošiel do kuchyne a v bielom plášti sa vrhol na vychladnutý segedínsky guláš priamo z hrnca.
Zohrej si ho, poradila mu manželka. Bude ti zle!
Hruškovič sa prežúvajúc obrátil k nej. Nežne, no rázne ju schytil okolo pása a odvliekol do spálne. Tam ju sotil na posteľ a lačno sa na ňu vrhol. Žena nahlas stonala, už dlho nezažila takéto zaobchádzanie. Ešte že dcéra bola v Osvetovej besede na džezgymnastike.
Potom liečiteľ zaspal, akoby ho do vody hodili.

V noci sa prebudil na smäd. Ležal v posteli a cítil sa predierkovaný ako riečica. Všetký-mi dierkami do neho odkiaľsi z tmy pod posteľou prúdila energia. Hruškovič aj napriek polo-spánku pocítil trápny pocit, akoby znenazdajky vtrhol do miestnosti, kde sa odohráva čosi, o čom by nemal vedieť. Radšej sa ani nepohol a zaspal smädný.
Ráno sa na to, pochopiteľne, nepamätal. Napchával sa vianočkou a bielou kávou a cez kuchynské okno neveriaco pozeral na pokorný dav pacientov, zaberajúci celý chodník.
Ľudia sú kokoti! povedal žene a vzdychol si. Hnusil sa sám sebe.
Prehltol vianočku, spláchol ju kávou a pohvizdujúc si vyšiel na dvor, aby pokračoval vo svojej švindlérskej liečbe.
V pondelok Hruškovič oficiálne opustil kombo Hurytan a rozhodol sa venovať už iba lie-čiteľstvu a parapsychológii.
V budúcnosti sa stane slávnym, vyhľadávaným, obľúbeným, obávaným a bohatým člove-kom.
Vždy keď Martin Džjúnek v bare hotela Ambassador stretne Sil-viu, uvedomí si, že je úspešným, bohatým mužom v najlepšom ve-ku a že už akosi dlho nespal so ženskou. Edna trčí kdesi v novogui-nejskej džungli a vedecky skúma súložiacich Papuáncov a Džjúne-kovi stále dôraznejšie klopú na lebku dotieravé vízie.
Martin spomína na milovanie s Ednou a vždy sa vzruší.. Edne sa vždy páčilo, keď jej vy-vrcholil v ústach, a keď mohla niekoľko zlomkov sekundy predtým citlivými perami zaregis-trovať rýchle a kŕčovité sťahy jeho údu, predznamenávajúce neodvratný výron semena. Žar-tovne to nazývala praskaním v potrubí.
Zbožňovala, keď mohla dlaňou cítiť, ako Martinovi v okamihu ejakulácie stuhli semenní-ky a ako sa od prudkej rozkoše takmer vtiahli dnu.
Aj Džjúnek rád Ednu obslúžil ústami. Sníval o tom už pri svojej bývalej žene, no tá sa tomu vehementne bránila; za perverzné považovala, i keď si muž bral ženu odzadu, ked sa rukou dotýkal jej genitálii, keď sa pri súloži svietilo a tak.
Pri doktorke Gershwitzovej si to Martin vynahradil: rada sa nechávala vzrušovať jazy-kom. Martin s obľubou prechádzal jazykom po jej túžbou roztvorenom ohanbí, ktoré si - od-kedy ju o to raz nesmelo požiadal - ochotne a pravidelne vyholovala. Rád sa hral so stuhnu-tým klitorisom, ktorý odvážne vyliezal zo svojho lôžka a vyzývavo vystrkoval svoju citlivú ružovú hlavičku v ústrety Martinovmu labužníckemu jazyku. Martin rád jazykom vnikal čo najhlbšie do Edninej vagíny a vždy ho vzrušovalo pomyslenie, že ešte pred pár sekundami v nej mal zavedený úd.
Vždy sa jazykom zdržal i na naoko cudne stisnutej dierke Edninho konečníka, ktorá bola tiež jednou z brán ich spoločnej rozkoše; no iba z času na čas, keď na to mala jej majiteľka náladu.
Džjúnek miloval Ednino zaskučanie v okamihu slasti, miloval to, ako sa odrazu úplne zmenila geometria jej roztvoreného rozkroku a najmä to, ako Edna často v tej chvíli neudrža-la moč a jeho slabulinký cícerok vystrekol Martinovi rovno do úslužných úst.
Martin veľakrát premýšľal, čo ho vlastne spojilo s Ednou. Pochádzali z dvoch rozdiel-nych svetov; ona americká židovská intelektuálka, on elektrikár - emigrant z východnej Európy.
1 keď, ak sa to tak vezme, ani Edna nemala v Spojených štátoch prihlboko zapustené ko-rene; raz mu prezradila, že jej pradedo sa do Štátov doplavil koncom minulého storočia z cárskeho Ruska.
O abstraktných témach sa veľa nerozprávali; Martinove znalosti angličtiny boli síce čo-raz lepšie, ale keď sa Edna občas rozhovorila o svojich názoroch, práci alebo záujmoch, mu-sel sa pekelne sústrediť, aby všetkému porozumel. Aj tak im najlepšie vyhovovala posteľ a dlhé hodiny spoločného mlčania.
Takže elektrikár Martin Džjúnek a univerzitná profesorka Edna Gershwitzová sa stali in-tímnymi priateľmi. Dalo by sa povedať, že keď Edna neštudovala materiály pre svoju novú vedeckú prácu, neprednášala na univerzite a necestovala za svojimi divochmi, váľala sa v posteli s Džjúnekom.
Martin sa tiež radšej nezaujímal, akým spôsobom Edna študuje sexuálne rituály amazon-ských Indiánov priamo na tvári miesta. Zriedkavé schôdzky s Ednou mu vyhovovali: nemal čas na dáky intenzívny každodenný vzťah. Vlastnil malú dielničku s dvoma elektrikármi a dvoma pomocníkmi a tej sa venoval.
Jedným z pomocníkov mal tú česť byť aj Žofré. Hoci trčal takmer neprestajne naložený v liehu a jeho pracovný výkon bol skoro nulový, Martin ho z akéhosi zvláštneho sentimentu a súcitu trpel a nedal mu padáka. Akurát sa ho usiloval prinútiť k návratu domov, do Českos-lovenska, no bezvýsledne; Žofrému sa v Amerike páčilo a nič nemusel robiť - Džjúnek ho ži-vil. Okrem toho sa bál trestu komunistov.
Vtedy sa Martin začal zapodievať svojím podnikateľským nápadom. Za dlhých večerov, keď sedával doma pred neustále rozžiareným televízorom a čakal, kedy zavolá dáky zákaz-ník, vrátil sa k svojej starej záľube, ktorej sa venoval kedysi dávno, ešte keď robil v Česko-slovensku vo vodárni: vyrezávaniu preglejkových lámp. Na pauzovací papier si nakreslil vzor, nakúpil preglejku a pomocou lupienkovej pílky sa pustil do práce. Lampami vyzdobil skromný byt-dielňu, o ktorý sa delil so Žofrém. Na podnikateľský nápad ho priviedol sused, ktorý si k Martinovi prišiel zatelefonovať a takmer sa rozplakal od dojatia, keď mu Martin je-den zo-svojich výrobkov podaroval. O dva dni prišiel znova a požiadal Džjúneka, aby mu predal štyri lampy: pre brata v New Yorku, pre rodičov, svokrovcov i pre švagra. Ponúkol mu päťdesiat dolárov za kus. Odišiel ľahší o dvesto dolárov a šťastne si pritískal k hrudi štyri vyrezávané, opálením napatinované, namorené a nalakované preglejkové lampášiky. Martin
si sadol, otvoril si plechovku piva, zobral papier a ceruzku a začal rátať.
Onedlho Edna cestovala do Brazílie. Martin ju viezol na letisko vo svojom ošúchanom mustangu. Keď sa po dvoch mesiacoch vrátila, Martin ju čakal v odbavovacej hale a pomo-hol jej s kuframi. Na parkovisku otvoril dvere novučičkého mercedesu: prvú sériu preglejko-vých lámp predal v priebehu dvoch dní zásielkovému obchodnému domu Sears & Roebuck a v čase Edninho príletu už dvesto novoprijatých zamestnancov a zamestnankýň kórejského pôvodu v narýchlo prenajatých výrobných halách lupienkovými pílkami podľa Martinových predlôh usilovne vyrezávalo, opaľovalo, morilo a lakovalo stovky ďalších kusov.
Američania sa mohli zblázniť; preglejkové stolové a nočné lampy, lampášiky, lampáše a lustre s visačkou HAND-MADE QUALITY by FINE ART LAMPS sa stali hitom a svojou obľubou vytlačili z trhu dokonca i populárne

Tiffanyho lampy.
Mercedes bol síce na splátky, ale jazdilo sa v ňom príjemne. Martin zaviezol Ednu k nej domov a potom dlhé hodiny súložili. Edna bola vzrušená, a to nielen pohlavne; nikdy neveri-la rozprávkam o americkej kariére a naraz sa na jednej takej priamo zúčastňovala.
Novopečený Veľký Gatsby si ju bral nezvyčajne rázne, až surovo. Do jeho kedysi ostý-chavých a skôr rozpačitých nežností sa premietla bezohľadná ráznosť úspešného muža. Víťaza.
Edna to akceptovala. Bola síce feministkou, ale nie v posteli. S takou ženskou po boku sa človek môže stať i prezidentom Spojených štátov, pochvaľoval si Martin; mal dosť času pra-covať na svojej kariére. Americkým prezidentom sa však nestal - uspokojil sa s funkciou pre-zidenta spoločnosti Fine Art Lamps, ktorú sám založil.
Potom sa stalo, že Žofré zomrel. Opitého ho zrazilo auto a v nemocnici skonal. Bol pri plnom vedomí, odrazu celkom vy-triezvel. I napriek tomu, že doktor-ku Gershwitzovú nenávidel a pred Martinom ju zásadne nazýval Židu-ľou (tá tvoja Židuľa), v okamihu smrti bola pri jeho lôžku iba ona - Martin mal dôležité obchodné ro-kovanie a správa o Žofrého smrteľ-nom úraze ho nezastihla. Edna drža-la Žofrého za ruku a mlčky plakala. Brala večne naliateho tučniaka ako neoddeliteľnú súčasť Martina Džjú-neka, kus jeho osobnosti, jedného z dvoch nerozlučných bratov Mar-xovcov; stále sa ešte pamätala na ich prvú návštevu v jej dome. Dobre vedela, že odteraz bude mať Martin v celej Amerike iba ju. Nebola si is-tá, či bude schopná túto úlohu zastá-vať. O nenávisti, ktorú k nej Žofré pociťoval, sa nikdy nedozvedela: Žofré bol typickým neúprimným Slováčiskom a nikdy jej ničím nedal najavo, že je na ňu alergický; ona zasa bola ako Američanka zvyknutá na dôsledne frontálne medziľudské vzťahy, takže nič nespozorovala.
Žofré nazval Ednu jej krstným menom prvýkrát v okamihu, keď vypúšťal dušu. Nadvihol sa na posteli a čosi jej povedal. Edna nerozumela; bolo to po slovensky. Znelo to ako dáka čudná modlitba či sľub. Potom sa Žofrého hlava zvrátila na vankúš a ktorýsi z prístrojov za jeho hlavou začal vydávať prenikavý piskľavý tón. V momente bola izba plná ľudí v bielych odevoch. Ednu vytlačili na chodbu; ktosi sa pokúsil oživiť tučniaka prítlačnými elektródami. Márne.
Martin sa večer vrátil zo schôdzky. Keď mu Edna povedala o Žofrého smrti, zdúpnel a potom si šiel k baru pri dverách naliať dvojitý bourbon. Vypil pohár na ex a nalial si ešte je-den. Vnútornosti mu zalialo príjemné teplo. Po lícach mu, nevedno prečo, začali stekať slzy; neutieral si ich.
Paradoxne však v duši necítil nič okrem slabého závanu zadosťučinenia a opájajúcej voľnosti.
Feri Bartaloš so svojou Eržikou teraz celé dni ukradomky sledu-jú Paničku. Nie je im všetko jedno. Jej sexuálna nenásytnosť, ču-desný vytreštený pohľad, triaška, to všetko vzbudzuje podozrenie.
Čo keď je bláznivá? opýta sa Feri Eržiky v cudzom jazyku raz pri raňajkách.
Aj Eržika s obavami pozoruje svoju zverenkyňu, kŕmiacu sa bá-bovkou a kakaom. Mrdne plecami.
Áno, pokračuje Feri. Paničke iste preskočilo v debne a prišla sem na toto parkovisko. Nič o nej nevieme. Jej muž, ak nejakého má, alebo vôbec príbuzní, ju iste hľadajú. Možno ju hľadá aj kriminálka. On, Feri, to dokonca považuje za celkom možné; oni, Feri s Eržikou, nemajú televízor a o ničom sa nedozvedia. On, Feri, nechce maľovať na stenu, ale čo ak raz prídu do drevenej dediny a nájdu ju tu?
No a čo? mieni Eržika. Oni, Eržika s Ferim, sú čistí. Ujali sa jej a všemožne jej pomáha-jú. Je to jednoduché: oni, Eržika s Ferim, sú dobrí ľudia. Podajú pomocnú ruku. Život je tvrdý.
Feri prikyvuje. To je jemu, Ferimu, jasné. Ale čo ak potom zistia, že Panička je šialená, a budú ich, Feriho s Eržikou, ondieť za to, že ju prenajímajú pivárom? Že ju nútia trtkať den-ne s päťdesiatimi zákazníkmi?
Ako to? rozčúli sa naoko Eržika. Ako že nútia? Kto koho núti? Oni, Eržika s Ferim? Oni veru nikoho nenútia. Panička má bielu pečeň, potrebuje chlapov; je to na nej vidieť. Panička predsa pôvodne chcela brigádovať na hajzli. A Feri sám vie, ako to dopadlo! Paničku veru netreba do ničoho takého nútiť!
Feri uvažuje. Argumenty jeho ženy sú naoko presvedčivé. Ale aj tak. Napije sa kávy s rumom. Veď hej, povie. Keď je však Panička bláznivá a nesvojprávna, tak oni, Feri s Erži-kou, by ju mali ohlásiť na polícii. V takom prípade Panička patrí do blázninca.
Toto sa zasa nepáči Eržike. Prečo si Feri myslí, že Panička patrí do blázninca? Vyzerá predsa celkom zdravo.
Panička dojedla a dopila. Spakruky si utrie ústa a blčiacim pohľadom sa obzerá po popí-jajúcich pivároch. Súložila už skoro so všetkými. Na stálych zákazníkov sa tupo usmeje, za-kýva im.
Môžeme sa dostať do basy, povie Feri v cudzom jazyku. Zatvoria nás, až očernieme. A začo? chce vedieť Eržika. Zato, že sa o ňu staráme? Za to, že ju kŕmime, šatíme, po-skytujeme jej strechu nad hlavou?
Nie, povie Feri. Oni nám povedia, že ju izé... zneužívame. Je nesvojprávna, nepríčetná. Veď na ňu pozri.
Eržika pozrie na Paničku. Skloní sa pod stôl, aby videla, čo pod ním Panička robí pravou rukou. Potom sa narovná, schytí Paničku za predlaktie a vlhkú ruku jej násilím položí na stôl.
Najrozumnejšie by asi bolo zobrať ju a ísť s ňou hneď na políciu, pokračuje Feri. On, Fe-ri, to tuším aj urobí.. Nechce skončiť v lochu. Toto už neni sranda, prízvukuje prísnym hla-som.
Eržika sa rozzúri. Skoro ju dvíha. Tak to je celý Feri! Ona, Eržika, sa usiluje zarobiť ne-jakú tú korunu, dosiahnuť niečo, vymotať sa z tohto zaprášeného bufetu a hajzľa, ale milosti-vý pán, ten sa chce hrať na hrdinu! Na poctivého nálezcu! Na samaritána!
Feri sa zdvihne z lavice a spakruky tresne Eržiku po ústach. Oči mu svietia. Tak toto nie! povie. Týmto tónom sa so mnou nebudeš rozprávať, žena! írtem?
Eržika stíchne a upokojí sa. Veď ona, Eržika, nič. Ona len, že...
Panička pozoruje hádku, prebiehajúcu v cudzom jazyku, tupým, neprítomným a roztrži-tým pohľadom. Dopije kakao a siahne po Feriho marske. Z dlhej chvíle medzi jednotlivými milencami sa naučila fajčiť. Vloží si cigaretu medzi rozhryzené bezfarebné pery. V okamihu sú pri nej aspoň štyria džentlmeni v montérkach, s horiacimi zapaľovačmi. Panička si pripáli, vdýchne dym a sľubne sa usmeje na pivárov.

Eržika nájde stratenú niť.. Ona, Eržika, chcela len povedať, že za tých pár dní, čo je Panič-ka u nich, zarobili na pivároch dvadsaťpäťtisíc. To nieje málo. Ona, Eržika, by chcela navrh-núť, aby Feri počkal, kým budú mať štvrť milióna. To je o dva mesiace. Potom nech ju Feri odvedie na políciu. Ona, Eržika, nechce nič iné, len požiadať Feriho, aby jej poskytol tie dva mesiace. Keby ona, Eržika, bola chcela, váľala by sa teraz v Ráczovej vile. Ale ona, Eržika, si vybrala Feriho. Tak nech jej teraz Feri nekazí radosť!
Feri prikývne. To je iná reč! Eržikou vyslovená suma schladila jeho samaritánske sklony. Štvrť milióna nieje málo. Na začiatok. Dobre, nech je po tvojom, pripustí Feri. Ale potom ju odvediem na políciu. Nech máme svätý pokoj.
Vychytí sa k bufetovému okienku po ďalšiu kávu s rumom. Eržika zatiaľ zoberie Paničku do kotolne hotela Ambassador; po strašnom výstupe s tučným strážcom parkoviska, ktorému sa nepáčilo, že mu ktosi našťal do prívesu, musí Panička v dňoch, keď Feri s Eržikou nemajú službu, prijímať zákazníkov v kumbáli za kotolňou. Je to dohodnuté s kotolníkmi Berkim i Šípošom - za každý deň dostanú fľašu vína, každý po stovke a po jednom čísle s Paničkou zdarma. Kumbál je síce zatuchnutý a tmavý, no teplý a suchý. Zo záchoda kotolníkov cítiť čpav-kový pach moču. Je tam aj sprcha, čo Panička ocení najmä večer, keď od nej odíde päťdesia-ty zákazník. Okrem toho tam nie je na očiach. Zákazníci chodia cez kotolňu.
Keď sa Panička vyzlečie donaha, Eržika jej zoberie šaty a strčí ich do kabely. Neskôr ich vyperie a rozvešia; do rána budú suché. Namiesto nich jej nedá nič; až do večera sa Panička zaobíde bez šiat. Potom Eržika ide k automatu v pasáži medzi hotelmi Ambassador-Rácz 1 a Ambassador-Rácz 2 a kúpi päťdesiat prezervatívov. To je na jeden deň. Eržika musí auto-maty striedať; dakedy ich nestihnú doplniť novým tovarom. Eržika sa čerti; primerosy mal pôvodne kupovať pyšný Feri, no hanbí sa. Ostáva to na nej, na Eržike. Okrem toho musí Er-žika kúpiť toaletný papier a čistiace prostriedky na zajtra do roboty. Nohy ju bolia; okrem se-ba a nákupu musí všade so sebou vláčiť svoje a Feriho embryo.
Bartaloš sedí a popíja druhú kávu s rumom. Onedlho prídu kamaráti z mokrej štvrte. Ab-solvujú po čísle s Paničkou a potom si prisadnú k Ferimu. Vytiahnu karty a až do poludnia hrajú šnapsera. Príde čas obeda; Feri i s Eržikou zasadnú za stôl. Výber je neveľký: černohor-ský rezeň, cigánska pečienka, vyprážané býčie gule, grilované kurča a poloklobása--pološpekáčik. K tomu guľaté zelené nakladané papričky a chlieb. A pivo.
Onedlho spotený Feri oddychuje so špáradlom v ústach, zatiaľ čo Eržika sa vydá do ho-telovej kotolne, zaniesť dačo pod zub Paničke. Panička obeduje striedmo, pri všetkom tom natriasaní by sa povracala.
Jedného dňa prídu na parkovisko policajti, otvoria Paničkino au-to, chvíľu sa v ňom prehrabávajú, v kufri objavia zhnitý nákup, a potom jeden z nich, ten v civile, zájde za Špáršvajnom, ktorý ich z diaľky pozoruje. Ukáže mu preukaz a spýta sa ho, ako dlho ten fiat uno uňho parkuje. Tak týždeň, povie Fredy pravdu. A či nevie, kam šla vodička toho auta, chce vedieť policajt. Fredy sa zasmeje. On, Fredy, tu má denne tisícku áut. Kde by si on, Fredy, mohol zapamätať jednu osobu?
Policajt mu ukáže Paničkinu fotografiu. Fredy sa pozrie. Panička na nej vyzerá veľmi do-bre. Sebaisto sa usmieva, na očiach, lícach a ústach má dokonalý make-up. Teraz už tak per-fektne nevyzerá, uvedomí si Fredy, ale ešte stále je dosť pekná. Odkedy jej však ktorýsi z pi-várov rozbil nos, Bartaloš musel znížiť sadzbu za jednu súlož..
Nespomínam si, povie Fredy pevne. On, Fredy, je síce kurva, ale udavač neni, pomyslí si papeticky.
Džjúnekove lampy sa stali v Spojených štátoch obrovským hi-tom a onedlho začali chodiť objednávky i zo starého kontinentu. Martin musel prijať nových zamestnancov a sám nevedel, kde mu hlava stojí. Onedlho odoberala Európa tretinu produkcie spoločnos-ti Fine Art Lamps. Doprava, i keď loďou relatívne lacná, však dosť nepriaznivo ovplyvňovala cenu Džjúnekových lámp na európskom trhu, a tak bolo treba vymyslieť riešenie. Martinovi bolo jasné, že keď odpadne doprava, bude môcť lampy v Európe predávať lacnej-šie a konkurenciu tak odsunie na vedľajšiu koľaj.
Akurát vtedy došlo v Martinovej starej vlasti k politickému prevratu, ktorý zmietol boľ-ševikov. Martin napäto sledoval udalosti na druhom konci sveta a neraz sa celé hodiny nepo-hol od televízora a pozeral spravodajstvo CNN.
Boha! hovoril si a štípal si líce. Tak predsa sa toho on, Martin Džjúnek, dožil!
Edna chápala jeho rozrušenie a držala ho za ruku.
Len či to bude dobré i pre Slovákov, robil si starosti Martin. Či nás zasa tí Cechúni ne-ojebú!
Čo máš proti Čechom? spýtala sa Edna. Veď aj Havel je Čech. Aj ty si predsa Čech. Nie, moja milá! ohradil sa Martin. Ja som Slovák. Slovák, boha tam! Rozumiem, povedala Edna. Aj v Španielsku žijú Katalánci, Kastílčania, Baskovia, Galí-cijčania a všetci sú Španieli, nie?
Ale ja neni som Čech, mienil Martin. Ja som Slovák. Nepochádzam z Češka, ale z Čes-koslovenska. Rozumieš? Z Česko... Slovenska!
Rozumiem, povedala Edna. Takže si Čechoslovák. e.: Žiadny Čechoslovák, odvetil Martin. Slovák. Rozumiem, povedala Edna.
Siegfried Heilig má asi štyridsať rokov a býva vo východnom Nemecku. Nečudo; je východný Nemec. Bývalý člen SED, úseko-vý dôverník. Spoluprácu s tajnou políciou Štasi mu nik nedokázal, dokumenty našťastie zhoreli a s nimi i listy, v ktorých udával ľudí zo svojej dielne. Zatiaľ je ešte majstrom v akejsi polozrúcanej to-várni na exhaláty, čoskoro však ostane nezamestnaný. Môžu za to gastarbajtri a azylanti.
Po zániku NDR sa Siegfried Heilig rýchlo preorientoval; stal sa sympatizantom pravicových prúdov: za všetko sú zodpovední cu-dzinci, no najmä Rusáci. Až teraz začal Siegfried Heilig vnímať svoje poníženie z toho, ako mu celý život niekto grcal za golier a on len pokorne držal a ešte sa pri tom šťastne usmieval. Dodatočne pociťované poníženie je tou najhoršou vecou na svete; plodí neprekonateľnú ne-návisť voči všetkým naokolo - voči ponižovateľom i voči spoluponíženým.
Našťastie, Siegfried Heilig bol vždy veľký zbabelec na to, aby svoju nenávisť prejavoval ináč ako silnými rečami a veľkonemeckými pózami. Dokonca i na podpaľovaní azylantských útulkov sa zúčastnil len sprostredkovane, cez

televíznu obrazovku, aj napriek tomu, že rušné ohnivé večierky sa odohrávali priamo v jeho mestečku, o tri-štyri ulice ďalej.
V pompéznom geste rozchodu s minulosťou Siegfried Heilig spálil svoju svadobnú foto-grafiu; so ženou sa sobášili oblečení v rovnošatách FDJ.
Svoje účty s bývalým Sovietskym zväzom si Siegfried Heilig po zjednotení Nemecka vyrovnáva tak, že večer čo večer spolu s niekoľkými podobne diagnostikovanými susedmi, mohutnými, ramennými, svetlovlasými a fúzatými, striehne na dvore za kontajnermi na rus-kých vojačikov, ktorí ich v rámci svojich protekčných vychádzok chodia vyberať (rovnako ako desiatky iných ruských vojakov desiatky iných kontajnerov). Keď vyhladovaní a uzime-ní vojaci v obrovských brigadírkach a smradľavých čižmách vopchajú ruky do smetí, aby našli zvyšky jedál a pochúťok, vyradené šatstvo a priemyselný tovar, Siegfried Heilig alebo niekto z jeho súkmeňovcov vyskočí spoza kontajnera a prudko zaklopí veko, čím Rusom pri-vrie špinavé ruky. Tento bolestivý klavírny efekt vždy Rusov tak vyľaká, že len čo si vyslo-bodia pomliaždené končatiny z kontajnera, rozbehnú sa s bolestivým a vyľakaným zavýja-ním preč za hurónskeho rehotu veselých a sympatických Nemcov. Siegfried Heilig sa vždy vracia hore k žene rozohriaty od rascového šnapsu a slastného pocitu zadosťučinenia, že robí niečo pre veľkonemeckú otázku a nastolenie nového svetového poriadku.
Siegfried Heilig je mohutný, s rumennou tvárou. Pod nosom nosí svetlé fúziky, nie ako Hitler, ale ako všetci tuční nemeckí turisti. Aj Siegfried Heilig je tučný nemecký turista. Jeho žena ho skvele dopĺňa; je to vysušená blond trieska s vyblednutými mihalnicami, mužskými črtami tváre a studenými belasými očami. Vo svojom wartburgu pravidelne jazdievali na Ba-laton a občas i do Bulharska. Po zjednotení Nemecka si vymenili bezcenné dederónske pe-niaze za tvrdé marky v pomere 1:1 a v lete vyrazili ešte s jednou spriaznenou a im na nerozo-znanie podobnou rodinou do Španielska. Po celé dva týždne v Llorete de Mar museli bývalí dederóni zápasiť s tuhým pocitom menejcennosti voči svojim súkmeňovcom, ktorí mali to šťastie, že sa narodili o kúsok západnejšie či južnejšie. Muži to riešili opíjaním sa, mužným zborovým spevom, nočným hajlovaním a močením cez zábradlie balkóna izby v hoteli Frí-gola. Ich ženy zasa zatrpknuto zovretými ústami, ostentatívnym utieraním príboru a pohárov obrúskom pred obedom či večerou a kverulantským preháňaním hlúpych, špinavých, lenivý-ch, namyslených a naskrze menejcenných španielskych čašníkov. Čašníci sa na tom medzi sebou tajne zabávali; neomylne a na prvý pohľad rozoznali bývalého dederóna od západnia-ra. Ani nemusel otvoriť ústa.
Po španielskej epizóde sa Siegfried Heilig i jeho žena rozhodli v ďalších rokoch využívať radšej pohostinnosť Maďarska a Bulharska. Tam sa predsa len cítili pánmi väčšmi než v Špa-
nielsku, kde boli pánmi ich súkmeňovci zo západného Nemecka. Vo východnej Európe sa naši dederóni ešte stále mohli cítiť ako páni. Pred ich markami sa koril každý, s kým prišli do styku. A keď svoj prdiaci wartburg na dôvažok nahradili volkswagenom golf s katalyzáto-rom a charakteristickú dederónsku ešpézetku vymenili za spolkovú značku, ich sebavedomie vzrástlo do neba.
Siegfried Heilig a jeho žena sú bezdetní. Niekoľko umelých prerušení tehotenstva v mlá-dežníckych časoch spôsobilo, že Heiligova žena ostala bez šance počať a donosiť plod. Čas-to, najmä teraz, keď sa jej prehĺbili prísne vrásky okolo úst, to Siegfriedovi Heiligovi vyčíta - i napriek tomu, že ten je spoluzodpovedný len za posledné tri výškraby (a o jednom ani ne-vie; to bola daň za mimomanželskú družobnú súlož s černochom zo Zimbabwe na medziná-rodnom festivale mládeže v Berlíne v roku 1973. Vtedy sa mladomanželom Heiligovcom pokojne mohol narodiť mulat, no napokon skončil vo výlevke, rozpidlikaný na čiernu sračku).
Aj tento rok pôjdu starnúci manželia Heiligovci na Balaton. Z Nemecka pôjdu cez Čechy a Slovensko; ušetria. Ku koncu sezóny je všetko výrazne lacnejšie a oni nemajú deti, aby museli brať do úvahy prázdniny a podobne.
Paničkin muž bol bez seba od strachu; jeho žena šla na nákupy a zmizla bez stopy. Muž nervózne čakal, no keď sa nevrátila do je-denástej večer, obtelefonoval všetkých priateľov, či u nich náhodou nie je na návšteve. Nebola.
Priatelia mali preňho iba obligátne slová útechy. Kebyže niečo, povedali mu takmer všetci, sme tu vždy pre teba. Tým bolo poveda-íf né: neotravuj nás, daj nám pokoj. Zmiznutie tvojej ženy je tvoj problém. Už nám nevolaj; my zavoláme tebe.
Paničkin manžel to aj tak pochopil, poďakoval sa všetkým a za-telefonoval na políciu.
Policajtom sa zasa nepáčilo, že Panička je preč tak krátko. Čo buntujete? opýtal sa služ-bukonajúci telefonista. Šak je preč len dvanásť hodín. Do rána sa vám vráti. Istotne je u nie-koho na návšteve!
Paničkin muž si sadol do kresla; na spánok ani pomyslenie. Hodiny odbíjali jednu hodi-nu za druhou, mladá žena nechodila. Fľaša whisky už bola takmer prázdna; Paničkin manžel sa opito klátil v koženom foteli. I v opitosti však pôsobil uhladeným dojmom. Nadránom za-spal ťažkým spánkom, z ktorého sa podchvíľou vytrhával. Mladá žena neprišla.
Keď o šiestej ráno prišiel manžel na políciu, spočiatku sa mu nikto nevenoval. Všetci mali plné ruky práce. Až okolo jedenástej dopoludnia sa ho ujal unavený a zanedbaný úrad-ník v saku a s cigaretou v ústach. Keď sa dozvedel, čo je dôvodom mužovej návštevy, za-smial sa.
Dvadsaťštyri hodín nie je nič, povedal.
Mlčky si vypočul popis auta, v ktorom šla nezvestná na nákup, a vzal do ruky jej foto-grafiu. Fíha, povedal pri pohľade na tvár mladej ženy. Pekná kosť, dodal uznanlivo. Celý po-okrial. Choďte domov, možno už budete mať pripravené raňajky, poradil Paničkinmu mužovi dobrácky. To viete, ženské.. Niečo im sadne na nos a tri dni ich niet. Neni dôvod vzrušovať sa. Ženy sú už také.
Ale keď ona to nikdy predtým neurobila, pristúpil Paničkin muž na možnosť, ktorú núka policajt.
Raz to urobí každá, povedal policajt bohorovne. Každej raz dačo sadne na nos. Možno ste sa predtým pohádali, snáď ste jej jednu... s prepáčením... vrazili, čo?

Manžel pobúrene zdvihol ruky: oni sa nikdy nehádali!
Čo ja viem, hádal policajt. Možno si našla iného. Ženské sú skrátka také, zafilozofoval si. Bez nich je ťažko, s nimi ešte ťažšie...
Máme sa veľmi radi, povedal muž dôstojne.
Veď ja nič, zmierlivo prehodil policajt. Ja vám len hovorím, že dvadsaťštyri hodín je má-lo. Mám svoje skúsenosti. Pracujem na bezpečnosti dvadsať rokov. A medzi nami, som tri-krát rozvedený.
A čo je pre vás dosť? spýtal sa náhle manžel.
Ako to myslíte? nechápal policajt.
Reku, keď je dvadsaťštyri hodín málo, tak čo je dosť? vysvetlil Paničkin muž.
Policajt sa zamyslel. Rátam tak mesiac-dva, povedal. Jednému tiež zmizla žena. Tiež bol celý bez seba, presne ako vy. Láska ako hrom. Po dvoch mesiacoch sme vyhlásili celoštátne pátranie. No a onedlho ju našli. A čo myslíte, kde bola?
Muž pokrčil plecami. Netušil.
Ani nie päťsto metrov od miesta bydliska, povedal policajt víťazoslávne. V lese. Niekto, vlastne ich bolo viac, to sa totiž dá presne zistiť, ju znásilnil a potom ju nahú a so zapchatými ústami zavesil za nohy na strom. Podľa patológa vraj na tom strome žila ešte dva dni. To vie-te, ženská. Tie vždy vydržia viac... Ale našli smejú, boha!
Policajt víťazoslávne buchol po stole, akoby chcel podčiarknuť význam svojich slov.
Hovorím vám, občan, ženské zvyknú zmiznúť, povedal chlácholivo. Najmä odkedy tí po-ondiati demokrati otvorili hranice. Nemal by som vám to hovoriť, ale obchod s bielym mä-som kvitne. Ženské od jedenásť do štyridsaťpäť rokov miznú jedna radosť! Kde končia? Ja vám poviem: v tajných úchyláckych bordeloch niekde v Ázii či Južnej Amerike. Ale načo vás tým zaťažujem? Choďte domov a čakajte. Kebyže nepríde do piatich dní, zastavte sa tu. A zachovajte pokoj. Dôverujte nám! Viem, čo hovorím!
Policajný úradník vstal a dal Paničkinmu manželovi najavo, že rozhovor sa skončil. Pa-ničkin manžel sa zdvihol a poslušne šiel domov.
Doma sa prezliekol a odišiel do práce. Sedel pod ventilátorom, chrbtom k efektným žalú-ziám, a cez okuliare hľadel na belaso blikajúcu obrazovku počítača. Sekretárka mu priniesla poštu. Správala sa diskrétne, zvesť o jeho nešťastí sa už rýchlosťou blesku rozniesla po celej firme. Niektorí ho ľutovali, iní - tí, ktorých pri svojom služobnom postupe preskočil - si ško-doradostne mädlili ruky. Muž zatiaľ sedel pred počítačom a uvažoval, kde a kedy asi urobil chybu. Áno, v poslednom čase sa svojej krásnej žene málo venoval. Bol sústavne prepracovaný, už len pomyslenie na sex mu napĺňalo údy štiepajúcou únavou. Skoro ráno vstával a pripra-voval si podklady do práce, večer sa vracal z kancelárie a bol rád, keď sa mohol na pár minút s pohárikom drinku zvaliť do kresla. Takmer každú sobotu pracoval a v nedeľu oddychoval. Skrátka a dobre, nestál mu už..
V duchu si vyratúval, ako dlho sa so svojou ženou nevyspal. Vyšlo mu, že to bolo ešte minulý rok. Pri tomto zistení zdúpnel. Hrozné, ako ten čas letí!
Paničkin muž vstal, vypol počítač, zašiel za svojím vedúcim, niekoľkými stručnými a vhodne volenými slovami mu vysvetlil situáciu, zobral si tri týždne dovolenky a odišiel domov.
Po troch dňoch mu už stál, ale mladej ženy nebolo.
Opäť sa vybral na políciu. Tentoraz tam bol iný policajt, prešedivený tučniak s jazvou na sluche, v prepotenej bielej košeli a s pištoľou zavesenou pod ľavým ramenom.
Spísal s ním zápisnicu, prehrabal sa v šuplíku a našiel Paničkinu fotku, ktorú tam pred pár dňami uložil jeho kolega. Zahľadel sa do Paničkinej tváre. Pekná kosť, povedal obdivne a s dešpektom sa zahľadel na muža. Mali ste v poslednom čase dáke nezrovnalosti, či spory? spýtal sa.
Nič, zavrtel hlavou Paničkin manžel. Mali sme sa veľmi radi, povedal a sám sa zarazil, že použil minulý čas.
Mali ste sa veľmi radi, zopakoval policajt s ironickým úškrnkom. Pozrite sa, povedal. Pre mňa je to jasné. Vaša žena buď utiekla s milencom, alebo vyemigrovala na Západ. Neurážajte sa, to je môj súkromný názor. Je síce možné, že bola unesená, všakáno, ale na to už bola pri-stará. Priekupníci s bielym mäsom majú záujem o dvanástky-trinástky. Starých kuriev majú, s prepáčením, dosť i svojich. Nuž čo, zakončil policajt. Začneme teda pátrať po vozidle. To je záchytný bod.
O pár dní mladého muža vyzdvihli doma a odviezli na akési parkovisko v strede mesta. Je to ono? spýtal sa uniformovaný policajt a ukázal na Paničkino auto, zaparkované pri dre-venej stene bufetu. Muž mlčky prikývol.
Tak tu končí stopa vašej ženy, povedal druhý policajt. Auto si už môžete odviezť domov. Ale nebojte sa, budeme pátrať ďalej, dodal upokojujúco.
Mladý muž naliehavo potreboval drink. Zastavil sa pri okienku a kúpil si decák rumu. Kopol ho do seba. Vnútornosti mu zovrel kŕč, chvíľu nevedel, či s rumom dnu, či von. Zapil ho vlažnou kolou.
Hej, herr! Hej, herr! pološeptom a sprisahanecky ho oslovil nižší muž v bielom plášti, očividne zamestnanec bufetu.
Paničkin manžel sa obzrel. Keďže bol dobre oblečený, nezná-my muž si ho pomýlil s Nemcom či Rakúšanom.
Hej, herr! Gúte fikn! pokračoval muž a bojazlivo uhýbal očami na všetky strany. Pravou rukou si v oplzlom geste búchal do ľavej päste. Fír ajne numer cén mark! Ajne nummer hun-dert šiling! Šéne panička, frštén? Komenzí bite! Gút sex!
Manžela to prestalo baviť. Nemám záujem, povedal po slovensky, zanechal prekvapením a Takom obareného Feriho Bartaloša stáť uprostred drevenej dediny a znechutene odišiel.
Rodičov má Martin po smrti; obaja zomreli krátko po sebe, už bol v Amerike. Jediná sestra mu však žije v Liptovskej Osade. Mar-tin si s ňou sporadicky dopisuje.
Jednej peknej soboty sa Martin rozhodne vykašľať sa na bezná-dejnú papierovú vojnu, sadne do narýchlo požičaného favorita a vy-dá sa na Liptov.
Najprv sa odvezie do svojej rodnej dediny Liptovskej Lužnej a chvíľu tam postoji na cintoríne nad pomerne

zanedbaným rodin-ným hrobom. Auto nechá zaparkované pri kostole a prejde sa po
dedine. Stretne zopár chodcov, no žiadneho nepozná.. Zastaví sa i pri rodnom dome, ale v tom už bývajú akísi cudzí ľudia.
Nakukne ponad nízku bráničku, ktorú si pamätá ešte z detstva, no z domu vyjde akási že-na vo farbistých šuštiakových teplákoch a prísne sa naňho zahľadí. Martin si domyslí, že v dedine už niet miestnych obyvateľov; všetky domy popredali chalupárom z mesta. Kde sa však podeli miestni, ostane pre Martina záhadou.
V Liptovskej Osade zamieri k švagrovmu domu a zistí, že na prízemí je zriadené niečo medzi butikom, predajňou aušusovej neznačkovej elektroniky a suvenírov, požičovňou vi-deokaziet a trafikou.
Švagor Jano mu vyjde v ústrety; ľahko ho spoznal. Hneď zakričí na svoju ženu. Martino-va sestra Naďa príde a poteší sa. Objíme a pobozká brata. Jano zatvorí obchod a usadia Mar-tina v obývačke. Martin prinesie z auta darčeky, ktoré kúpil v Bratislave.
Nad'a predstaví Martinovi jeho dve netere, ktoré sa narodili už po jeho odchode do Štátov.
Potom sa reč skrútne na peniaze, podnikanie. Jano nadáva na všetko. Na vládu, na Če-chov, na Maďarov, na cigánov, na počasie. Je zadĺžený až po uši a obchodu sa nedarí tak, ako by si želal. Obaja, on i Nad'a, majú otvorené od rána do večera, v sobotu i v nedeľu a aj tak len-len že vyžijú.
Martin si ich so záujmom vypočuje a potom im ponúkne džob v Bratislave, v pripravo-vanej pobočke Fine Art Lamps. On, Martin, vie, že jeho sestra i švagor sú spoľahliví, praco-vití a čestní Slováci. Teraz zakladá filiálku svojej firmy tu na Slovensku. Potrebuje mať vo svojej blízkosti ľudí, ktorým môže dôverovať.
Jano i Nad'a sa začnú ošívať. Oni sa nechcú sťahovať. 1 napriek všetkému je im tu dobre. Majú pekný dom a ich deti majú zdravý horský vzduch. Čo v Bratislave? Tam chodia len ob-čas, po tovar, a vždy majú pokazený celý deň..
Martin ich chvíľu presviedča, ale nepochodí.
Potom sa ozve Jano: on, Jano, chcel Martina požiadať o malú pôžičku. Niečo ako pre-klenovací úver; nemá na zaplatenie faktúr od dodávateľov.
Martin súhlasí. On, Martin, im nielenže požičia; on im tie peniaze dokonca daruje!
Sestra a švagor sa potešia.
Áno, daruje, pokračuje Martin. Jeho podiel z peňazí, ktoré Nad'a utŕžila za predaj rodi-čovskej múranice, bude tým darom. Zrieka sa ho v ich prospech. To je všetko, čo pre nich môže urobiť. Peniaze ani v Amerike neležia na ulici. On, Martin, nezbohatol vďaka tomu, Že by ich rozhadzoval napravo-naľavo. A na druhej strane, aj keby im požičal milión, nepomoh-lo by to. Človek nemusí byť veľký finančný génius, aby pochopil, že by to boli len vyhodené peniaze. On, Martin, sa tu trocha prešiel. Na takúto malú dedinu narátal šesť butikov a štyri videopožičovne. A dve predajne s aušusovou elektronikou. Nečudo, že všetci krachujú. Mo-toristi, ktorí cestujú zdola z juhu hore na sever, si nebudú kupovať walkmany za štyri stovky ani požičiavať kazetu s Kickboxerom.
Sestre i švagrovi sa predĺžia tváre.
Martin pokračuje: on, Martin Džjúnek, im chce pomôcť tým, že ich vytiahne z tejto diery a ponúkne Janovi vedúce postavenie vo svojej slovenskej filiálke. To bude dôstojná robota pre chlapa! Filiálka začne od bodu nula, len na Janovi bude záležať, ako bude vyzerať a pros-perovať povedzme o taký rok-dva! Aj dáke percentá bude mať, aby mal ešte väčší záujem. A Nadá nech ostane doma, nech sa stará o deti! Veď Jano zarobí dosť!
Švagor vysvetľuje: v tej Martinovej bratislavskej firme pôjde o osvetľovacie telesá, v ktorých sa on, Jano, nevyzná.
Martin sa zasmeje. Jano bude mať na starosti obchodný úsek, tam je jedno, či budú pre-dávať lampy alebo hovädzinu. Výrobu bude mať na starosti niekto iný. Tak čo?
Jano nesúhlasí. On, Jano, už nechce byť ničí zamestnanec. Chce mať svoju slobodu. Tak-to nemá nikoho nad sebou, iba zákazníka. Náš zákazník, náš pán.
Povedzme si úprimne, kedy si vo svojom obchode naposledy videl zákazníka? spýta sa Džjúnek.
Švagor pokrúti hlavou. Nie, on, Jano, nebude už nikdy robiť zamestnanca. A okrem toho je to veľká neistota, do ktorej by išiel. Takto má to svoje isté.. Nie je to síce bohviečo, ale keď sa do Tatier vrátia západní turisti...
Martin je zdrvený z takej zadubenosti. Prečo si skoro všetci Slováci myslia, že podnikať znamená kúpiť párok za tri koruny, ohriať ho a predať za sedem? Celý skurvený národ si pre-súva z ruky do ruky jeden párok! A kto bude vyrábať výrobky? Tovar? Kde sú tí remeselníci, fachmani? Kde v piči sa podeli? Mali sme šikovných ľudí! V Amerike dodnes spomínajú na slovenských murárov a montérov! A tu? On, Martin, šiel z Bratislavy a cestou uvidel také stavby, že v Amerike by za to vyviedli celú stavebnú čatu von, postavili k múru a odstrelili! A architekt? Elektrické kreslo! Demn fakin šit!
Martinovi príde od zlosti až zle.
Len sa neposer, poradí mu dobrácky švagor.
Naďa sa, naopak, pokúša zmierlivo. Ona, Nad'a, sa tiež nechce sťahovať. Možno si Mar-tin neuvedomuje, že čo sa mu - všetka česť - podarilo urobiť v Amerike, to sa mu nemusí po-dariť tu, na Slovensku. A čo keď jeho filiálka skrachuje? Čo potom budú robiť oni, Naďa s Ja-nom? V Bratislave? Takto majú aspoň nejakú istotu. A tam? Keď to krachne s tými lampami, tak čo potom? Zoberie ich Martin do Spojených štátov?
Aj to sa dá, pripustí ohučaný Martin.
Ale oni, Naďa s Janom, sa nechcú nikam sťahovať, povie Naďa. Ani do Bratislavy, ani do Ameriky. Im je tu dobre tak, ako je. Tu majú svoje korene!
O pôžičke už nepadne ani slovo. Martin dopije malinovku, zje obložený chlebík a napo-chytre sa rozlúči.
Von ho vyprevádza len sestra; Jano sa urazil a ostal sedieť v obývačke.
Tu máš, povie Martin svojej sestre a vtisne jej do ruky zopár tisíckorunáčok. Zariaď, pro-sím ťa, aby sa niekto postaral o hrob našich rodičov. Bol som sa pozrieť v Lužnej. Je to hroz-né. Simply teribl!

Naďu zaleje rumenec a prikývne. Peniaze zoberie.
Martin sadne do auta, naštartuje, prejde s ním zopár stovák metrov a zaparkuje pred Já-nošíkovou kolibou. Tu sa navečeria. Dá si bryndzové halušky. Napcháva sa a spolu so svo-jím obľúbeným jedlom pregíga i slané rozčarovanie. Keď doje, zaplatí a proti noci sa vydá naspäť do Bratislavy.
Jedného dňa sa na Fredyho parkovisku, lepšie povedané, na tom, čo mu z neho po všetkých tých úpravách a zmenách ostalo, zastaví piča z mestského úradu. So širokým, víťazoslávnym úsmevom podíde k Fredymu a do tučnej upotenej dlane mu vopchá akýsi úradný papier.
A to je čo? spýta sa strážca parkoviska, vyjavene študujúc prípis. Zrušenie nájomnej zmluvy, zašvitorí piča z mestského úradu sladkým hláskom.
Čo?! nechápe Špáršvajn. Zmluvu na parkovisko máte uzavretú na pol roka, nie? spýta sa piča. A dnes máme trid-siateho júna. Takže ľutujem. Piča z mestského úradu len ťažko premáha škodoradostný úsmev.
Fredy Špáršvajn sa s papierom v ruke zosunie na svoju prútenú stoličku. Tučný, s vybe-račskou šiltovkou a so smutne odutými lícami vyzerá ako hríbik. Piči jej ho takmer príde ľú-to. Ja som si to nevymyslela, povie na svoju obranu.
Fredy si prezerá prípis. On, Fredy, má toto ako svoju jedinú obživu, povie plačlivým hla-som. Toto tu už raz bolo. Pred pár rokmi, v zime. Že vianočný trh. Kapry, jedličky, darčeky a tak. Cez noc zhlobili drevenú dedinu a tá tu straší dodnes. Uprostred hlavného mesta tieto drevené búdy! On, Fredy, vtedy vysoko ochorel. Pár týždňov o sebe nevedel. Horúčky. Schu-dol asi päťdesiat kíl, možno i viac. Napokon mu časť parkoviska vrátili. To bolo ešte za vé-peenkárskej totality. A teraz chcú jemu, Fredymu, vziať všetko? Za toto on, Fredy, mrzol? Na toto bojoval za samostatné Slovensko? Takto si to veru on, Fredy, nepredstavoval! Kebyže vedel, tak volí komunistov! Áno, komunistov. Tí jediní tuším podporujú súkromných podni-kateľov a rozvoj kapitalizmu!
Piča z mestského úradu si odkašle a roztržito sa pozrie na hodinky. S tým musel pán Mešťanek rátať, povie. Takýto priestor v centre mesta predsa nemôže ostať nevyužitý. Nemô-že slúžiť tým pár vodičom, čo sem odstavia svoje autá. Takýto priestor si na seba musí zaro-biť. O pár rokov tu bude stáť niekoľkoposchodová reštaurácia McDonald a pán Mešťánek sem bude môcť prísť na hamburger.
Pri predstave seba samého v rade na hamburger v niekoľkoposchodovej budove, postave-nej na jeho parkovisku, Fredymu Špáršvajnovi vyhŕknu slzy z očí.
Je to krivda! zvolá. Človek by aj chcel robiť, trávi tu celé dni, domov nechodí, a teraz to-to! Toto je tá vďaka?
Pozrite, ukončí piča z mestského úradu. Ja sa tu s vami dohadovať nebudem. Od zajtra toto parkovisko už nepatrí vám. Pochopili ste? Pochopili. Takže mi to tu podpíšte a ja sa lúčim.
Piča z mestského úradu si počká na strážcov detinský podpis, potom sa zvrtne na opätku a zmizne na rušnom chodníku pred hotelom Ambassador.
Fredy sedí ako bez duše. Až teraz na neho doľahla celá ťarcha krutého osudu. To je jeho, Fredyho, koniec. Život už nebude mať cenu. Kam pôjde? Kam sa podeje? Späť do tehelne? Tam prepúšťajú.. A rodičia? Čo jemu, Fredymu, povedia jeho, Fredyho, rodičia? Žilka v hla-ve mu opäť začne nebezpečne búšiť. Fredy by mal užiť liek, ale sedí ďalej.
Nech skapem! po-myslí si plný Iútosti nad sebou samým. Predstavuje si palcové titulky v dennej tlači: SKRA-CHOVANÝ STRÁŽCA PARKOVISKA ZOMREL NA PARKOVISKU!... NECHCEL NIČ INÉ, LEN STRÁŽIŤ AUTÁ!... ĎALŠIA OBEŤ NEŽNEJ REVOLÚCIE? Áno, on, Fredy, tu možno zomrie. Piča z mestského úradu si prečíta noviny a do smrti ju bude omínať svedo-mie. Fredy sa naplno pohrúži do svojej nevoľnosti a celkom príjemnej sebaľútosti. Hruď sa mu zopárkrát mocne nadvihne, vydýchne si od žiaľu. Nie, uvedomí si Špáršvajn, správa o je-ho, Fredyho, smrti nebude vypísaná palcovými titulkami. Možno dáke noviny venujú tejto udalosti malý článoček v kuriozitách: PSYCHICKY NARUŠENÉHO LAKOMCA PORA-ZILO NA PARKOVISKU. Alebo niečo podobné.
Fredy sa rozhodne. Ostane žiť. Nedovolí, aby sa jeho, Fredyho, tragický skon - pre neho, Fredyho, životná udalosť číslo jeden - stal dákemu cicinbrusovi pri rannej káve zdrojom po-bavenia! Nie! On, Fredy, bude bojovať! Pomstí sa skurvenému štátu za toto príkorie! Bude sa živiť zločinom! Klesne hlboko do bahna! Bude kradnúť a tak ďalej, až kým ho nechytia a ne-zavrú do basy. A v base on, Fredy, zomrie! Ako taká nemá výčitka! Ako ukážka toho, čo ten-to kurva-štát urobil s poctivým živnostníkom Alfrédom Mešťánkom, ktorý nechcel nič iné, len do smrti strážiť autá a skromne sa tým živiť! Odteraz nebude pre neho, pre Fredyho, žiad-ne svinstvo dosť svinské!
Fredy vstane s patetickým výrazom na tvári. Škatulku s liekom šmarí na zem. Pilulky, ktoré mali vo chvíľach rozrušenia vracať jeho mierne vyšinutú mysel späť na túto planétu, sa rozkotúľajú po parkovisku. Fredy vojde do prívesu, stiahne si vyberačskú tašku z krku a vy-sype peniaze na stolík. Zráta ich a napchá do vrecák. Potom zamkne príves a pohvizdujúc si vykročí do drevenej dediny. Kútikom oka zbadá, že pri mercedese s bratislavskou ešpézet-kou sa motajú dvaja zlí cigáni, ale nijako ho to nevzruší. On, Fredy Špáršvajn, sa môže na dáke sprosté autá vysrať!
V drevenej dedine sa Fredy pristaví pri pyšnom Ferim Bartalošovi. Cíti potrebu s niekým sa pozhovárať, posťažovať sa. Tragický tón však už niekam zmizol; ostal aj s vyberačskou taškou na parkovisku. Do Fredyho myšlienok a prejavu sa teraz vkradla akási eufória, pocit ľahostajnej voľnosti a slobody. On, Fredy Špáršvajn, teraz za nič nezodpovedá. Bude zlý, bu-de kradnúť a klamať, bude podlým príslušníkom spodiny; za to môžu tamtí! Vyštvali ho, ale on, Fredy, je tomu rád! Už sa to raz stalo a ako to vtedy, v jednotke Rivers of Babylon, preží-val? Ťažko! Preskočilo mu a dal sa k akejsi sekte. K nijakej známej; on, Fredy Špáršvajn, si
vymyslel svoju vlastnú. Ale to sa už nezopakuje! On, Fredy, už nebude taký blázon! Nepose-rie sa! Iní nemajú parkovisko a žijú! Z ruky do huby, ale žijú! A on, Fredy Špáršvajn, bude práve tak!
Cigáni ti kradnú auto, preruší Bartaloš Fredyho príhovor a ukáže za jeho chrbát. Fredy sa inštinktívne strhne a obzrie sa. Dvaja zlí cigáni už sedia v mercedese s bratislavskou ešpézet-kou a baštrngujú s čímsi pod palubnou doskou. Mám to na háku ako na placatý kameň, povie Fredy. Tam, na parkovisku, už on, Fredy, skončil!
A čo budeš robiť? chce vedieť Feri Bartaloš.

Čo sa pritrafí, povie Fredy nasilu optimistickým hlasom, v ktorého suteréne sa ozýva prudká a plačlivá sebaľútosť. On, Fredy, bude kradnúť. Čo nebude privarené a priareťazované, to on, Fredy Špáršvajn, ukradne a predá tu, v drevenej dedine! Nech všetci vidia!
Nestihneš utiecť, namietne Bartaloš a vbodne prst do Fredyho tukových vankúšov na bruchu. Na zlodeja si pritučný..
Schudnem, povie Fredy odhodlane a táto predstava spolu s vlastným utrpením mu vnuk-ne myšlienku, že by sa mohol najesť. Grilované kurčatá za bufetovým okienkom necudne ukazujú prepečené šťavnaté stehná, obrovské rožky v sivej prepravke, posypané lesklými kryštálikmi soli, vydychujú vôňu pekárne a obrovské spuchnuté štipľavé papričky vo fľa-šiach so sladkokyslým nálevom volajú: Kúp si nás, Fredy!
Fredy Špáršvajn sa postaví do radu s ústami plnými slín. Jeho nová kariéra vyvrheľa ho nadchla. Keď si kúpi jedlo, odnesie ho k stolu a lačno sa napcháva.
Feri s Eržikou sa o čomsi polohlasne radia pred záchodmi. Napokon Bartaloš podíde k Fredymu.
Môžem? spýta sa a sadne si s dvoma pivami v ruke. Jedno posunie pred tučného strážcu. Niečo by som pre teba mal, povie diskrétnym hlasom. Taký džob, ako sa hovorí.
Aký džob? spýta sa Fredy.
Vieš, povie Feri. Oni, Feri s Eržikou, majú tú Paničku. Starajú sa o ňu. Teraz ju držia v Ambassadore v kotolni. Tam je to lepšie ako tu na hajzli. Neni to na očiach kurve--vedúcemu. Lenže zákazníkov tam musí niekto vodiť. Keď majú oni, Feri s Eržikou, voľno, dá sa to. Ale keď majú službu tu, v drevenej dedine, nejde to. On, Feri, musí byť pri bufete a Eržika má zasa na starosti ten hajzeľ. Potrebovali by niekoho, kto by ich odbremenil, kto by robil uvádzača. Nič, len sa ujať zákazníka a odviesť ho cez hotelový dvor do kotolne k Pa-ničke. On, Feri, premýšľal, či by to reku nechcel robiť Fredy...
Fredy uvažuje. A koľko platíš? spýta sa.
Za zákazníka dostaneš desať korún, povie pyšný Feri. Nie je to veľa, ale ani málo, keď si uvedomíš, že ide len o pár krokov. Na druhej strane, nech si Fredy uvedomí, že zákazníkov je tridsať až päťdesiat denne. To mu hodí pekné peniaze. A za nič! Tak čo?
Fredy mlčí, premýšľa. Nápad sa mu celkom pozdáva. Žiadna námaha, žiadna robota, a pekné peniaze. Okrem toho sa mu táto práca zdá dostatočne kriminálna. Na svojej ceste na dno spoločnosti si lepší džob ani nemôže želať.
Dobre, povie Ferimu. Skúsiť môžem.
Silvia vojde do denného baru Ambassador a sadne si do boxu, ktorý už má pomaly rezervovaný. Odkedy prišla, sedáva v ňom. Čašníci sú tu noví, nevedia, že box pri okne bol odjakživa jej obľú-beným miestečkom, ešte v časoch, keď sa pred svojím odchodom do Rakúska živila v bare-varieté Ambassador ako tanečnica a príle-žitostná kurva.
Dobrý deň, milostivá, ukloní sa čašník. Ako vždy?
Dobrý deň, odpovie Silvia a koketne, zospodu, pozrie na čašníka. Koketne, ale nie zasa priveľmi koketne; predsa len je to iba čašník. Silvia drží všetko pevne v rukách.
Onedlho príde čašník a na tácni nesie veľkú času džúsu, v ktorej príjemne zvonia kocky ľadu.
Ďakujem, povie Silvia a napije sa.
Chvíľu sedí a pozerá do veľkého obloka. Onedlho vojde do miestnosti mladá deva, ktorej luxusné, no pomerne nevkusné oblečenie, spôsob chôdze a zmaľovaný ksicht jasne svedčia
o jej povolaní. Poobzerá sa po bare, a keď zaostrí na Silviu, usmeje sa a podíde k nej.
Dve sebe nerovné priateľky sa srdečne zvítajú.
Zuza si prisadne. Zapáli si cigaretu a kývne na čašníka. Čašník jej bez slova pripraví a prinesie fernet s tonicom, takzvaného bavoráka.
Dobre vyzeráš, ty vykopávka, pochváli Zuza Silviin odev a ohmatá kvalitnú látku jej mi-nišiat.
Ďakujem, povie Silvia.
A čo je s Editou? spýta sa Zuza. Ostala v Rakúsku?
Edita je mŕtva, povie Silvia. Zmeňme tému. Čo je tu nové?
Zuza sa napije bavoráka a pustí sa vyprávať: V podstate sa tu nič nezmenilo. Anča-Jožo si konečne našetrila dosť peňazí a odišla do Talianska na operáciu. Operácia sa vraj podarila a pred pár mesiacmi od nej dostali pohľadnicu.
Vanda a Eva žijú s Video-Urbanom. Ten sa vyšvihol, je vo vysokej politike.
Kto? Video-Urban? nechápe Silvia. Ten vlasatý buzík, čo robil Ráczovi pricmrndávača?
Každú chvíľu je v televíznych správach, prikyvuje Zuza. Už sa nechal ostrihať. Vanda sa tu občas zastaví, keď je na nákupoch. Darí sa im bohovsky, celá žiari od spokojnosti. Video--Urban podniká, peňazí majú ako šupiek. Predstav si, že tie dve piče sú do neho zaľúbené. Eva je teraz dokonca tehotná, tak nakupujú výbavičku. Ako tí.... moróni... v tej Amerike...
A čo Rácz? spýta sa Silvia.
No čo, Rácz..., mrdne plecom Zuza. Rácz poskupoval zo dvadsať reštaurácií a butikov tu v centre a rozváža sa v novej mercedeske. Je šťastne ženatý, má malého syna. A tak.
A čo Zdravko G.? nadhodí Silvia.
Ten sem jazdil v takom bielom porsche, povie Zuza, a vozil do Rakúska baby. Ale potom mu preskočilo v bedni a šiel domov bojovať. Odvtedy sa tu neukázal.
Bodaj mu tam odstrelili tie jeho smradľavé šiptárske gule! uľaví si Silvia.
Silvia dobre pozná všetky fakty, ktoré sa dozvedá od starej kamarátky. Pýta sa na ne všetkých kuriev z Ambassadora, s ktorými robí pohovory. Ani sama nevie, prečo si stále znova a znova necháva vykladať tie isté veci. Možno preto, že chce vytvoriť atmosféru dô-vernosti, nostalgie a spoločných spomienok. Prikyvuje, občas zareaguje začudovanou po-známkou, predstiera, že zo záujmom počúva. Čoskoro však prejde k meritu veci.

Idem si tu otvoriť podnik, povie. Perverz centrum, chápeš. No, nie úplne, to by som mala na krku fízlov. Bude to zatiaľ bez zvierat a bez deciek, rozumieš. Ale ináč chcem, aby to bolo niečo zvláštne. Žiadny masážny salón, kde sa za stovku honia ciciny. Budú tam normálne ženské, ale aj transvestiti a transsexuáli, sadomasochistický salón, sauna, miestnosť na gru-pák, chirurgická izba, klystíry, špehovacie dierky, všetko. Dakedy v budúcnosti možno
i dievčatká, ale najprv musím zistiť, čo sa tu dá a čo nie. Dolu bude bar a malé javisko. Varie-té. Každý večer bude program: lajšou. Na svoje si prídu všetci.
Taký barák ale musí byť drahý špás, poznamená Zuza.
Už som ho kúpila, povie Silvia nie bez hrdosti v hlase. Takú väčšiu vilku. Teraz tam mám remeselníkov. O taký mesiac otvárame.
A prečo mi to všetko hovoríš? je zvedavá Zuza.
Len nepovedz, že ťa baby už neinformovali! povie Silvia.
No, niečo mi povedali, pripustí Zuza. Že vraj zháňaš pracovníčky.
Tak, prikývne Silvia. Mala by som pre teba džob. Ponúkam ti dobré pracovné podmien-ky, úkolovú mzdu, poistenie, pravidelné lekárske prehliadky. Môj podnik bude pre situova-ných zákazníkov, rozumieš. Pre ľudí s íkvé: Rakúšanov, Nemcov, Američanov. A všetko bu-de s gumou.
No dobre, povie Zuza, ale hovorila si o perverz centre. V čom spočíva ten perverz? Máš na mysli zlatú sprchu, alebo anál?
Čo za perverz je už anál? uškrnie sa Silvia pohŕdavo. Na Západe sa už tuším ani ináč ne-trtká.. Ja som mala na mysli, že vytvoríme takú atmosféru, chápeš. Ja neviem, napríklad, že sa dáš zviazať, a tak...
Tak zviazať nie! bráni sa Zuza. Raz som mala jedného, ešte som robila na Zochovej cha-te, čo do mňa toľko hučal, že som sa mu dala priviazať o posteľ. Potrtkal ma, stiahol mi z nôh lodičky z krokodílej kože za sedem litrov a utiekol. Ani sa nepýtaj, ako dlho som tam potom trčala vyviazaná ani taká piča! A tiež mal íkvé.
Tak to sa ti u mňa nestane, uistí ju Silvia.
A ako to bude s prachmi? spýta sa Zuza.
Bude to slušné, sľubuje Silvia. Podľa toho, koľko zákazníkov budeš denne robiť, aké služby budeš poskytovať a tak. Nikto ťa neojebe, všetko pôjde cez počítač. Ak budeš makať, tak dostaneš i päť cihiel mesačne.
Toľko zarobím aj teraz, mieni Zuza.
Ale u mňa ich zarobíš bez rizika, bezpečne, v príjemnom prostredí a v dobrom kolektíve, povie Silvia. A kunčafti nebudú žiadne béčko; jej, Silviin, podnik bude pre náročných zákaz-níkov. A Šiptári a cigáni budú mať zakázaný vstup. Za to Zuze ona, Silvia, ručí!
Do denného baru vojde Martin Džjúnek v elegantnom obleku. Sadne si bokom a objedná si nealkoholické pivo miller.
Žiaľ, máme iba klaustaler, povie čašník.
Yeah, lec tráj, prikývne pozitívne nabitý a chutne naobedovaný Martin. Prineste mi teda klaustaler.
Martin sa poobzerá po miestnosti a hneď mu do oka padne sympatická mladá žena, ktorú tu už zopárkrát videl. Opäť sedí s akousi ženskou, ktorú Martin neomylne odhadne ako štet-ku. Od tých čias, keď tu v tomto hoteli on, Martin Džjúnek, hrával na saxofóne s barovou ka-pelou, síce pretieklo veľa vody, ale bratislavské kurvy sa nezmenili. Stále rovnako pekné, stále rovnako nevkusne oblečené. Zato tá druhá...
Silvia vycíti cudzí pohľad na svojich nohách, obzrie sa.
Martin sa na ňu usmeje a naznačí slabý úklon. Bezhlasne pohne perami: skromný náznak pozdravu medzi ľuďmi, ktorí sú si cudzí, ale náhodou sa ich cesty skrížili už toľkokrát, že si zasa až takí absolútne cudzí nie sú..
Silvia opätuje úsmev a ešte nebadateľnejšie pohne hlavou. Potom pokračuje v rozhovore so Zuzou.
Kto je ten koreň tam vpredu pri vchode? spýta sa potichu. Neotáčaj sa ako veterný mlyn, ty sliepka!
Ten? spýta sa Zuza a ukáže na Džjúneka, ktorý sa medzitým pustil študovať akési ame-rické ekonomické noviny. To je milionár z Ameriky. Nie, vážne. Normálny továrnik. Náš emigrant. Býva hore v apartmáne, ale nič s ním nie je. Už sme to viaceré skúšali; nemá záu-jem.
A čo tu robí? spýta sa Silvia.
Niečo tu vybavuje, povie Zuza. Vraj si tu chce otvoriť pobočku.
Akú pobočku? spýta sa Silvia. Pobočku čoho?
Čo ja viem? bráni sa Zuza. Ja viem akurát to, čo som sa dozvedela od recepčného.
No dobre, dobre..., povie Silvia a odvráti pohľad od Martina Džjúneka. Kde sme to pre-stali? spýta sa roztržito.
Pri tom, že tam nebudeš púšťať Šiptárov a cigánov, povie Zuza. Áno, správne, chytí sa Silvia nitky. Takže ako sa rozhodneš?
Musím si to premyslieť, povie Zuza.
Dobre, súhlasí Silvia. Len nepremýšľaj pridlho, lebo ostaneš na chodníku. A tam to už je o ničom.
Silvia podá Zuze ruku, aby jej naznačila, že rozhovor sa skončil.
Martin periférnym videním zaregistruje pohyb pri stole neznámej krásky a odtrhne oči od novín. Mladá žena je pri svojom stole sama. Martin vycíti, že prišla jeho chvíľa. Zloží no-viny, vstane, upraví si viazanku a s novinami v ruke podíde k Silvii. Silvia k nemu vzhliadne s napoly úprimným a napoly hraným prekvapením.
Am sorry, povie Džjúnek s úsmevom. Ólmast každý deň sa tu mítneme, aj sme sa už za-čali zdraviť, ale ešte nás nikto nepredstavil. Tak si to dovolím urobiť ja. Som Martin. Martin Džjúnek. Etlenda. Džódža.
Martin sa mierne ukloní.
Silvii sa celkom páči takéto riešenie. Ocení, že Amerikán sa neserie a ide rovno na vec. Ja som Silvia, povie. Silvia Hronská. Teší ma.
Silvia mu podá ruku a Martin si ju galantne priloží k ústam.

Stavil som sa sám so sebou, povie Martin, že nie ste from hír. Som vinner, alebo lúzer? ,' Vyhrali ste, povie Silvia. Pochádzam síce odtiaľto, ale prišla som z Rakúska. Rád vyhrávam, povie Martin. Neznášam byť lúzerom. Smiem si prisadnúť?
Prosím, povie Silvia, no dá si záležať na tom, aby to nevyznelo zasa veľmi ochotne.
Martin si prisadne.
A čo ste vyhrali? spýta sa Silvia.
Fľašu šampanského, povie Martin. A keďže ste mi pomohli vyhrať, podelím sa o výhru s Vami.
Martin kývne na čašníka.
Nie je na šampanské trochu zavčasu? zdráha sa Silvia. Na pohárik dobrého šampanského nie je nikdy zavčasu, povie Martin. Pribehne čašník. Aké máte suché šampanské? spýta sa Martin.
Máme huberta a sovietske, povie čašník.
Ja som sa nepýtal na sekt, usmeje sa Martin. Pýtal som sa na šampanské. •A Veď to je šampanské..., bráni sa čašník.
Ja sa pýtam na francúzske šampanské, jang men, povie Martin. Tak francúzske nemáme, povie čašník. Ale máme sovietske...
Tak mi prineste sovietske, vzdychne si Martin. A dva poháre k tomu. A vášho šéfa k tomu.
Čašník sa ukloní a odíde.
Silvia sa musí v duchu smiať nad Džjúnekovou samčou domýšľavosťou. Najprv zotrel čašníka, teraz si počká na vedúceho a s typickou amerikánskou veľkohubou suverenitou zo-trie i jeho. To všetko preto, aby zaimponoval jej, Silvii.
Onedlho sa vráti čašník s tácňou. Otvorí sovietsky sekt a nalieva ho do čaší. Za ním sa zjaví počerný územčistý muž oblečený v nesmierne drahom hodvábnom saku a s ručne ma-ľovanou kravatou na krku. Roztržitým vladárskym gestom odoženie čašníka a letmo sa uklo-ní Džjúnekovi. Temnými oceľovobelasými očami sa zabodne do Silvie.
Ahoj, Silvia, povie a ostré črty tváre, očividne nenavyknutej usmievať sa, nasilu poskladá do úsmevu. Dlho sme sa nevideli, dodá.
Očami prebehne na Džjúneka. Zlomok sekundy ho chladne, ako had, odhaduje.
Volám sa Rácz, povie, a som majiteľom tohto hotela. Náhodou som bol v kancelárii ve-dúceho, keď som začul, že ho chcete. Je nejaký problém? Môžem to vyriešiť ja?
Rácz pozerá na Silviu. Dobre vyzerá, kurva, pomyslí si. Možno ju on, Rácz, nemal v pr-vom dieli vykopnúť. Lenka tiež vyzerá veľmi dobre, ale po dieťati trochu pribrala. A táto je furt štíhla ani hlísta.
Nou práblem, povie Martin. Všetko je oukej. Akurát by ma zaujímalo, prečo tu nedržíte pravé šampanské. V podniku, ako je váš, mi to pripadá čudné.
Silvia môže pozorovať, ako Ráczovi najprv stmavla a vzápätí zbledla počerná tvár. Oči sa mu zúžia a nadobudnú žltkastý odtieň..
To je záležitosť nášho sklepmajstra, povie Rácz. Veľmi sa ospravedlňujem. Ten chlap je už tak dobre ako prepustený.
Dets not nesesery! bráni neprítomného Martin a Silvia sa mimo volne pridá niekoľkými odmietavými gestami a citoslovcami.
Opäť si vymenia s Ráczom pohľady.
Dobre vyzeráš, ty filcka, pomyslí si hoteliér.
Stlstol ako taký bulo, napadne Silvii.
Rácz neodvoláva, čo už raz povedal! povie hoteliér. Ešte dnes rozkážem novému sklep-majstrovi objednať francúzske šampanské! To najlepšie, pochopiteľne!
Ďakujem, povie Martin, lebo nevie, čo iné povedať.
Rácz si ho sústredene premeriava. Potom prejde na Silviu.
Ešte sa uvidíme, povie, letmo sa ukloní a pomalým, dôstojným krokom odíde.
Silvia sa chopí čaše.
Napokon, to ruské šampanské nie je zasa až také zlé, povie, aby zahovorila ťažké mlča-nie a zamedzila prípadným otázkam ohľadne Rácza. Ochutnajte.
Ja tiež pochádzam from hír, povie Martin. Neverili by ste, koľko fliaš ruského šampusu som vypil len v tomto hoteli!
Vy ste sem chodievali? nezdá sa Silvii a vnútorná kartotéka ksichtov jej beží na plné ob-rátky.
Ja som tu pracoval, povie Džjúnek. Ako sexofoun plejer. Dolu v bare-varieté.
To by som vás musela poznať, povie Silvia. Ja som tu totiž tancovala.
Kedy? spýta sa Martin.
V osemdesiatom siedmom až deväťdesiatom, povie Silvia.
Martin sa zasmeje.
Ja som v Ambassadore hrával v sedemdesiatom deviatom až osemdesiatom, povie. Už štrnásť rokov žijem v júesej.
Takže..., povie Silvia.
...takže sme sa minuli, povie Martin a zdvihne svoju čašu. Dobrá príležitosť napraviť to teraz, dodá.
Silvia sa tvári, akoby prepočula jasný dvojzmysel. A vy ste hudobník? spýta sa.
Ou nou! zasmeje sa Džjúnek. Len bývalý. Teraz mám fabriku v júesej. Lampy a osvetľo-vacie tie... telesá.
To musí byť veľmi vzrušujúce! povie Silvia.
Ou yeah! súhlasí Martin. Veľmi vzrušujúci biznis! Napijú sa šumivého vína. Vy poznáte toho pána? spýta sa Martin.
Toho... Rácza?
Kedysi sme sa poznali, povie Silvia a v duchu si víťazoslávne pomädlí ruky: Amerikán žiarli! Ale to je už dávno, dodá.
Dopije šampanské a pozrie na hodinky. Ďakujem za pozva-nie, povie. Musím ešte zariadiť zopár vecí.

Silvia vstane a Džjúnek vstane tiež.. Tešilo ma, pán... pán..., povie Silvia a podá mu ruku.
Džjúnek, povie Amerikán, zvierajúc jej drobnú dlaň vo svojej. Ale hovorte mi Martin. Ja vám zasa budem hovoriť Silvia.
Silvia voľky-nevoľky súhlasí. Čo robíte večer? spýta sa Džjúnek. * Večer? nerozumie Silvia, alebo sa tak aspoň tvári.
Mohli by sme spolu povečerať, navrhne Martin. Večer už mám program, povie Silvia. i A zajtra? nedá sa odbyť Martin.
í Zajtra..., zauvažuje Silvia. Dobre, zajtra! rozhodne sa napokon. O koľkej?
Čo ja viem, o ôsmej, povie Silvia. To je taký normálny čas.
Dobre, Silvia, povie Martin. Takže o ôsmej tu vedľa, v reštaurácii Ambassador. Budem vás čakať. Som rád, že sme sa zoznámili.
Do videnia, Martin, povie Silvia, zoberie si kabelku a opustí denný bar Ambassador.
Martin si sadne, naleje si šampanské a začíta sa do novín. Kútikom oka zaregistruje po-hyb pri vedľajšom stole. Strhne sa. Práve sa tam s odutou tvárou rematerializuje Žofré.
Všetko som videl a počul, povie duch. Nemysli si, Ujo, ja tu som aj kecľ som tu neni. Sľúbil som Edne, že na teba budem dávať pozor, tak dávam.
Nestojím o to, aby si na mňa dával pozor! rozzúri sa Martin Džjúnek, no vzápätí stíši hlas, lebo čašník, leštiaci poháre, poplašene zdvihne hlavu.
Chceš sa niečo dozvedieť o tej ženskej? spýta sa Žofré. Som duch, viem toho veľa. Tiež ma zaujímala, tak som ju trochu špehoval. Vieš, čím sa živila a čím sa živí?
Šad ap, Žofré, zasyčí Martin. Čo budem chcieť, to si zistím sám! Na rozdiel od teba som nikdy nemal problémy pri komunikácii so ženskými!
Ani ja som nemal problémy so ženskými, namietne tučniak. Bol som len väčšmi oriento-vaný duchovne, kým ženské, tie sa skôr zaujímali o veci mäsa.
Že veci mäsa! zasmeje sa Martin.
Áno, potvrdí duch. Teraz som naozaj šťastný. Vzdialený od všetkej pozemskej telesnosti sa...
Drž piču, kokot! neovládne sa Martin a udrie do stola. Ja nie som žiadny idiot, aby mi tu niekto vyprával takéto bulšity! A ani žiadny škôlkár, aby ma niekto strážil, oukej? Keď bu-dem chcieť pofakovať tú blondínu, tak to urobím; ak nie, tak nie! Žiadny závistlivý madrfa-ker mi v tom nezabráni! A zmizni!
Veď ja nič, povie Žofré a vstane. Len som si myslel, že by ťa mohlo zaujímať, čo všetko má tá ženská za sebou...
Nejdem sa s ňou zosobášiť, povie Martin, takže je mi to jedno!
Keď s ňou budeš, poradí mu Žofré, nasaď si dva kotóny, aby si nedostal psinku!
Vypadni! zasyčí Martin a preľaknuto sa poobzerá.
Žofré len ľútostivo pokrčí plecami, zatvorí oči a rozplynie sa vo vzduchu.
Džjúnek dopije šampanské, zaplatí a požiada čašníka, aby mu zavolal taxík.
Nová robota sa Fredymu Špáršvajnovi celkom páči. Nenarobí sa, nemusí lietať ako idiot po parkovisku, nepáli na neho slnko a ne-zmokne. Desaťkorunáčky utešene pribúdajú. Zákazníkov je veľa. Len čo sa pri hajzľoch dohodne cena, pokynie Fredymu pyšný Feri Bartaloš, Fredy vstane a pohodlne, kolísavo, čo má zvýrazniť Špár-švajnovo kriminálnické správanie príslušníka spodiny, podíde k hajzľom. Letmo, úklonom hlavy sa pozdraví so zákazníkom. Po-ďte so mnou, precedí cez zuby a vedie zákazníka k hotelovému dvoru.
Okrem stálych zákazníkov-pivárov, čo si chodia k Paničke uľaviť i niekoľkokrát za deň, tak ako si chodia ulaviť na pisoár, sa Ferimu Bartalošovi a Eržike darí zohnať veľa nových kunčaftov, ktorých zlákajú na Paničkine fotografie, vytrhnuté z občianskeho a vodičského preukazu. Takí sú zväčša napätí a zvedaví na to, čo ich čaká, a tak sa radi povypytujú Fredy -ho, ktorý ku každému novému zákazníkovi pristupuje s odhodlaním tváriť sa ako mlčanlivý, málovravný ostrieľaný kriminálmk-kupliar. Stačí však niekoľko zákazníkových otázok a Fre-dyho mlčanlivá maska zmizne. Špáršvajn sa prestane ovládať a v priebehu pár desiatok se-kúnd rozpovie zákazníkovi všetko o svojom parkovisku, o svojom ochorení, o svojich zdra-votných problémoch a tak.
Keď je zákazník s Paničkou v kumbáli, sedí Fredy v kotolni a čaká. Šípoš a Berki ho nú-tia, aby aspoň raz kúpil fľašu borovičky, no lakomý tučniak sa tvári, že nepočuje. Listuje si v starom čísle Playboya, ktoré našiel na oštiepanom stole. Po chvíli ho znechutene odloží; ženské na obrázkoch sú bez nôh. Na všetkých fotografiách sú holé štetky s nohami, odstrihnu-tými v polovici stehien. Chýba to, čo Špáršvajna láka vari najväčšmi: dokonale vyformované kolená, lýtka a útle členky. Nežná žilka, krivoľako vedúca naprieč dievčenským členkom, by vzrušila tučniaka oveľa viac, ako pohľad na umelými prostriedkami ponafukované cecky s dvorcami ani podložky pod krígeľ. To je škola z rokov na parkovisku, strávených očumova-ním ženských nôh, kráčajúcich po chodníku. Pokiaľ v časopise nie sú výjavy z mučenia, bičo-vania a znásilňovania, hľadá Fredy obrázky nôh. Playboy je na hovno; nie je v ňom ani jedno, ani druhé. Namiesto toho idiotský rozhovor s akýmsi sprostým spisovateľom.
Berki a Šípoš si zo Špáršvajna robia posmech. Rozprávajú sa po cigánsky, chechcú sa a podchvíľou na neho ukazujú. Fredy si ich nejako veľmi nevšíma. Keby bol on, Fredy Špár-švajn, pri moci, skončili by všetci cigáni v kameňolome. Aj títo dvaja tu. Fredy nikdy neza-budne, ako vysoko mu cigáni ublížili v knihe Rivers of Babylon. Boli to istotne príbuzní týchto dvoch tu.
Potom príde i pyšný Feri Bartaloš a cigáni vytiahnu umastené hracie karty. Feri je karta-mi priam posadnutý. Odkedy má isté peniaze, hrá ani divý. Oko, kôpky, poker. Šípoš a Berki sú vďační partneri; akurát že vždy vyhrá jeden z nich. Zákazník je čoskoro hotový a vyjde z kumbálu, zapínajúc si jatku. Fredy ho vyvedie z kotolne a z hotelového dvora a spolu idú k drevenej dedine. Tam už neraz čaká ďalší zákaz-ník. Fredy ho prevezme a všetko sa opakuje. Ďalších desať korún je v kešeni.
Okolo obeda Fredy vyinkasuje od Bartaloša svoje peniaze a ide sa postaviť do radu na čiernohorský rezeň, kečup a

Dubčekov rožok. K tomu pivo. Eržika stojí v rade za ním; naku-puje obed pre Paničku.
Fredy sedí, napcháva sa chutným jedlom a želá si, aby ho teraz videli tí, čo jeho, poctivé-ho súkromníka Fredyho Špáršvajna, prinútili stať sa opovrhovaným kriminálnym živlom. Vlastné utrpenie Fredyho nadchne a inšpiruje k tomu, aby si dal ešte jedno pivo.
Onedlho príde pyšný Feri Bartaloš z kotolne: Panička je naobedovaná.
Koniec prestávky - ďalší zákazník už stojí pri hajzli, pregĺga od vzrušenia a v dlani žmolí upotenú stokorunáčku.
Martin sa dlho odhodláva na návštevu Novej Vsi. Býva tam nie-len jeho bývalá žena Marfa so synom Oliverom a jej rodičia, ale i niekdajší spoluhráč v combe Hurytan a starý kamarát Hruškovič, ktorý sa medzitým stal známym psychotronikom a liečiteľom. Mar-tin váha, kam zájsť najprv, no potom sa rozhodne napred vybaviť bývalú rodinu. V Novej Vsi sa Martin zavezie pred dom bývalých svokrovcov, vystúpi a taxikárovi prikáže, aby čakal.
Belasá bránka je odchýlená, akoby domáci očakávali návštevu. Martin nakukne ponad plot, no nikoho nevidí. Jemne sotí do bránky a vstúpi do dvora. Obze-rá sa. Nič sa nezmenilo. Všetko je presne tak, ako bolo, keď tu ešte žil i on.
Pri dverách do domu je zvonček. Martin stisne tlačidlo, no znútra sa neozve žiadny zvuk, ktorý by potvrdzoval funkciu zvončeka. Martin skúsi ešte raz, no nepočuje ani zacenganie, ani žiadny iný zvuk. Stisne kľučku a otvorí dvere.
Dobrý deň! skríkne bodro s náznakom servilnosti v hlase, no nik mu neodpovie.
Martin sa osmelí a vojde do chodby. Najprv nazrie vpravo, do kuchyne, ale tá je prázdna. Chodba pokračuje dovnútra domu, naľavo je obývačka a za ňou spálňa svokrovcov. Obe sú prázdne. Vzadu na konci chodby otvorí Martin dvere do izby, o ktorú sa v minulosti delil s Marfou. Z izby sa medzitým stal sklad starého haraburdia, skrížený so svokrovou dielňou. Pochopiteľne, nikde ani nohy. Martina ovládne trápny pocit votrelca, otvárajúceho jednu tri-nástu komnatu za druhou. Rýchlo zatvorí dvere bývalej svojej izby a vyjde na dvor. Zamieri za dom, nakukne do záhrady, no nenájde nikde nikoho. Až keď sa vracia späť, začuje akési hlasy z letnej kuchyne. Zaklope a vstúpi.
V letnej kuchyni Martin objaví bývalú svokru so svokrom. Z prúteného koša na bielizeň vyberajú fľaše so zaváraninou a ukladajú ich na policu.
Dobrý deň, pozdraví Martin slušne.
Starej od laku vypadne z ruky fľaša s kompótom. Črepy a polovice marhúľ sa rozstreknú na všetky strany.
Svokra pozrie na Martina. Hneď sa zatvári nadurdene.
Čo robíš? osopí sa naňho starý. Pozri, čo si spravil!
Martin neisto postáva vo dverách.
Prepáčte, povie.
Bývalí svokrovci naňho pozerajú s neskrývanou nenávisťou a odporom.
Prepáčte, prepáčte..., šomre stará a zmetá črepy a polovice marhúľ na kopu. To by mohol každý tak... Príde si ako duch a že prepáčte!
A Mária tu aj tak nie je! povie víťazoslávne starý, akoby Martinovi dával tromf. Zbytoč-ne si prišiel!
Kde je? spýta sa Martin.
Býva so svojím mužom, povie stará. V Trnave. Mária sa opäť vydala. Za slušného člove-ka. Alebo si si snáď myslel, že si jediný na svete?
A Oliver? je zvedavý Martin.
Ten je tiež v Trnave, povie stará. So svojou matkou a otcom. Ja som jeho otec, zdôrazní Martin.
Hovno si a nie otec! osopí sa stará.
Nie je otec ten, kto dieťa urobí, povie múdro starý, pridržiavajúc starej plochú lopatku, ale ten, kto ho vychová!
Martin mlčí. Jeho mlčanie starkých ešte väčšmi rozdráždi.
To by sme sa na to pozreli! povie stará.. Že otec! A kto nechal našu Máriu i s dieťaťom a ufujazdil do Ameriky? A náš syn? Prečo si ho prinútil ísť tam s tebou? Keby bol ostal do-ma, bol by ešte medzi živými.
Ja som ho nikam nenútil! bráni sa Martin. Sám chcel ísť. Bol ťažký alkoholik, preto zomrel.
Načo si prišiel, ty netvor? skríkne bývalá svokra. Zmizni! Zabil si nám syna a zničil si ži-vot našej dcére aj nám! Nikdy sa od nás nedozvieš, kde Mária býva! Nikdy v živote neuvidíš Olivera! Aby si ho pokazil? Opusti tento pozemok, lebo zavoláme políciu! Tak bude to?
Martin chvílu váha.
Tak zbohom, povie potom a zvrtne sa na odchod.
Moment! zastaví ho stará. A čo tá zaváranina? Zničil si nám zaváraninu! Marhuľovú! Tie sú najdrahšie! Tu neni Amerika, kde máte všetko zadarmo!
Martin unavene vytiahne peňaženku.
Na koľko siju ceníte, mama? spýta sa.
Sto dolárov! povie bývalý svokor len tak z hlavy.
Nie, dvesto dolárov! povie bývalá svokra. A tú mamu by si si mohol odpustiť, ty odroň!
Martin vytiahne dve stodolárovky a položí ich na stôl pri dverách.
Svokrovci sa lačno vrhnú na bankovky. Stará stále neverí, že by im Martin dal pravé do-láre, preto peniaze všelijako kontroluje, ohýba, prezerá; predvádza súbor zmätených giest, ktoré by na prvý pohľad mohli pripomínať laické overovanie pravosti.
Ani potom však stará nieje o nič múdrejšia. Zastrčí peniaze do vrecka zástery a závisťli-vo a nenávistne zazerá na Džjúneka.
Martin vytiahne šekovú knižku, vypíše šek a podá ho starej.
To je bhänkček, povie, keď zaregistruje jej nechápavý pohľad. Pre Olivera. Ale pozor! Začne byť krytý až v deň jeho osemnástych narodenín!

Stará drží šek v prstoch, bývalý svokor jej nakúka cez rameno. Päťdesiattisíc dolárov! Starí vypleštia oči a celí sa roztrasú..
Martin si ich viac nevšíma. Vyjde na ulicu a nasadne do taxíka. Cíti istú úľavu; nevedel si predstaviť stretnutie s Marfou. Neuskutočnené stretnutie so synom ho síce trochu mrzí, ale naozaj len trochu; nikdy v sebe nemal dáko extra vyvinutý otcovský pud.
To by bolo za nami, pomyslí si. Teraz teda k Hruškovičovi.
Poďme ďalej, pokynie taxikárovi.
Dá sa zaviezť k miestu, kde stávala krčma U Vašíčka, strčí taxikárovi päťdesiatdolárovku a pošle ho preč..
Poobzerá sa. Dedina sa veľmi zmenila. Jednu stranu dali komunisti zbúrať a nastavali tam paneláky. Krčma U Vašíčka nejestvuje, jednoducho ju zbúrali. Iba hasičská zbrojnica, odpradávna prifarená ku krčme, ostala stáť. Džjúnek si vzdychne, prejde krížom cez hlavnú ulicu a otvorí bránku do Hruškovičovho dvora.
Dvor je plný pacientov, postávajúcich v poslušnom tichom zástupe. Džjúnek zamieri do domu, zaklope a vojde do kuchyne. Hruškovičová čosi varí na sporáku, strhne sa.
Helou, Veruna! zvolá Džjúnek.
Martin? nechce veriť Hruškovičová a utrie si ruky do utierky.
Zvítajú sa. Martin ju pobozká na obe líca a odovzdá jej darček.
Hruškovičová je celá zapýrená a uveličená z americkej kozmetiky. Aj značkové levisky 501 pre pubertálnu dcéru, ktorá je práve na akomsi kurze manekýnok, ju potešia. Hneď zavo-lám Jana, povie. V chodbe na telefónnom odpovedači stisne akýsi gombík a povie: Janko, už prišiel Martin Junec.
Onedlho sa v predsieni zjaví Hruškovič..
Starí kamaráti si padnú do náručia.
Ty kurva stará, Ujo! zvolá Hruškovič a naoko surovo schmatne Džjúneka za líce. Ako len jemu, Hruškovičovi, Ujo chýbal, boha! Odkedy mu zavolal, že je na ceste do Novej Vsi, tak on, Hruškovič, furt vykúkal z obloka!
Vidím, že si veľmi zamestnaný, skonštatuje Martin, keď Hruškovičovi odovzdá svoj dar, troj litrovú fľašu dvanásťročnej whiskey značky Jack Daniels. Máš dosť pacientov, čo?
V skutočnosti sú to len úbohí blázni, ktorí veria na zázraky, mávne rukou Hruškovič. Vy-jde na verandu a premeria si dav, poslušne čakajúci na dvore. Ľudia ako na povel stíchnu a uprú na svojho dobrodinca oddané pohľady.
Dnes už choďte domov! skríkne liečiteľ mocným hlasom. Jemu, Hruškovičovi, sa práve minula energia. A nech prídu až o dva dni, zajtra totiž bude on, Hruškovič, pripravovať svoje zázračné tinktúry!
Dav sa pokorne a bez protestu začne rozchádzať..
Ako také ovce! rozčúli sa Hruškovič. Na všetko naletia!
Martin sa usmeje. On, Martin, čítal o Hruškovičovi v novinách. V krajanských, v júesej. Hruškovič vraj dokáže liečiť aj kensr, aj ejdz. Vraj má zázračnú silu.
Ale hovno, povie Hruškovič. To by o tom niečo musel on, Hruškovič, vedieť.
Pozrie na svoju ženu.
Ideme s Ujom na pivo! oznámi jej.
Cez verandu a dvor vojdú do bývalej letnej kuchyne. Martin obdivuje zariadenie miest-nosti, ezoterické plagáty, knihy, predmety. Hruškovič si zvlečie biely plášť a prehodí ho cez masážne lôžko. Všetko je len ilúzia, povie.
Z vedierka na šampanské vytiahne päťstovku.
Akurát toto neni ilúzia! zašermuje bankovkou pred Džjúnekom a vopchá si ju do vrecka nohavíc. Z niečoho musím žiť, povie, akoby sa pred kamarátom ospravedlňoval za svoje po-volanie. Ideme si vypiť, nie? pozrie na Džjúneka. Kurva, nevideli sme sa aspoň pätnásť ro-kov, treba osláviť tvoj návrat!
A Vašíček je zbúraný, smutne skonštatuje Martin.
Ale zato je tu kopa nových podnikov, povie Hruškovič. Môžu si vybrať: pod Skalou, na futbalovom štadióne, tu v dedine pri kaplnke, ba aj Virgo si otvoril vlastnú reštauráciu!
Virgo... Virgo, premýšľa nahlas Martin. Vari nemá Hruškovič na mysli toho, čo robil čaš-níka vo Viedni?
Jasné, povie liečiteľ. Teraz má chorvátsky reštaurant ako sa ide do Devína, pri soche Pa-nenky Márie.
Nepovedz! žasne Martin nad podnikavosťou obyvateľov Novej Vsi.
Napokon však aj tak ostanú verní tradícii a zájdu do Konzumu. Hruškovič objedná dve pivá a dve vodky.
Jak voľakedy, povie veselo. Pamätáš sa, Ujo?
Martin prikývne. To boli časy, súhlasí. To už snáď ani neni pravda.
Pamätáš sa na Bulharsko? pripomenie liečiteľ. Keď sme tam boli prvý raz, čo? Keď za-básli Žofrého, čo? A o rok nato, druhý raz, pamätáš? A potom Švajčiarsko! A Nórsko! Boha!
Hruškovič sa usmeje. Aj prachy boli, aj chľast bol, aj srandy sme si kopec užili! povie. Pamätáš, keď sme sa v Bulharsku posrali z toho ich šalátu? He-he-he! A ženské? Ani neho-vor! Až na hotel za nami lozili!
To mi pripomenulo Anču Prepichovú, povie Martin. Votz ap víz her? Čo je s ňou? Vieš samting o nej?
Pokiaľ viem, povie Hruškovič, tak sa celkom vyšvihla. Najprv sa vydala za jedného z vo-dárne. Potom mal úraz. Mŕtvy. Anča sa vysrala na šitie padákov a začala chodiť na benzíno-vú pumpu. Jebávať s kamionistami. Vyhodili ju z vodárenského bytu. Potom bola štetkou v Ambassadore. To som tam ešte hrával. Dala sa dokopy s takým veksláčikom. Ten urobil bohovú kariéru, dokonca sa stal poslancom v parlamente. Anča teraz žije s ním a ešte s jed-nou babou. Na hromade, v trojici, rozumieš.
On, ten poslanec je akože polygemist? spýta sa Džjúnek.
Nie, je to úplne zdravý a normálny chlapík, povie liečiteľ. Akože sa... Urban! Áno, Ur-ban. Je v parlamente za Hnutie demokratickej pravice. To je taká strana u nás... Tuším mal byť aj ministrom niečoho... Vysoko to tá naša sprostá Anča

dotiahla!
To je zvláštne, povie Martin. U nás v júesej by každý politik skončil, keby sa prevalilo, že žije s dvoma naraz...
Zvykni si, povie liečiteľ, že na Slovensku neni nič zvláštne.
Martin sa opäť vráti k svojej téme. On, Martin, je presvedčený, že i Hruškovič to predsa dotiahol celkom vysoko. Veľa ľudí vyliečil. Nech nehovorí, že nemá nejakú spešl enerdžy.
Hruškovič sa zasmeje. Všetko je sila obrazotvornosti, povie. Tí ľudia sú takí zúfalí, až si napokon vsugerujú, že ich vyliečil on, Hruškovič. V skutočnosti si buď pomôžu sami, alebo vôbec neboli chorí a celú chorobu si len vsugerovali.
Fak off! rozčúli sa Martin. Nech Hruškovič nehovorí taký bulšit! Starému frendovi pred-sa môže povedať pravdu!
Veď hovorím, povie Hruškovič. Nikomu inému by to on, Hruškovič, nepovedal: On, Hruškovič, nemá žiadne liečiteľské schopnosti, je šarlatán. Podvodník, jasné? Ťahá z ľudí pe-niaze, nič viac!
Ale choď! neverí Martin. A čo tá žena s pokročilým kensrom prsníka? A to množstvo bezdetných párov, ktorým Hruškovič pomohol? A tie prípady, keď vyliečil ejdz? Veď to on, Martin, čítal! Aspoň jeho, Martina, starého frenda, nech Hruškovič neojebáva!
Veď to najprv nešlo ani jemu, Hruškovičovi, do hlavy, vzdychne si Hruškovič. On, Hruš-kovič, si myslí, že to všetko bola iba náhoda. Ako by mohol on, bývalý muzikant, niekoho vyliečiť? Všetky tie lieky, čo Martin videl v jeho, Hruškovičovej, ordinácii, je obyčajná za-farbená voda. A tá zázračná protirakovinová masť, to je obyčajná indulona, čo Veruna faso-vala v tehelni, keď tam ešte robila. V pivnici jej majú zo desať kíl... Veď on, Hruškovič, nevie ani odreninu ošetriť!
Martin neveriacky vrtí hlavou. *
Čo sa serieš, Ujo? nastaví Hruškovič poldecák na štrngnutie. Teba budem ojebávať?
Štrngnú si, prevrátia do seba vodku a zapijú pivom.
A u starých si bol? spýta sa liečiteľ.
Martin mlčky prikývne.
Marfa sa asi pred piatimi rokmi vydala, povie Hruškovič. Našla si jedného. Vraj na inze-rát. Teraz bývajú v Trnave.
Džjúnek prikývne. Dobre Marfa urobila. Načo byť sama? Aj tá Trnava je v poriadku. On, Martin Džjúnek, je presvedčený, že aj jeho, Martinovo Džjúnekovo, manželstvo by sa mož-no nebolo postupne rozosralo, keby sa do toho furt nemontovali starí. On, Martin, začal Mar-fu nenávidieť, lebo mu stále viac pripomínala svokru.
Martin ukáže čašníkovi dva prsty.
A čo ty? spýta sa Hruškovič. Oženil si sa druhý raz?
Džjúnek zavrtí hlavou. Stil singl, povie. Mám tam jednu, takú... no, kamarátku...
A dá ti tá kamarátka aj zajebať? robí si starosti Hruškovič.
Džjúnek sa len uškrnie. Zdvihne poldecák k ústam a vyzunkne ho. Pozrie na Hruškoviča. Zajebať? spýta sa. Že či! Tá fakuje prvú ligu. Tá pozná také sviňačiny, že on, Martin, by sa z nej niekedy povracal! Džjúnek hodí rukou, aby naznačil, že škoda hovoriť..
A kostru má dobrú? zaujíma sa liečiteľ..
Celkom dobrú, prikývne Martin. Taká športovkyňa, rozumieš...
Tak to ja zasa nemám rád, povie Hruškovič. Ja mám rád, keď má ženská cecky, riť a steh-ná. A čo si ju nepriviedol ukázať?
Martin mu vysvetlí, že Edna šla do Indonézie a na Novú Guineu. Je vedkyňa, študuje do-morodcov.
Džjúnek rozpovie dávnemu kamarátovi svoj príbeh. Spomenie, ako sa oni, Martin so Žofrém, pretĺkali, ako často nemali ani na pivo k pizze. Ako sa on, Martin, zoznámil s Ed-nou. Ako začal vyrábať lampy. Ako zomrel Žofré. Akurát o svojom probléme so Žofrého du-chom sa mu stále akosi nechce rozprávať..
On, Martin, počul, že Hruškovič sa dosť úspešne zaoberá aj psychotronikou, povie napo-kon.
Hruškovič sa zasmeje. To predsa patrí k tomu, nie? On, Hruškovič, musí predsa pôsobiť dojmom, že má aj také schopnosti.
Hruškovič sa poobzerá a stíši hlas.
On, Hruškovič, nemá vôbec žiadne schopnosti, povie. Prečítal si raz článok o tom Ruso-vi, o Kašpirovskom, že je bohatý ako sviňa, tak si povedal: Jano, a o čo si ty horší? Dal si te-da inzerát a na druhý deň mal plný dvor pacientov. Ľudia sú strašní kokoti.
Krčmár prinesie novú rundu.
Ale keď si mi prvý raz telefonoval z Ameriky, povie liečiteľ a utrie si z úst pivnú penu, tak si mi hovoril, že máš dáky vážny problém. O Čo ide?
Martin sa nadýchne a voľky-nevoľky vyrukuje s celou pravdou o svojom postihnutí Žof-rého duchom. Opíše, ako sa mu Žofré niekoľko dní po smrti zjavil a ako mu odvtedy nedá pokoja.
A to ho nik okrem teba nevidí? spýta sa Hruškovič, keď Martin skončí.
Noup! povie Martin. Len on, Martin.
A ubližuje ti dáko?
To sa nedá povedať, váha Džjúnek. Ale už ho mám plné zuby. Hí saks, rozumieš? Otra-vuje ma.
Asi vieš, čo si myslím o takých duchárskych pičovinách, nie? spýta sa liečiteľ. To je všetko iba predstavivosť. Duchov neni!
Ty madrfaker, povie sklamane Džjúnek. Vari nechce Hruškovič povedať, že on, Martin, sa sem trtkal až z Emeriky len preto, aby sa od najväčšieho slovenského psychotronika do-zvedel, že duchov niet? To teda Hruškovič jeho, Martina, kolosálne upokojil!
On, Hruškovič, je najväčším slovenským psychotronikom iba pre svojich pacientov, brá-ni sa Hruškovič. K Martinovi

ako k starému kamarátovi nemôže byť on, Hruškovič, ne-úprimný. On, Hruškovič, jednoducho neverí na tie vtákoviny o duchoch, energiách a dákych zónach! On, Hruškovič, verí len tomu, na čo si siahne! Napríklad prachy, na tie on, Hruško-vič, verí. Čím viac hlupákov je na svete, tým viac pacientov bude on, Hruškovič, mať a tým viac zarobí, jasné? Keď Martin a Žofré zdrhli na Západ, tak jeho, Hruškoviča, tu komunisti držali ako v base a nedali mu zarobiť, tak si to teraz vynahradzuje.
Ale veď o tej bájolodžikal enerdžy dnes nepochybujú ani sájentisti! namietne Amerikán.
Pozri, Ujo, povie Hruškovič. Ja energiu vydávam manuálnou robotou a prijímam, keď sa napráskam dobrou fazuľovicou. Všetko ostatné sú pičoviny!
Takže mi nepomôžeš? urazí sa Džjúnek.
To vieš, že sa na teba nevyseriem! upokojí priateľa Hruškovič. Keď už som taký veľký psychotroník, ako hovoríš, tak ti pomôžem. Urobím pre teba to, čo aj pre iných pacientov. Zadarmo, samozrejme!
Martin sa uspokojene napije piva a periférnym videním zaregistruje, že k vedľajšiemu stolu si prisadol Žofré. Obzrie sa. Žofré sedí nehybne a veľkými vyčítavými očami mlčky hľadí na Martina Džjúneka. Je jasné, že si tajne vypočul celý rozhovor.
Čo je? spýta sa Hruškovič a zavetrí.
Je tu! šepne Martin a hlavou nenápadne ukáže k vedľajšiemu stolu.
Ale, prosím ťa..., otrávene pokrúti hlavou Hruškovič. To je predsa len tvoja bujná pred-stavivosť. Duchovia sú neni!
Martin vidí, že Žofrého tučnú tvár rozžiaril ironický úsmev.
Keď ti odprisahám, že tam sedí? zvolá naliehavo Džjúnek a prstom ukáže na stoličku, v Hruškovičových očiach prázdnu. Skutočne, nou kiding! dodá a chytí Hruškoviča za ruku.
Liečiteľ si opatrne vymaní ruku. Asi si unavený a prepracovaný, Ujo, povie. Nečudo, pri toľkých úspechoch!
Martin zúfalo pozrie na Žofrého. Duch bývalého švagra mu ironicky prikývne, zdvihnu-tým prostredníkom pravej ruky mu ukáže výsmešné, oplzlé gesto a rozplynie sa vo vzduchu.
Podráždený Džjúnek divo a s hrmotom vyskočí zo stoličky, prudko dychčiac. Pohárik s pálenkou sa rozleje a alkoholová škvrna sa rozbehne naprieč bielym obrusom k zelenému popolníku. Amerikán má vypleštené oči a žily na sluchách sa mu nafúkli od prívalu krvi. Demn son of a bič! zasipí zlostne a vykročí k miestu, kde pred chvíľou sedel Žofré.
Hruškovič ho zdrapne, upokojuje a usádza obzerajúc sa, či si scénku nevšimol niekto cu-dzí. Našťastie Konzum je poloprázdny a všetci sedia v prednej miestnosti. Musíš mi pomôcť! povie Martin, keď sa upokojí. Musíš mi pomôcť od toho madrfakera!
Aby mal Hruškovič už konečne pokoj, sľúbi Džjúnekovi, že teda áno.
Kedy? spýta sa Amerikán naliehavo.
Ešte tento týždeň, povie Hruškovič neochotne. Už sa nechce na nič vyhovárať. Keď si Ujo myslí, že mu to pomôže, tak nech je po jeho!
Po celý nasledujúci deň lieta Martin po úradoch a vybavuje pa-piere. Teší sa na večer. Už to má rozvrhnuté. Po večeri si pôjde on, Martin Džjúnek, so svojou novou známou kdesi zatancovať. Trochu ju pripije, pri tanci ju spracuje a pozve ju na pohárik sektu k sebe do apartmánu. Tam ju pretiahne. On, Martin Džjúnek, je muž! Po-trebuje ženu. Jeho milenka je ďaleko, nič sa nedozvie. Podľa neho, Martina Džjúneka, nie je nevera až takým hriechom.
Už o trištvrte na osem sa Martin objaví v reštaurácii. Vrchný je informovaný - zavedie Martina k vopred rezervovanému stolu. Čo vám zatiaľ prinesiem na pitie? spýta sa úslužne čašník. Well, povie Martin. Méjbi suché martini. S olivou, plíz!
Netrvá dlho a zjaví sa Silvia. V trblietavých minišatách, čiernych pančuchách so švíkmi a tmavofialových lodičkách na striebornych ihličkových opätkoch, najvyšších, aké kedy Martin videl, je priam oslňujúca. Keď v sprievode vrchného kráča k stolu, ocení Martin, že i napriek vysokým ihličkám kráča celkom prirodzene a plavne.
Martin vstane a prijme podávanú ruku. Zdvihne si ju k ústam a letmo sa jej dotkne pera-mi. Potom pridrží Silvii stoličku.
Čo budete piť? spýta sa. Dám si jednu becherovku, povie Silvia.
Jednu becherovku, plíz, povie Martin čašníkovi, akoby prekladal z cudzieho jazyka. Večera prebehne v priateľskom duchu. Martin rozpovie Silvii, čo ho priviedlo do starej vlasti. Samozrejme, o Žofrého duchovi nepadne ani slovo. Silvia zasa porozpráva Martinovi, že si v Rakúsku zarobila trochu peňazí (ako, to si pochopiteľne nechá pre seba), ktoré by te-raz chcela využiť pri podnikaní tu (pri akom, to tiež zamlčí). Martin si dá sviečkovicu stroga-noff s hranolkami a uhorkový šalát s tatárskou omáčkou, Silvia iba tanier miešaného šalátu. Namiesto dezertu si Martin objedná čašu koňaku courvoisier a Silvia chladený strapec muš-kátového hrozna.
Máme skvelé šampanské, vážení hostia, povie čašník sprisahanecky. Francúzske, dodá veľavýznamne, akoby mu to bol niekto prikázal.
Akú lejbl? spýta sa Martin, vždy lačný po kvalitnej slopanici.
Veuve Cliquot, povie veľavýznamne a hrdo čašník, Dom Pérignon, Moet & Chandon, Marmot a Monnet...
Prineste nám fľašu Marmotu! rozkáže Martin. Ale ostro vychladenú!
Áno, pane, ukloní sa čašník a odíde.
Onedlho sa zjaví orosená fľaša šampanského na striebornom podnose. Nesie ju muž, kto-rý sa včera predstavil ako majiteľ hotela Rácz. Priateľsky sa usmieva.
Silvia je šokovaná; počas ich spoločného intímneho vzťahu ho videla usmievať sa asi je-den alebo dva razy.
Tak, povie Rácz. Priniesol som to najlepšie francúzske šampanské, aké máme v pivnici. Rácz nikdy netrepe do vetra!
Včera nebolo žiadne, dnes je asi päť značiek! Rácz nič nerobí napoly!
Rácz položí tácňu na stôl a ukáže šampanské Martinovi.
Môžem si na chvíľu prisadnúť, povie bez otáznika na konci vety.

Silvia i Martin voľky-nevoľky prikývnu. Martin ukáže Ráczovi na voľnú stoličku. Rácz si prisadne a dvakrát hlučne zatlieska. Spoza závesu vyjde čašník a prinesie tri čaše na šam-panské..
Pochopiteľne, bude to na Ráczov účet, povie Rácz a pozrie na Silviu. Buďte Ráczovými hosťami! dodá a je v tom skôr rozkaz, než pozvanie.
Čašník vytiahne špeciálny nástroj na otváranie šampanského. Najprv ním oškrabe vrch zátky, potom uvoľní drôtiky. Šampanské nečakane vyrazí zátku a spenený prúd moku vystrekne rovno na Silviine trblietavé minišaty. Joj, prepáčte! vykokce čašník.
Rácz vstane, zatne päsť a skôr než sa Silvia i Martin spamätajú, ráznym úderom do brady pošle o dve hlavy vyššieho čašníka na dlážku i s fľašou šampanského. Čo to stváraš, spros-tý!? osopí sa na ležiaceho a prekvapeného nešťastníka. Vzápätí sa však spamätá, siahne do saka, vytiahne peňaženku, vyberie z nej niekoľko tisíckorunových bankoviek a skrkvané ich hodí na čašníka.
Tu máte na zubára, Uličný! povie, pohládzajúc si päsť. Nikdy z vás nebude poriadny čaš-nik! Napíšte si výpoveď!
Kým roztrasený čašník zbiera zo zeme bankovky, Rácz sa obráti k stolu.
Prepáčte mi moju prchkosť, povie so zdvorilým úsmevom. Ale na nich platí len toto! Dnes zohnať dobrý personál je takmer nemožné..
Rácz pozrie na Silviu.
Máš mokré šaty, Silvia, povie. Mala by si sa ísť prezliecť..
Do čoho? spýta sa Silvia, nevedno či väčšmi šokovaná sprchou šampanského, alebo Ráczovým zákrokom.
V mojej kancelárii, povie hoteliér, visí v skrini niekoľko tvojich šiat... Nevyhodil som ich...
Tie sú staré jak republika a dávno z módy, povie Silvia skôr kvôli Džjúnekovi.
Na tom teraz nezáleží, odvetí Rácz. Hlavne že sú suché..
Silvia sa naozaj cíti nepohodlne v premočených šatách, preto spýtavo pozrie na Džjúne-ka, akoby očakávala jeho súhlas či nesúhlas s Ráczovým návrhom. Martin je prekvapený svojimi tak narýchlo získanými právomocami, no napokon nemo prikývne, načo Silvia na-sleduje Ráczom privolanú servírku do hoteliérovej kancelárie.
Medzitým prinesie iný čašník novú fľašu šampanského. Rácz mu ju zoberie z rúk a sám ju obratnými pohybmi otvorí. Naleje do dvoch pohárov. ,. „.
Mimochodom, volám sa Rácz, povie Martinovi. Hoteliér Rácz.
Džjúnek, povie Džjúnek. Martin Džjúnek.
Američan? spozornie Rácz. Na Američana hovoríte pridobre po slovensky. Som odtiaľto, povie Džjúnek. Ale už dlho žijem v Amerike.
A Silvia je vaša oné? spýta sa Rácz. To?
Prečo? spýta sa vyhýbavo Martin.
No, že by to bola sranda, povie Rácz. Kedysi som ju jebával ja. Býval som s ňou v tom istom apartmáne jak vy.
;
Odkiaľ viete, kde bývam? spýta sa Džjúnek.
To je otázka! začuduje sa Rácz. Všetko mi tu patrí. Rácz je rád informovaný. Boli aj ta-ft.. neinformovaní... ale... veď viete! Rácz si prejde rukou po krku, vyvráti hlavu a privrie oči. Martin súhlasne prikývne.
Stiahol som ju z ulice, pokračuje Rácz, a urobil som ju svojou, Ráczovou, milenkou. Ne-musela chodiť na štrich, rozumiete? Ale potom ma nasrala. Rácza možno nasrať len raz! Vy-razil som ju, len sa tak zaprášilo! Letela ani namydlený blesk!
Rácz sa napije šampanského, doleje si a doleje i Martinovi.
Čo nič nepoviete? spýta sa.
Čo mám povedať? spýta sa Džjúnek a nenápadne pozrie na hodinky. Mohlo by vás zaujímať, prečo vám to hovorím, povie Rácz. A prečo mi to hovoríte? spýta sa Džjúnek naoko znudeným hlasom.
Len tak, povie Rácz. Keď som ju vykopol, myslel som si, že na ňu zabudnem. Oženil som sa a žena mi porodila zdravého syna. Kúpil som tento hotel a ešte pár ďalších podnikov. Strčil som prsty aj do politiky. Mám svojich ľudí všade, vo vláde i v parlamente. Viete, čo za-tiaľ robila ona?
Nie, povie Martin.
Išla do Rakúska, povie Rácz, a zamestnala sa v bordeli. Ale nie v takom normálnom, kde sa normálne jebáva, rozumiete. Ona robila v takom špeciálnom, kde sa robia rôzne svíňači-ny. Rácz si ani nedokáže predstaviť, čo za sviňačiny sa tam robia!
Hoteliér uprie na Džjúneka nehybný a prísny oceľovobelasý pohľad.
Teraz sa vrátila, povie. Aj tu chce založiť taký dom na prasačiny. Pozrite sa, ani Rácz ne-ni svätý! Ale raz za čas do toho kostolíčka zájdem. A ona? Nič jej neni sväté. Ani deti, ani zvieratá! A robí tu veľkú formu. Hrá sa na dámu. Ale ja, hneď jak som ju videl, som vedel, že nič medzi nami sa neskončilo. Aj v jej očiach som si to prečítal.
A čo mám teraz robiť ja? spýta sa Martin.
Keď sa chcete vyspať so ženskou, povie Rácz, tak vám zoženiem tie najkrajšie baby v ce-lom meste. Ale Silviu nechajte tak. O tú má záujem Rácz!
A má ona záujem o Rácza? spýta sa Džjúnek.
To už nechajte na Rácza! povie Rácz. Teraz ju budem musieť trochu lámať, ale napokon sa podvolí každá!
Rácz zatne päste a výhražné pozrie na Džjúneka.
Radím vám, vykašlite sa na ňu, povie. A ak si necháte poradiť, uvidíte, že Rácz vie preja-viť vďačnosť!
Martin upadne do rozpakov. Na jednej strane ho hoteliérovo vyjednávanie uráža, na dru-hej strane nemá o Silviu až taký veľký záujem, najmä keď mu Rácz prezradil čo-to z jej mi-nulosti. Rácz si Džjúnekovo mlčanie vysvetlí ako váhanie

až nesúhlas.
Rozumiete, povie. Silvia bola mojou milenkou a v podstate ňou ostala dodnes. Všetko, čo robila, robila len preto, aby ma nasrala. Ani ja som jej nezostal nič dlžný. Ale patríme k sebe. To sú veci medzi Ráczom a ňou. Tak sa do toho nemontujte. Rácz však vie, ako vás odškodniť. Ponúkam vám pomoc.
Martin sa napije a po očku pozrie na hodinky. Zdá sa, že Silvia je preč akosi dlho.
Možno sa vnútri pýtate, ako by vám Rácz mohol pomôcť, povie Rácz, tlmene zatlieska a spoza závesu príde čašník s ďalšou fľašou starého francúzskeho šampanského. Rácz sa ju podujme otvoriť a podolieva do pohárov.
Mám rád chutné potraviny, prizná sa hoteliér. A ani dobrými nápojmi nepohrdnem. Ob-ľúbil som si whisky. Tú najdrahšiu a najchutnejšiu: hivaš regál. Dobré šampanské však tiež nieje zlé..
Martin roztržito prikyvuje; myslí na iné..
Viem, čo vás sem priviedlo, vráti sa Rácz k predošlej téme. Ale keď budete donekonečna obiehať úrady, piču tým dosiahnete. Tam, kde vy klopete na dvere a dožadujete sa prijatia, Rácz pije koňak! No čo tak pozeráte? Rácz má svoje informácie! Zhodou okolností som ke-dysi dávnejšie kúpil veľký pozemok aj s halami. Priamo v areáli prístaviska. Ideálne pre vás! Vyrábať lampy a hneď ich po Dunaji lifrovať do Rakúska a Nemecka. Kebyže chcete, môže-me sa dohodnúť. Ako partneri. Založme eseróčku! Ja vložím pozemok a halu, vy technológiu a hounou. Čo vy na to?
Rácz sa zahniezdi.
Sám budete v piči ako Poľsko v tridsiatom deviatom; to vám hovorím, povie výhražne. Nikoho tu nepoznáte, neviete ako na to. Toto tu neni Amerika! Ako napríklad budete vymá-hať dlhy od neplatičov, há? Súdnou cestou? Tak to sa môžete s peniazmi rovno rozlúčiť! Keď ich uvidíte - AK ich vôbec uvidíte -, budete si nimi môcť pri tejto inflácii akurát tak vytape-tovať hajzeľ. A ja mám špeciálnu firmu na vymáhanie pohľadávok. Moju vlastnú, Ráczovu!
Rácz sa odmlčí, aby sa napil a uvoľnil si viazanku. Aj gombík na košeli si rozopne.
Druhá vec je, ako dobre poznáte náš obchodný zákonník, povie. Stavím sa, že ho nepo-znáte. A ja platím - kráľovsky - troch komerčných právnikov, ktorí nerobia nič iné, len celé dni hľadajú medzery v našich zákonoch, aby mal Rácz kadiaľ kráčať. Rácza nikdy nikto ne-ojebe!
Rácz si poklepe po nízkom hrboľatom čele. Z vrecka elegantného béžového saka vytiah-ne alumíniové puzdro, vyberie z neho cigaru, odhryzne špičku, vypľuje ju a pokojne si zapáli.
Máme veľa spoločného, povie Džjúnekovi zaliečavo. Obidvaja sme začali z ničoho. Obi-dvaja tu, v Ambassadore: vy ako muzikant, ja ako kotolník. A obidvaja sme sa vyšvihli cel-kom hore. Tak spojme svoje sily. Ak chcete, navštívte ma zajtra v mojej kancelárii a môžeme všetko prediskutovať v prítomnosti môjho právnika. Ak sa dohodneme, hneď to začneme pa-pierovo vybavovať.
Rácz dopije šampanské a potiahne si z cigary.
Myslím, povie a pohľad mu potemnie, že Rácz vám neponúka za to, že dáte ruky preč od jeho milenky, málo.
Martin prikývne.
Well, je to dosť, povie. Ale predpokladám, že by ste mi to ponúkli aj tak, čo vy na to?
Áno, prizná sa Rácz. Bol by som vás oslovil, aj keby ste si neboli dali rande s mojou mi-lenkou.
Myslel som, povie Martin, že by ste ma oslovili i keby som nedal ruky preč od - ako vy hovoríte - vašej milenky.
Neviem, či by som vás oslovil, povie Rácz, ale skôr by sa vám mohlo stať, že by ste sa jedného rána zobudili bez tých rúk.
Rácz sa usmeje a Džjúnek mlčky prikývne, akoby túto odpoveď čakal a bol s ňou vopred uzrozumený.
Well, povie napokon. Zajtra dopoludnia o desiatej som u vás. Zdvihne ruku na čašníka, ale Rácz mu ju stiahne dolu.
Vykašlite sa na platenie, povie. Dnes ste boli Ráczovým hosťom! To je na účet podniku. Zajtra do videnia!
Martin sa ukloní a opustí reštauráciu. Nevie, či sa má cítiť ako zbitý pes, alebo ako víťaz.
Rácz medzitým s cigarou v ústach prejde cez reštauráciu a od servírky si zoberie kľúč od svojej kancelárie. Pri vchode do kuchyne stretne čašníka, ktorého pred chvíľou zrazil na zem a prepustil.
Čistá práca, Uličný, povie hoteliér, vopchá čašníkovi do náprsného vrecka smokingu zro-lovanú bankovku a do úst svoju rozfajčenú havanu.
Som s vami spokojný! povie Rácz. Dúfam, že som vám neublížil, dodá starostlivo a drs-ne potľapká čašníka po líci.
Nechcel by som od vás dostávať na piču každý deň, šéfe, povie so zmesou úctivosti a na-oko úprimnej chlapskej oddanosti Uličný a potiahne si z hoteliérovej cigary.
To viete, Rácz nikdy nič nerobí napoly, odvetí dobre naladený hoteliér. Naučte sa to i vy a celý svet bude váš.
Keď Rácz odomkne svoju kanceláriu, vrhne sa naňho rozzúrená Silvia a päsťami, doudie-ranými dlhým búchaním na vytapacírované dvere, ho začne biť po tvári a hrudi.
Čo má znamenať toto?! skríkne frajľa, ledva lapajúc dych, a zúrivými buchnátmi sa po-kúša potrestať hoteliéra. Takáto drzosť! Zamknúť ma tu ako dáku onú....!
Rácz ju bez najmenšej námahy odsotí a jeho nehybný kovový pohľad s úľubou spočinie na suchých šatách, do ktorých sa prezliekla.
Vidíš, že ti ešte furt šiknú..., povie na ich adresu. Stále v nich vyzeráš dobre, boha! Vedel som, že sa vrátiš...
Rácz podíde k Silvii a natiahne k nej ruky.
Nedotýkaj sa ma, ty hovädo! skríkne v panike Silvia a ustupuje dozadu, k pracovnému stolu. Rácz sa na ňu vrhne, no Silvia sa mu vyšmykne.
Čo robíš drahoty? povie Rácz chrapľavým hlasom. V Rakúsku si sa ondela s poníkmi a neviem čím ešte a teraz nechceš dať Ráczovi?
Opäť sa na ňu vrhne, tentoraz sa mu ju podarí zdrapiť a otočiť chrbtom k sebe. Silvia sa pod Ráczovou ťarchou navalí na stôl. V panike nahmatá slonovinový nôž na otváranie listov a ponad plece naslepo bodne. Nôž sa Ráczovi zapichne

do bicepsu, ktorým si ju pritíska k sebe. Rácz vyvalí oči a zreve od bolesti, no nepustí ju, ale zozadu jej vytne poriadne za-ucho. Jedným pohybom jej roztrhne šaty odhora až dolu. Stiahne jej nohavičky, pridržiava-júc ju druhou rukou za krk a pritískajúc o stôl. Potom si rozopne nohavice a na božie svetlo sa prederie jeho mohutný stvrdnutý úd. Keď Silvia pocíti na vnútornej strane stehna letmý dotyk špičky žaluďa, zmätene pokrúti hlavou a otvorí ústa, aby začala kričať. Rácz jej ich práve včas zapchá ozrutnou pestovanou dlaňou.
Tomu Amíkovi by si bola dala hneď, čo? zachrčí Rácz, zadychčaný od vysiľujúceho sú-boja. Len pri Ráczovi robíš drahoty, čo? Rácz je pre teba nula, čo? Rácz môže byť stokrát ho-teliér, tisíckrát hoteliér, miliónkrát hoteliér, pre teba ostane vždycky len tým špinavým kotol-níkom, čo?
Ráznym pohybom bokov jej zozadu vopchá úd medzi nohy a tisne ho čoraz hlbšie.
Silviino pohŕdanie jeho láskou ho rozzúrilo. Pochádza z prostých, bohatých, no lako-mých rodičov. Všetko, čo sa urodilo v sade a dochovalo v chlieve, sa aj predalo. Rácz jedol vajce po prvý raz až na návšteve u svojho strýka Endreho. Ráczovi rodičia vždy popredali všetky vajcia, mlieko, maslo a ovocie na trhu. Sami pili kávu z upražených a pomletých ža-luďov a jedli suchý čierny chlieb. Tak držali i Rácza a jeho brata. Ten sa neskôr opitý hodil pod vlak. Keď si chcel Rácz na chlieb natrieť maslo, musel si ho vziať tajne, bez ich vedomia. Odvtedy mu ostal zvyk jedávať chlieb obrátený natretou stranou dolu. Aj počas pracovných raňajok s prezidentom, premiérom, členmi vlády či parlamentu. Rodičia sa mu neskôr udávili mamonom. Ale on, Rácz, zato nieje o nič horší než ostatní! Aj on chce milovať!
Pokorená Silvia sa pokúša uhnúť pred cudzím telesom, prestokávajúcim jej rodidlá, ale bruchom je navalená na tvrdú dosku stola. Ani bočný únik doprava či doľava neprichádza do úvahy; Rácz ju dôkladne znehybnil svojím územčistým telom.
Ale ja viem! povie Rácz, keď je už vnútri. Ja viem, že si sa vrátila len kvôli Ráczovi! Iba si to nechceš priznať!
Silvia zo všetkých síl zahryzne do Ráczovej ruky, prikrývajúcej jej ústa. Rácz zbledne od bolesti, no neprestane sa v nej pohybovať. Druhou rukou vypáči Silvii čeľuste a vyslobodí si dlaň.. Opäť jej jednu vytne. Schmatne ju za ramená a pevnejšie si ju pridrží, aby sa pri jeho divých nárazoch toľko nekrútila.
V Silvii vyhaslo všetko odhodlanie brániť sa. Ako veľká handrová bábka navalená na stole s roztiahnutými nohami prenecháva svoj rozkrok hoteliérovmu plieneniu.
Napokon je Rácz hotový. Tvár mu na sekundu znehybnie. S úľavným výdychom vytiah-ne úd zo Silvie. Mohutnými výstrekmi zvlaží jej zadok a papiere, porozkladané na obrov-skom pracovnom stole. Vytrhne si zakrvavený nôž z ramena, šmarí ho na stôl a ide k barové-mu vozíku namiešať dva drinky.
Silvia má otvorené oči. Pomaly jej blúdia po stenách Ráczovej kancelárie. Napokon, je bývalá kurva. Z niečoho takéhoto sa zasa nezblázni. Vstane a mlčky zamieri do kúpeľne. Najprv sa zohne nad záchodovou misou a vyvracia sa. Potom zo seba zhodí zvyšky šiat a vstúpi do sprchovacieho kúta.
Rácz si nad umývadlom zmyje krv z ramena a pohryznutej dlane a potom sa postaví do dverí. Pozoruje sprchujúcu sa Silviu. Keď skončí, čaká ju už s veľkým froté uterákom v ru-kách.
S Ráczom ti bude dobre, povie hoteliér. On, Rácz, jej kúpi tie najdrahšie dary: šaty, to-pánky, kožuchy, šperky. Nič za to nechce; akurát aby k nemu bola trochu milá. Aby mu dá-vala. Jeho, Ráczova, žena je tiež veľmi pekná, ale v poslednom čase je nanič. Postaviť sa mu pri nej bohove postaví, ale ona nechce. Nemôže. Po pôrode ju to bolí.. Je to vraj taká kynolo-gická porucha. On, Rácz, však potrebuje denne. Aj dva-tri razy za deň. Chce mať dobrú mi-lenku, aby nemusel týrať svoju ženu, kým jej to neprejde.
Silvia sa utiera, mlčí.
On, Rácz, povie Rácz, Silviu pokojne nechá podnikať. Nech si podniká! Aj keď sú to tie sviňačiny, pri ktorých sa jemu, Ráczovi, žalúdok obracia! Nech! On, Rácz, ju chce len ako milenku. Ani on, Rácz, nemá toľko času, koľko by si želal. Nebude zasahovať do jej života, do jej kšeftov. Nech si to Silvia zváži! On, Rácz, by mohol mať na každom prste desať mile-niek, no chce len ju! Ani za tú prebodnutú ruku sa na ňu nehnevá, hoci mu zničila drahé sa-ko! Keby sa on, Rácz, mal posrať z každej rany, ktorú v živote utŕžil, nevolal by sa Rácz!
Rácz vezme Silviin mokrý uterák, privonia k nemu a nonšalantne ho pustí na zem. Podá Silvii pohár s namiešaným drinkom.
Škodovať istotne nebudeš, povie. Vieš, že Rácz bol vždy štedrý. Tak čo?
Silvia zoberie pohár, pozrie doň, zopárkrát ním zavíri a potom vychrstne jeho obsah Rá-czovi do tváre. Hrdá a krásna vo svojej nahote prejde okolo zarazeného hoteliéra, naboso si obuje lodičky, otvorí skriňu, vyberie z nej svoje staré elastické trikotové minišaty a natiahne si ich na holé telo.
Rácz si vreckovkou utiera tvár. Kocka ľadu ho bolestivo udrela do oka; začalo mu opú-chať. Až teraz sa v ňom pomaly dvíha zúrivosť: najprv nožom do ramena, potom pohryznutá ruka, a teraz ešte kus ľadu do oka? Čo si tá suka vôbec o sebe myslí?
Čo si, ty suka, vôbec o sebe myslíš? zrúkne. Zatne ozrutné päste.
Tvoja mater bola suka! zasipí Silvia a skôr, než k nej stihne rozzúrený Rácz priskočiť, vykĺzne z kancelárie.
Rácz za ňou vybehne a rúti sa po schodoch. I napriek vysokým opätkom beží Silvia rýchlejšie než vypasený hoteliér.
Chyťte ju! Chyťte ju! zvolá Rácz vo foyeri. Recepčný i so svojím pomocníkom sa rozbe-hnú po klzkej mramorovej dlážke za Silviou. Tá sa im vyšmykne, pred otáčavými dverami prudko zabrzdí a vyletí na ulicu.
Rácz sa cez sklo prebije za ňou, no Silvia už sedí v rozbiehajúcom sa taxíku a cez zadné okno mu ukazuje oplzlé gesto.
Veď ťa ja ešte dostanem! uľaví si Rácz. Zvrtne sa a pomaly sa vráti do hotela dať si ošetriť ruku a oko.
On, Rácz, je hráč, povie si. Vie prehrávať. Skôr či neskôr aj tak premení každú svoju pre-hru na triumfálne víťazstvo. Doteraz to tak bolo a bude to tak i naďalej!
Keď už nič iné, aspoň som si dobre zatrtkal, pomyslí si, zatiaľ čo mu jeho staropanenská sekretárka obväzuje prebodnuté rameno a leukoplastom zalepuje ranu na dlani.

S Paničkou je to zo dňa na deň horšie. Spaľuje ju prudká horúčka, pery má suché a popraskané. Prestala prijímať stravu, celé telo sa jej scvrklo a spriesvitnelo. Oči zapadli hlboko do tváre, vlasy stratili lesk. Dýcha sa jej ťažko, občas ju skrúti kŕčovitý záchvat kašľa. Zmena je taká rýchla, že vystraší všetkých zúčastnených. V kotolníckom kumbáli, ktorý si Feri s Eržikou za krvavé penia-ze prenajali od Berkiho a Šípoša, to naraz vyzerá ako v nemocnič-nej izbe. Feri Bartaloš by Paničku najradšej zobral na políciu, ako chcel
pôvodne. Teraz sa však aj on bojí, že by Panička policajtom vyzradila, čo všetko s ňou robili. Táto dilema ho privádza do zúfalstva; vie, že keby Eržika vtedy bola dala naňho, tak by mali svätý pokoj. Ale nemali by úspory.
Zlomený nos Paničke ako-tak odpuchol, akurát čo jej pod očami ostali dve tmavobelasé podliatiny. I zlomené rebro sa očividne zahojilo. Aj tak však takmer nikto nemá záujem o sú-ložs Paničkou, všetkým sa už začala briditʼ. Jej kašeľ, tiché bolestivé postonávanie a strhané črty apatickej tváre nerozohnia žiadneho mužského. Iba zopár najstálejších zákazníkov ešte stále chodí, medzi iným i zabijak Fraňo Fčilek, ten, ktorý Paničke zlomil aj rebro, aj nos. Er-žika ho nemôže odmietnuť, vopred si totiž predplatil dvadsať súloží a pravidelne si ich vybe-rá. On je jedným z mala zákazníkov, ktorí jej ostali verní. Vždy pred príchodom zákazníkov sa Eržika pokúša upraviť Paničkin zúbožený vzhľad, aby nebudil hrôzu. Panička apaticky le-ží na usmolenej posteli a nechá so sebou robiť všetko. Eržika jej hrubou vrstvou dermacolu zatrie všetky podliatiny na tvári a tele, potom jej rúžom namachlí ústa, prilepí jej mihalnice a nakoniec namaľuje oči. Pritom sa jej nežne prihovára ako dojčaťu, ale Panička nereaguje. Na záver hrdo ukáže výsledok svojej práce Ferimu: čo Feri povie, na jej, Eržikinu, robotu? Dobré, nie? Hotová Barbia, čo? Feri je však znechutený, trochu sa už bojí. Postupujúci Pa-ničkin úpadok vníma triezvymi a realistickými očami, nie zaujato ako jeho žena. Eržika si to možno neuvedomuje, ale on, Feri, vie, že obaja, Feri i s Eržikou, sú už jednou nohou v base. Eržika však pokrúti hlavou. Oni, Eržika s Ferim, nič zlé neurobili. Ujali sa Paničky a pomá-hajú jej. Okrem toho je ona, Eržika, tehotná - nemôžu ju zavrieť!
Panička stále kašle, aj keď je na nej Fraňo Fčilek alebo iný z toho mala verných pivárov--zákazníkov. Je úplne bezvládna. Eržika ju musí kŕmiť lyžičkou. Ani na záchod už Panička nezájde sama. Eržika ju musí odviesť. Panička kráča sťažka, dlhé chudé nohy samá modrina sa jej podlamujú a prepletajú.
Feri sedí s Fredym a s oboma cigánmi-kotolníkmi. Mastia karty. O peniaze, takže lakomý Špáršvajn sa iba prizerá. Z kumbálu k nemu dolieha roztúžené fučanie Fraňa Fčileka, ich posledného verného zákazníka, prehlušované Paničkiným ťažkým, odfhavým kašľom. Feri prižmúreným okom zráta hodnotu karát, ktoré má v ruke, a povie: Ešte. Zauvažuje, či Panič-ku predsa len v noci nezoberie a neodnesie do nemocnice za rohom. Stačilo by zazvoniť, rýchlo utiecť a nechať ju na schodoch. Keď si však uvedomí, čo všetko by mohla navyprávať o svojom pobyte u nich, u Feriho s Eržikou, hneď si to rozmyslí. Pozerá na cigánov, no tí na Paničkino kašlanie nereagujú. Nestarajú sa; zízajú do zamastených a dochytaných karát. Pre nich je t
o iba biela piča; nech si hoci aj zdochne. Oni, Berki so Šípošom, dostanú svoje pe-niaze a o nič sa nestarajú. Nech si gádžovia so svojimi ženskými robia, čo chcú, nech si ich trebárs i pozabíjajú; čo to má čo ich, dobrých cigánov zaujímať?
O bank! zvolá Bartaloš a nechtami brnkne do karát.
Berki robí bankára; posunie pyšnému Ferimu druhú kartu. Šípoš sa usmieva, je trop. Feri si vezme kartu, ukryje ju za tie, čo už má na ruke, a pomaly ju odkrýva. Napätie je priam hmatateľné, ako sa hovorí.. Z akejsi príruby pravidelne odkvapkáva voda a kotol na teplú vo-du monotónne hučí.. Z kumbálu sa ozýva vrzgot postele a zvuky súlože. Feriho tvár ostane nehybná, no oči mu spokojne žiaria. Ďakujem, som obslúžený, povie a ešte raz vrhne krad-mý pohľad na svoje karty, akoby sa chcel naposledy presvedčiť, že ho oči neklamú. Cigán--bankár začne vykladať svoje karty. Najprv prevráti tú, čo si rozdal ako prvú. Žaluďový dol-ník. K nej priloží zeleného dolníka. Štyri. Srdcový horník. Sedem. Zelená sedmička, štrnásť. Berki si nasliní dva prsty, aby získal čas a predĺžil Feriho múky.
Guľová sedmička, dvadsaťjeden. Oko! povie Berki. Feri mlčky zahodí svoje karty.
Bankár sa hneď podujme preratúvať bank. Dvetisíc osemstoštyridsať! zahlási. Bartaloš nemá toľko peňazí poruke. Niečo uhradí z tržby, ale po zvyšok musí ísť do sporiteľne. Keď raz vyhrá, všetky peniaze vráti na ich, Feriho a Eržikino, spoločné konto.
Onedlho sa Feri vráti i s peniazmi. Zaplatí prehru do banku, no pre istotu vybral viac pe-ňazí, takže pokračujú v hre. Fraňo Fčilek ešte stále morduje Paničku; labužnícky si predlžuje rozkoš, aby mu vydržala čo najdlhšie.
Po niekoľkých bezvýznamných hrách dostane Feri na ruku srdcovú sedmu, šantu. Vidí v tom dobré znamenie a udrie o bank. Príde mu desiatka. To je dokopy oko. Vo Feriho duši sa rozleje šťastný pocit. Vráti aspoň časť peňazí na ich, Feriho a Eržikino, konto! Zloží karty do dlane a pokojne sleduje ďalší vývoj hry. Po ňom ide Berki-bankár. Jeho prvá karta je zele-né eso a druhá guľové eso. Zlaté oko! Feri opäť uteká do sporiteľne.
Vráti sa a zaplatí svoj dlh; ruky sa mu trasú ako starcovi. Pokračujú v hre, no nie dlho. Hneď v ďalšom kole udrie o bank Šípoš a má dvadsať; bankár sa zastavil na devätnástich. Bankovky a mince putujú do cigáňovej peňaženky. Feri v duchu zúri; najradšej by sa od zlosti rozplakal.
Ukojený Fraňo Fčilek medzitým u Paničky skončil a odchádza. Feri pošle Fredyho po Eržiku: treba Paničku umyť.. Eržika príde do kotolne a vojde do kumbálu. Pristúpi k Paničke. Tá na ňu upiera meravý pohľad a nekašle. V pootvorených ústach sa jej belejú suché zuby. Jedna umelá mihalnica sa jej odlepila a visí s očného kútika. Scvrknuté prsia a prepadnuté ploché brucho má pokryté niekoľkými chladnúcimi striekancami Fčilekovho semena.
Tak čo, Panička? spýta sa Eržika. Dobre bolo?
Panička nereaguje. Eržika sa jej lepšie prizrie. Všimne si, že Paničkina zbedačená hruď sa nenadvihuje. Eržika položí Paničke ruku pod ľavý prsník a pokúša sa nahmatať tlkot srdca. Srdce však mlčí. FERI! zhúkne Eržika poplašené a utrie si ruku do šatovej zástery.
Feri odhodí karty na neohobľovaný stôl a vbehne do kumbálu. Fredy Špáršvajn za ním. Zhrozená Eržika meravo stojí

nad Paničkinou mŕtvolou. Z očí jej vyhŕknu úprimné slzy. Zvrtne sa k Ferimu. Akoby jej bola zomrela najlepšia kamarátka. Feri všetko v okamihu po-
chopí. Mlčky si Eržiku privinie k sebe.
Fredy sa so záujmom prizerá mŕtvej. Napadne mu otázka, či s ňou Fčilek súložil ešte za-živa, alebo či už svoju rozkoš završoval na mŕtvole. V tejto súvislosti sa Špáršvajn zasníva. Predstavuje si, aké to asi môže byť s mŕtvou ženskou. Taká by sa mu veru nesmiala, že ho má malého!
Fraňo Fčilek zbiera krígle U poľovníka. Keď príde Feri a schytí ho za golier bielej blúzy, poslušne sa nechá zatiahnuť do skladu. Čo si kokot, Feei? vybuchne, keď si vypočuje Bartalošovo obvinenie. Vytrhne sa mu zo zovretia. Noemálne som ju peetiahol, vyhlási. Akueát že naeaz peestala kašľať. Asi sa odbavila. Ja peedsa neni som žiadny veah.
Pyšný Feri Bartaloš si zničene sadne.
Takže je po nej? spýta sa Fčilek s účasťou. Tak to si už na nej ne-zatetkám. Škoda. Ale jasné, jasné, dodá. Ja neni som udavač, bu-dem mlčať ako heob. No dlhuješ mi ešte za šesť tetkačiek, to je šesťsto koeún.
Feri povie Fčilekovi, že keby si niekde pustil papuľu na špacírku, tak zavrú aj jeho, lebo on bol Paničkin posledný zákazník. Zabijak prikyvuje. Všetko je mu jasné. Ale kedy mu Feri vráti tých šesťsto korún?
Keď sa Feri vráti do kotolne, vynorí sa otázka, čo urobiť s Paničkou. Eržika navrhne, aby Feri v noci odniesol mŕtvu k dvom levom, na políciu, a nechal ju tam na schodoch.
Si piča!? zúri Feri. Si piča!? Čo keď začnú pátrať? Už ju raz hľadali; boli za Špáršvaj-nom! Istotne hneď vypátrajú ich, Feriho s Eržikou! Podľa neho, Feriho, musí telo zmiznúť. Ale ako? Feri si sadne a podoprie si bradu rukou.
Zmätení cigáni prijmú návrh pyšného Feriho Bartaloša odmietavo, nesúhlasne rozhadzu-jú rukami a vyplašené gúľajú očami v olivových tvárach. Neslobodno! Neslobodno! Také nie! Oni, dobrí cigáni, nesúhlasia! Keby teraz spálili bielu piču v kotli, navždy by tu ostal jej duch a ich, dobrých cigánov, by strašil. Oni, dobrí cigáni, majú ženy a deti, živia hladné kr-ky, oni sa boja. Šípošovi sa trasie dolná čeľusť, Berkimu sa zasa stratila všetka krv z tváre. Obaja odmietavo vrtia hlavami, rukami od seba odháňajú domnelé nebezpečenstvo. Nech si dilino gádžo ihneď zoberie mŕtvolu bielej piče so sebou; oni, dobrí cigáni, s tým nič nechcú mať!
Na tajnom pohrebe sa hlboko v noci zíde len zopár ľudí: Eržika, Feri, Fredy Špáršvajn, Fraňo Fčilek a ešte niekoľko Paničkiných ctiteľov. Paničkino telo spočíva v čiernom igelito-vom vreci, aké sa v drevenej dedine, zavesené na kovovej konštrukcii, používajú namiesto smetných košov. Otvorený kontajner čaká na svoju korisť. Všetci mlčia, obzerajú sa, či nieje nablízku policajné auto. Eržika sa rukou zadrapí do Bartalošovho predlaktia a roztrasie sa od plaču.
Na Feriho míkve, väčšmi prosebné ako rozkazovačné gesto sa vreca s Paničkou chopí na jednom konci Fčilek a na druhom Špáršvajn. O chvíľu Panička spočinie na vrstve použi-tých umelohmotných tácok, pohárov, starých kostí, zhnitého ovocia, prázdnych plechoviek a papierov. Účastníci pohrebu po jednom prichádzajú ku kontajneru a každý vysype na igeli-tové vrece dávku smetí, ktoré priniesol. Onedlho je mŕtvola dôkladne prikrytá. Ráno prídu smetiari a kontajner vyprázdnia. Po Paničke ostane iba spomienka. Ticho zúčastnených pre-hlušuje akurát Eržikin žalostný plač. Feri ju s kamennou tvárou a prísne zovrenými perami potľapkáva po ruke, chápe Eržikin žiaľ; zvykli si na ňu obaja. Ticho priam vyzýva, aby nie-kto niečo povedal, ale nik sa k tomu nemá. Fraňo Fčilek by najradšej opäť pripomenul svo-jich šesťsto korún, no zahryzne si do jazyka.
Keď príde smetiarske auto, dvaja mocní maníci v montérkach a vatovaných bundách,
stiahnutých opaskami, preklopia obsah kontajneru do jeho útrob a po Paničke viac neostane ani stopy.
Silvia k Ráczovi a s ním i k všetkým ostatným mužom cíti straš-nú nenávisť. Strašne sa chce pomstiť. Premýšľať nad tým však nemá čas; onedlho, v jeden príjemný piatok, otvára perverz-centrum Jus-tína. Samozrejme, v dennej tlači sa o tom nenájde ani zmienka, no pre európsky deviantno-erotický svet a pornografickú branžu triedy perversum je to dôležitá udalosť..
Poschodová vilka, ktorú Silvia kúpila a dala adaptovať za penia-ze, čo ušetrila v Rakúsku, pôsobí honosne; ako malý útulný pen-zión. Na prízemí a na poschodí sú podnikové miestnosti, v podkro-ví má Silvia útulný, pomerne veľký byt.
Na otváraciu party prijme pozvanie niekoľko veličín erotického priemyslu. Napríklad šéfredaktori dánskych časopisov Pre-Teen Sex a Animal Bizarre, ktorí dúfajú, že sa prostred-níctvom Silviinho podniku dostanú k novým, neopozeraným a lacným modelkám pre svoje periodiká. Po istom váhaní Silvia napokon pozve z Rakúska i svojho bývalého šéfa pána Haslauera s manželkou. Nové pracovníčky Silviinho podniku, ktoré ešte včera šliapali chod-ník pri Ambassadore, sa tiež zúčastnia na oslave. Niektoré prídu i so svojimi priateľmi a mužmi. Silvia si, pochopiteľne, vyberala do svojho podniku štetky s usporiadaným živo-tom: vydaté a vôbec, žijúce nekonfliktným životom. Pohlavní zvrhlíci sú veľmi plachí tvoro-via a Silvia sa im bude usilovať vytvoriť atmosféru pokojného klubového prostredia, kde sa nik ničomu nečuduje a kde budú čo ako bizarné sexuálne sklony pochopené a diskrétne od-kanalizované. Na to potrebuje spoľahlivé, inteligentné a stále zamestnankyne. V priebehu party si Silvia uvedomí, že ich získala. Môže byť spokojná.
Súčasťou party je i exkurzia po perverz-centre. Skúsení návštevníci, profíci v oblasti de-viantného sexu, ocenia veľkoryso riešené interiéry domu, dobre technicky vybavené a útulné mučiarne pre sado-maso, veľké kúpeľne pre vodné hry, v suteréne umiestnené divadielko ma-lých javiskových foriem pre perverznú live sex show a iné špecialitky. Oceniť treba aj vkus-ne zariadený bar, zásobený akostnými nápojmi a projekčnou stenou na premietanie videofil-mov. Skrátka, ako sa hovorí, Silvia sa pľasla po vrecku.
Večierok sa pretiahne do skorých ranných hodín. Potom je víkend na zotavenie a v pon-delok o piatej večer zažiari na erotickej mape mesta nový nápis Privát Club Justína a neskôr sa do tmavej noci rozsvieti neónová dievčina v čiernych pančuchách a s bičíkom v ruke.
Prejde niekoľko týždňov a Eržika porodí. Pôrodné bolesti na ňu prídu v drevenej dedine, práve keď k ústam dvíha pohár piva. Stuh-ne v nehybnej póze, vypleští oči a varovne zakričí na Feriho. Ten práve stojí v rade na dva kúsky grilovaného kurčaťa, nechce sa mu opúšťať miesto, keď sú pred ním iba dvaja čakajúci zákazníci. Erži-kin naliehavý

krik ho však odoženie od bufetového okienka. Asfalt pod Eržikinou lavicou je v okamihu mokrý; vytiekla plodová voda. Ten-Okulárom v bielom plášti stojí uprostred drevenej dediny; má službu. Eržikin naliehavý krik ho preberie z letargie. V malej guľatej lebke za čiernymi okuliarmi sa mu poprepájajú spojenia a rozbehne sa na záchod za svojou ženou. Čo bolo, bolo - teraz ide o vážnu vec.
Žena Toho-Okulárom pribehne a hneď je jej všetko jasné. Schmatne Eržiku za ruku, po-môže jej vstať a vedie ju preč.
Čo stojíš ako tĺk? osopí sa na svojho muža. Ten-Okulárom po-doprie Eržiku z druhej strany. Feri beží do bufetu telefonovať po sanitku. Toho-Okulárom že-na sa poobzerá. Ideme, zavelí.
Fredy Špáršvajn stojí spokojne v tieni svojho prívesu a s chlípnym úsmevom pozoruje nevšímavé krásky s dlhými nohami, korzujúce pred hotelom Ambassador. Po Paničkinej smrti nemá roboty, nuž sa len tak povaľuje. Vďaka svojej lakomosti má niečo našetrené, tak-že nehladuje. Aj príves mu ostal, takže má kde aj oko zažmúriť. Požíva všetky výhody bez-domovca s domovom.
Keď sa k nemu priterigajú Ten-Okulárom a jeho žena, podopierajúc skrúcajúcu sa a sto-najúcu Eržiku, a všetci sa domáhajú vstupu do jeho prívesu, nepáči sa mu to.
Minulú sobotu som upratoval! povie nespokojne a zastane trojici vstup do svojho brlohu. Ten-Okulárom ho s prekvapujúcou silou odsotí a všetci traja sa vteperia do prívesu. Čo...! urazí sa Fredy, no zbabelosť mu zabráni vrátiť Tomu-Okulárom úder. Zmätene zaškúli do svojej búdy. Eržika leží na jeho usmolenom lôžku a Toho-Okulárom žena jej sťahuje pre-močené tepláky. Feri sa nadýchne; už-už začne nadávať: nedávno, ešte za Paničkiných čias, sa mu ktosi vy šťal do kúta karavanu, a teraz toto! Mlčí však, lebo pohľad na Eržikino zakrva-vené pohlavie, z ktorého Ten-Okulárom ťahá akýsi kus surového mäsa, podobný hovädzím pajšľom, ho upúta. Eržikine stony a zakrvavené ruky starej, pohybujúce sa v blízkosti jej roz-ďavených rodidiel, dokonca prebudia vo Fredym slabé vzrušenie.
Od dverí ho odsotí zadychčaný Feri Bartaloš.. Záchranná služba má stále obsadené! ozná-mi starej. Toho-Okulárom žena ho pošle do bufetu, nech dajú zovrieť hrniec vody.
Kým voda zovrie, dieťa je na svete. Je to dievčatko. Celé dokrčené prenikavo plače. Una-vená a spotená Eržika sa šťastne usmieva a hrdo drží dieťa v náručí. Onedlho je tu voda. Die-ťa vyumývajú, zabalia do výbavičky, ktoré Feri s Eržikou už dávno nakúpili, a uložia do ko-číka, čo priniesol ktorýsi z kotolníkov.
Všetci sa krútia okolo dieťaťa, ba aj kurva-vedúci je celý uveličený. Len Fredy Špáršvajn je nasratý; všetok bordel mu nechali v prívese. Plný nenávisti sa pustí upratovať. Na vrchnák kartónovej škatule od topánok štítivo naberie plodový koláč, zabudnutý na dlážke, pridá k nemu Eržikine mokré tepláky a premáhajúc napínanie, vynesie to do kontajnera. Potom si ide na záchod nabrať vody do kýbia a starostlivo vytrie karavan od krvi, zaschnutého hlienu a plodovej vody. Zožiera ho nenávisť, ako všetkých ľudí, ktorí majú pocit, že celá radosť sve-ta ide na ich účet.
Preto keď ho okolo desiatej príde rozjarený a opitý Bartaloš pozvať na malú oslavu v dre-venej dedine, zúrivo ho odmietne s tým, že ho zajtra čaká zlý deň..
Po Paničkinej smrti Feri s Eržikou schudobneli. Návrat k pôvod-ným príjmom, obmedzeným iba na peniaze za hajzeľ a za nosenie krígľov, je pre nich ťažký; najmä keď je teraz na svete i dieťa. Ťažké je to však predovšetkým pre Feriho. Bankové konto, ktoré si spolu s Eržikou otvorili a na ktoré každý deň pekne nosili ťažko zarobené korunky, je vydrancované. Našťastie, Eržika o ničom nevie. Finanč-né záležitosti spravuje Feri Bartaloš, žena musí držať hubu a krok. I napriek tomu však Ferimu pri pomyslení na Eržikinu reakciu, keď jedného dňa zistí, že prachy sú fuč, naskočia zimomriavky.
Feriho najbližším cieľom teda je zabezpečiť, aby sa peniaze vrátili nazad, na ich konto. Feri nemá predstavu, koľko korún z konta vybral a prehral, ale je mu jasné, že všetky musí získať späť. Získať späť, teda vyhrať. Feri verí, že Berkiho a Šípošova šťastná šnúra sa musí skôr či neskôr skončiť a začne vyhrávať on, Feri.
Ak chce Feri hrať ďalej, potrebuje peniaze. Keď nemá, cigáni mu ochotne požičajú. Keď vyhráš, tak vrátiš! povie mu Berki a Feriho zaleje horúca vlna vďačnosti.
Pravdepodobnosť, že napokon možno len dakedy vyhrá, sa zvýši príchodom štvrtého čle-na hráčskej partie, mladého, asi dvadsaťročného cigána v elegantnej bunde. To je synovec Čonka, predstaví ho Berki. Tiež si rád zahrá, dodá. Od tej chvíle sú partie očka zaujímavej-šie, ale, žiaľ, Feri nemá o nič viac šťastia ako mal predtým.
Netrvá dlho a Feri i s Eržikou sa rozhodnú dať dievčatko zapísať na matrike. Listujú v ufúľanom kalendári, ktorý im zapožičal Fredy Špáršvajn zo svojho prívesu, a hľadajú meno. Prvé im padne do oka meno Nora. Norika. Eržike sa páči, no Ferimu nie. Alica im obom pripadne priveľmi jednoduchá, Miriama zasa priveľmi židovská. Potom Ferimu padne zrak na meno Bystrík. V duchu si to meno opakuje a prechyľuje do ženského rodu: Bystrík, Bystríka, Bystrík, Bystríka.
A keby sa volala Bystríka? Bystríka Bartalošová? spýta sa Erži-ky, no tej sa Bystríka ani trochu nepáči.
Chvíľu sedia, každý uzavretý do svojich myšlienok. Pivári chodia na záchod a zo zácho-da, zapínajú si nohavice, hádžu do Eržikinej misky peniaze. Dieťa sa nepokojne ošíva; je hladné. Eržika si ho s povzdychom zdvihne k prsníku. Dieťa sa lačno prisaje a cicia. Feri sa mlčky prizerá. Na jednej strane cíti veľkú hrdosť, že sa stal otcom. S úľubou hľadí na svoju malú rodinu. Na druhej strane je však z prítomnosti dieťaťa trochu rozladený: dojča vyplnilo celú Eržikinu myseľ. Nestará sa o nič, len o dieťa. Robotu fláka. Nedáva pozor, nevymáha peniaze od návštevníkov záchoda, neupratuje, nezametá. Všetko by mal robiť Feri, ale on
tiež nemá čas. Pokúša sa zarobiť si peniaze v kartách. Žiaľ, zatiaľ nemá veľa šťastia. Topí sa v dlhoch. Nové dlhy robí, aby zaplatil staré. A tak dokola.
Ako sa volala Panička? spýta sa naraz Eržika.
Feri premýšľa, no nespomenie si.
Neviem, povie.
Vidíš, povie Eržika. Bola to moja jediná naozajská priateľka v tomto kurva-meste a my ani nevieme, ako sa volala.
Chvíľu mlčky sedia.

A veď ty si mal jej vodičák i občianku, povie Eržika.
To hej, povie Feri. Ale zahodil som ich. Len fotky som vytrhol...
Eržika siahne do záhrenia a vyberie Paničkinu fotku z vodičského preukazu. Panička sa na obrázku usmieva; sebavedomá mladá žena.
Fotky si vytrhol, povie Eržika, a na meno si sa nepozrel.
Tak..., prikývne smutne Feri. Nepozrel...
Ferimu napadne, že by sa ich dcérka mohla volať Panička. Chvíľu mu trvá, kým sa s tým zdôverí Eržike. Keď sa odhodlá, Eržike sa to celkom páči. Panička. Pekné meno.
Na úrade sú iného názoru. Úradníčka krúti hlavou. Nemožno, neslobodno. Tu je knižka. Zoznam mien. Len z nich slobodno Keby nebolo knižky, ľudia by svojim deťom dávali ka-dejaké mená!
Pyšný Feri Bartaloš však na žiadny zoznam nie je zvedavý. Rozčúlene odtláča úradníčki-nu ruku s knižkou. On, Feri Bartaloš, už meno vybral. Pekné meno! Panička! Čo majú proti tomu menu? Proti Paničke? Poznali vôbec Paničku, keď pičujú?
Aj Eržika sa rozčúli. Na toto bola revolúcia? Aby im, Eržike s Ferim, teraz niekto dikto-val, aké meno smú a aké nesmú dať SVOJEJ dcére? Toto je demokracia? Toto je kapitaliz-mus?
Feri vezme zoznam mien a zalistuje v ňom. No jasné! povie. Tisíc deväťsto osemdesiat-sedem! Víťazoslávne ukazuje vročenie.
Krik prebudí spiace dieťa, a to začne plakať.
Úradníčka je však neoblomná, i keď trochu váha. Ako posilu si z vedľajšej kancelárie za-volá vedúceho. Vedúci si, blýskajúc silnými okuliarmi, od úradníčky vypočuje pretlmočenú Feriho a Eržikunu žiadosť a bez uvažovania zavití hlavou.
Neslobodno, povie lakonicky a vráti sa k sebe.
Tak vidíte, povie úradníčka. Teraz, keď zhodila zodpovednosť na svojho nadriadeného, sa jej zlepšila nálada.
Eržika sa nadýchne a vyrukuje s posledným argumentom: oni, Eržika s Ferim, dobre po-znajú pána Rácza.
Úradníčka sa zarazí. To by mohol povedať každý, povie.
Každý? vybehne na ňu Eržika. Každý? A má každý takéto?
Eržika vytiahne zo záhrenia ošúchanú, niekoľkokrát poprelamovanú, no vcelku zreteľnú fotku a podá ju úradníčke.
Úradníčka vezme fotku a chvíľu si ju prezerá. Feri je zvedavý, tak sa nakloní ponad úrad-níčkino plece.
Na fotografii je Rácz, pochudnutý, vystríhaný, ušatý a vo vychádzkovej vojenskej uni-forme. Tvári sa dôstojne a strnulo pozerá do pravého horného rohu fotografie. Dolu je ne-umelým, detským rukopisom napísané niečo v cudzom jazyku; úradníčka dešifruje iba pod-pis: Rácz.
Čo tam stojí napísané? spýta sa so záujmom.
Srdečný pozdrav aj lásku z vojenskej prísahy zasiela mojej Eržike Rácz, preloží Eržika, úkosom pozrie na Feriho a zaleje ju rumenec.
Rácz je náš priateľ, poponáhľa sa Feri. Navštevujeme sa a často sa so mnou radí.
Úradníčka vstane a s fotkou v ruke vojde do susednej kancelárie.
Onedlho sa vráti. Priateľsky sa cerí.
Nuž, povie úradníčka a vráti fotografiu Eržike, asi máte pravdu. Ten zoznam mien vzni-kol ešte za takzvanej totality; teraz máme demokraciu.
Úradníčka si sadne za stôl a chytí do ruky pero.
Ako teda chcete, aby sa vaša dcérka volala? spýta sa.
Panička, povie Eržika. Panička Bartalošová..
Úradníčka si vzdychne.
Vo Ferim sa prebudí silný národný cit.
Ale napíšte to po našom, povie. Bartalos Panicska!
Ako? vypleští oči úradníčka.
Bartalos Panicska! zopakuje Feri výhražne.
Úradníčka na okamih zaváha, no vtedy sa už na ňu vyrúti Eržika, hysterický vykrikujúc čosi o demokracii, a do toho priduseným a monotónnym hlasom vedie svoj monológ, z kto-rého podchvíľou ako pena z morského príboja vypláva slovo menšina, Feri.
Úradníčka, zastrašená hrozivou fotografiou Rácza-vojaka a mocnými hlasmi oboch man-želov, rezignuje a vystaví rodný list.
Bartalos Panicska je na svete.
Siegfried Heilig i so ženou sa vracajú z dovolenky na Balatone. Nie sú veľmi spokojní. Drahota. Niežeby nemali, ale predsa len sú šetrní a pri zbytočnom vyhadzovaní im stíska srdce.
V Bratislave zaparkujú na chodníku pred hotelom Ambassador a ubytujú sa. Vysoké ceny izieb im vyrazia dych: za dvojposteľovú izbu s oknami do dvora zaplatia sumu, ktorá je skoro pätinou, ba až štvrtinou ceny, ktorú by v podobnom hoteli zaplatili doma v Ne-mecku!
V izbe Heiligová znechutene privoniava k paplónom a pozorne kontroluje stav vane a záchodovej misy.
Siegfried Heilig sedí na posteli a popíja plechovkové pivo. Svetlé fúzy má zmáčané horkasto-sladkou penou. Pohľad má tupý; toto je už jeho druhá tretinka. Siegfried Heilig veľa neznesie.
Len čo sa ubytujú, idú na večeru.
Sadnú si v reštaurácii a študujú jedálny lístok. Pobúrene odchádzajú; ceny sú prehnane vysoké.
Kúsok od miesta, kde parkujeme, je akýsi bufet, povie Heiligová Heiligovi. Poďme tam. Cestou aspoň skontrolujeme

auto.
Manželia Heiligovci prejdú okolo svojho bieleho VW golfu a Siegfried Heilig preventív-ne vyskúša všetky dvere, či sú zatvorené. Potom zamieria do drevenej dediny.
Hlad im znemožní pozerať na hlučných kotolníkov a smradľavého, večne opitého Majer-níka s nadradeným odporom; radšej sa náhlia k okienku a kúpia si pečeného pstruha, paprič-ky a rožky. Siegfried Heilig sa ešte postaví do radu na pivo a prinesie dva bratislavské samo-sery.
Heiligovci zmastia jedlo a zalievajú ho samoserom. Účinok nenechá na seba dlho čakať. Heiligovej hlasno zaškŕka vo vnútornostiach. Prudko vstane a zamieri na záchod.
Tam už čaká Eržika s natrčenou miskou a kúskom toaletného papiera.
Ajn mark, bitte, povie Eržika.
Heiligová z posledných síl zovrie obe polovice svojho chudého nemeckého zadku a za-šmátra v peňaženke. Potom už, vyzbrojená vyfasovaným papierom, zmizne v záchode.
Po chvíli sa Heiligová vracia. Je jej dobre. Náhle oslobodzujúce zníženie hladiny jedova-tých produktov trávenia spolu s omamnými účinkami bratislavského samoseru spôsobilo, že do jej inokedy prísnej a vysušenej duše sa odrazu vkradla úsmevná eufória.
Pohľad jej padne na dieťa v kočíku vedľa Eržiky. Dieťa má krásne belasé oči a blond vlás-ky. Usmieva sa ako anjelik.
Aj Heiligová sa usmeje. Kdesi vzadu v mozgu sa jej čosi pohne. Niečo podobné okyptenému, neúplnému a zbedačenému materinskému pudu jej odrazu otvorí oči, nadýchne sa a ožije. Heiligová si kvokne k dieťaťu. Až ju stisne pri srdci. Eufória je preč. Ostal smútok.
Aj ona, Heiligová, mohla mať takéhoto anjelika. Namiesto toho sa vždy nechala vyškra-bať. Dušičky neviniatok, päť bielych a jedna čierna, poletujú celý život za ňou, kdekoľvek sa pohne. Nik ich nevidí, ani Heilig. Len ona, Heiligová, o nich vie. Občas sa i v noci zobudí a z tmy počuje tichý tenulinký detský hlások: Mamička! Mamička!
Heiligová drží na rukách malú Panicsku a z očí jej vyhŕknu slzy.
Eržika je hned v strehu; ničomu nerozumie. Varovne sykne na Feriho. Feri príde s vý-hražne vypnutou hrudou. Obaja nechápavo pozerajú na vychudnutú Nemku, bozkávajúcu ich dcérku.
Siegfried Heilig sedí pri druhom samosere. Heiligová si k nemu prisadne a utrie si oči.
Čo je? spýta sa Heilig.
Nič, povie Heiligová. Prečo?
Plačeš, povie Heilig.
Naozaj? spýta sa Heiligová.
Prečo plačeš? je zvedavý Heilig. Stalo sa niečo?
Nie, povie Heiligová. Tá žena na toalete má krásne dieťa. Ešte v živote som nevidela také krásne dieťa.
Hm, povie Heilig. Aj on ťažko znáša neplodnosť svojej ženy.
Nádherný malý anjelik, povie Heiligová.
Chlapec alebo dievča? spýta sa v podstate bez záujmu Siegfried Heilig.
Dievčatko, povie Heiligová. Má náušničky. Objednaj mi koňak, prosím ťa.
Heilig s povzdychom vstane a ide k výčapu. Onedlho sa vráti so štamperlíkom rumu.
Heiligová vyzunkne tuzemák a požiada ešte o jeden. Heilig sa vráti, riadený neurčitým pocitom viny, k výčapu.
Zvláštne, povie Heiligová, ked do seba prevrhne i druhý tuzemák, že to dieťa je také krásne. Ona, Heiligová, videla jeho rodičov; jednoducho nechápe, ako mohli takí dvaja krpa-tí degeneráti dinárskeho typu splodiť malého anjela s výrazne árijským vzhľadom.
S árijským vzhľadom, hovoríš? spýta sa Siegfried Heilig.
Poď sa pozrieť, navrhne Heiligová.
Eržika sa začuduje, keď opäť zbadá vychudnutú nemeckú triesku, tentoraz i v sprievode muža. Panicska sa však v kočíku tvári veľmi spokojne.
Kak zoveť šija? spýta sa Heiligová Eržiky.
Eržika na rozdiel od oboch východných Nemcov nikdy neudržiavala družobné styky so sovietskymi vojakmi, a tak nechápavo pokrúti hlavou.
Kakójo ímija? spýta sa Heiligová.
Eržika vypleští oči.
Krásne dieťa, však? spýta sa Heiligová svojho muža túžobne.
Siegfried Heilig mlčky prikývne. Tiež si svoj život predstavoval ináč, prikrášlený vese-lým smiechom detí. Vždy keď sa k tomu so ženou priblížili na dosah ruky, zvážili svoje fi-nančné možnosti a Siegfried Heilig ju radšej poslal na výškrab. A keď si už mohli dieťa dovoliť, ostala Heiligová neplodná.
Heilig sa obzrie. Feri Špáršvajn v bielom plášti ich nenápadne sleduje, stojac na polceste medzi bufetom a hajzľami.
Siegfried Heilig pocíti prudkú nenávisť voči menejcenným Slovanom, ktorí, len čo si zmyslia, už majú takéto krásne dieťa. Je to čosi silnejšie než obyčajná rasová nenávisť, ktorú Siegfried Heilig obvykle vo svojej vlasti pociťuje k Rusom a k podobným degenerátom. Toto je nenávisť Heiligových árijských génov, márne túžiacich zreplikovať sa v árijských útrobách jeho ženy. Nenávisť spermií, dlhé hodiny zúfalo blúdiacich v tmavom labyrinte vajcovodov a márne hľadajúcich jedno jediné zdravé vajíčko, do ktorého by sa mohli prehrýzť a založiť tak nový život. Siegfried Heilig pozerá na Feriho Bartaloša a cíti sa ponížený..
Panicska spokojne leží a vypliešťa belasé okále. Jej pozornosť upútal nezvyčajný mazna-vý tón reči neznámej ženy.
Poď už, povie Siegfried Heilig svojej žene opatrne. Poď.
Vrátia sa do hotela.

Heiligová preplače celú noc.
Na druhý deň zavčas zrána chce Siegfried Heilig odcestovať.
Ostaňme ešte deň, povie Heiligová.
Načo? spýta sa Heilig, ale odpoveď dobre pozná.
Zájdu do drevenej dediny a naraňajkujú sa.
Potom sa mlčky prechádzajú po meste. Ich trasa sa v kruhoch vinie okolo drevenej dedi-ny a okolo anjelského dieťaťa, usmievajúceho sa v špinavom kočíku.
Keď teraz odídeme, prizná sa svojmu mužovi Heiligová, budem mať pocit, akoby som tu niekoho zanechala. Kus seba samej.
Čo blázniš? spýta sa dobrácky Siegfried Heilig, nalievajúc sa samoserom.
Poďme sa ešte raz pozrieť na to dievčatko, zaprosí Heiligová..
Je večer. Porozsvecovali sa neóny. Chodníky sú plné chodcov.
Eržika sa už cíti nesvoja. Tí Nemčúri tu dnes boli najmenej stokrát! Panicska však spo-kojne vystiera ručičky k cudzej tete. Cudzia teta jej dá darček, plyšového macíka, ktorého popoludní kúpila v meste.
Tak poďme, povie Siegfried Heilig a trochu nežne, trochu násilím tisne svoju ženu k východu.
Pomaly opustia drevenú dedinu a kráčajú k hotelu.
Ani si nevieš predstaviť, aká som nešťastná! povie Heiligová.
Heilig mlčí.
Na chodníku ich dobehne muž v bielom plášti, otec dieťaťa.
Hej, herr! Hej, herr! zvolá Feri Bartaloš tlmene.
Manželia Heiligovci sa obrátia a počkajú na neho.
Kaufen kinder? spýta sa Bartaloš pošepky. Nix tojer, zér bilik!
Manželia Heiligovci pozrú jeden na druhého a opäť na Feriho.
Majne kinder kaufen, povie Feri. Nix krank, zér šén kinder. Núr cvajtauzent mark! Zér bilik! Áber...
Feri Bartaloš si priloží prst k ústam.
Cvajtauzent mark, zopakuje. Ven volen kinder kaufen, um cén štunde hír.
Feri ukáže svoje náramkové hodinky a priloží prst k desiatke. Potom odbehne späť do drevenej dediny.
Manželia Heiligovci ostanú ako obarení.
Rozumela si mu? spýta sa Siegfried Heilig.
Myslím, že áno, povie Heiligova žena. Ty snáď nie?
Tiež áno, povie Heilig.
Mlčky prejdú popri priečelí hotela Ambassador.
Heilig sa pozorne prizrie svojej žene. Lezie mu na nervy, že tak dlho mlčí.
Snáď nechceš kúpiť to ich decko! osopí sa na ňu.
Heiligová k nemu zdvihne zrak.
Urobím všetko, aby som ho získala, povie pevne.
Si hlúpa! povie Heilig. Je to riziko!
Riziko! pohŕdavo povie Heiligová. Hneď ako som to dieťa uvidela, rozhodla som sa hoci ho aj uniesť! Hneď som vedela, že je to naše dieťa! Rozumieš? Nie ich, ale naše dieťa!
Si šialená! povie Heilig s odporom.
Nechápem, ako sa mohlo stať, že naše dieťa sa narodilo tamtým dvom, uvažuje Heiligová nahlas.
Nieje to naše dieťa! povie Heilig.
Je! povie Heiligová. Aj to dieťa to cíti. Je naše!
Daj sa vyšetriť psychiatrovi, navrhne jej muž.
Zaplať za hotel, povie Heiligová. Hneď odcestujeme. O desiatej od toho chlapa prevez-meme naše dievčatko, zaplatíme mu a vyrazíme na Prahu. Počúvaš ma vôbec?
Heilig sa vytrhne z úvah.
A ako sa to naše dievčatko volá? spýta sa ženy.
Predsa Felicitas, povie Heiligová. Felicitas Heiligová.
Okolo desiatej pošle Feri Eržiku do pánskeho záchoda vyčistiť upchatú misu. Keď Eržika zmizne v hajzli, postaví sa Bartaloš nad kočík, vyberie Panicsku a tak, aby z bufetu nebolo vidieť, čo nesie, sa náhli pred Ambassador, na miesto, ktoré označil Nemčúrom. Heiligovci ho už čakajú.
Bitte! povie pyšný Feri Bartaloš a podá Panicsku Heiligovej. Siegfried Heilig mu pokynie, aby ich nasledoval k autu. Volkswagen je už naložený a pripravený na odchod. Heiligová si s dieťaťom sadne dozadu, Heilig ukáže Ferimu na miesto spolujazd-ca a sám sa usadí na sedadle vodiča. Vytiahne šrajtofľu a do Bartalošovej roztrasenej dlane odráta dve tisícky mariek.
Dankešón! povie Feri. Fíle glyk! Ako had vykĺzne z auta.
Keď dobehne do drevenej dediny, Eržika už chodí hore-dolu a zúfalo hľadá Panicsku. Kde je Panicska? zvolá na Feriho.
Uniesli ju! povie Feri.
Kto? spýta sa zhrozená Eržika.
Tí Nemčúri! povie Feri. Prenasledoval som ich, ale nasadli do auta a ufujazdili. Do akého auta? skríkne Eržika. Biely mercedes, zaluhá Feri.
Eržika sa bez slova rozbehne za policajtmi, ktorí práve kráčajú po chodníku pred Am-bassadorom.
Feri vo vrecku nahmatá štyri päťstomarkovky a ich hodvábny dotyk ho upokojí.

Samozrejme, že únoscov Panicsky nikdy nechytili. Eržika nejaký čas chodila ako bez duše, ale potom ju strata die-ťaťa prebolela. Vďaka nestálej povahe sa napokon so všetkým zmie-rila, najmä keď to pre ňu znamenalo o jednu starosť menej.
Pyšný Feri Bartaloš je však zasa bez peňazí, všetko prehral. Konto je prázdne - zrušené. Peniaze za Panicsku boli určené nato, aby všetko vyhral späť. Nepodarilo sa. Feri si trhá vlasy. Mohol mať aspoň dieťa, teraz má hovno!
Do kartárskej spoločnosti pribudol ďalší cigán, Sípošov brat. Fe-rimu to dodá nový optimizmus a chuť hrať a vyhrávať. Mladý Šípoš vyzerá, že nevie do päť narátať. Pri hre si občas dokonca pomýli dolníka s horníkom. Prehráva ani najatý. Všetko však vyhráva jeho brat. Ferimu sa, žiaľ, nedarí, tak ako by si predstavoval. Najnovšie sa po-hráva s myšlienkou, že cigáni ho asi podvádzajú. Sedí v kotolni, karty si drží tesne pri tele a ostrým pohľadom sleduje svojich spoluhráčov: Berkiho, Čonku a oboch Šípošovcov. Žiad-ny podozrivý pohyb by mu neušiel, ale cigáni nerobia žiadne podozrivé pohyby. Takmer sa nehýbu. Len keď sa Feri zadíva do svojich karát, nenápadne si čosi naznačujú očami.
Eržika má teraz roboty vyše hlavy. Nielen hajzle, ale i Feriho robotu musí zastať. Toho teraz možno v drevenej dedine zastihnúť len zriedkakedy. Stále sa kdesi tára. Treba peniaze! hovorí Feri dôrazne. On, Feri Bartaloš, sa chce postarať o svoju ženu! Tu v bufete sa nedá za-robiť. Od Paničkinej smrti to s nimi, s Ferim i s Eržikou, ide dolu kopcom. Preto on, Feri, hľadá nové možnosti.
Eržika nehovorí nič. Je skromná, poslušná a pracovitá. Vďaka práci rýchlo prestala žialiť za Panicskou. Policajti nič nevypátrali a dievčatko sa zdá byť nenávratne stratené, ale Eržiku to už prebolelo.
V utorok majú Feri s Eržikou voľno. Feri odkiaľsi prinesie drevenú debničku. Natrie ju nabielo a v kotolni pri kotli ju nechá oschnúť.. Z akejsi zaparkovanej avie opatrne stiahne roz-mernú samolepku Algida a nalepí ju na prednú stenu debničky.
Čo to bude, keď to bude? spýta sa Fredy Šparšvajn, ktorý sa prizerá Feriho zanietenému úsiliu.
Nevidíš? opáči Feri. Predsa algida! A čo s ňou? nedá sa odbyť tučniak. Radšej mi prines svoju vyberačskú tašku! povie Feri. Alebo radšej dve. Dve nemáš?
Mám! povie Šparšvajn. Jednu mal on, Fredy, na všedný deň, druhú na sviatok.
Pri spomienke na šťastné dni na parkovisku sa Fredy roznežnie a rozcitlivie. Sentiment však netrvá dlho. Už je to tam; teraz treba hľadieť vpred! A čo za to? spýta sa Bartaloša.
Podiel zo zisku! sľúbi Feri.
Šparšvajn sa ďalej nepýta a prinesie zo svojho prívesu dve vyberačské tašky z červenej koženky.
Bartaloš z nich odmontuje remene a pomocou klincov ich pripevní na debničku. Potom si ich vyskúša; algida mu visí na hrudi ako harmonika. Čo povieš? mrkne na Šparšvajna.
V poriadku, povie Fredy. A čo ďalej?
Mám plán, tajnostkársky povie Feri. Ale musíme počkať, kým príde Fraňo Fčilek, nech to nevysvetľujem dvakrát.
A tá debna je súčasť toho plánu? spýta sa Fredy a ukáže na algidu. Uvidíš! zasmeje sa Feri Barlaloš.
V sobotu ráno vyrazia Feri Bartaloš, Fraňo Fčilek, Fredy Špár-švajn a Eržika z drevenej dediny. Pri hoteli Ambassador nasadnú do trolejbusu a ten ich vyvezie do lesoparku za mestom. Tam sa rozde-lia. Každý vie, čo má robiť. Eržika dostane algidu, navlečie si ju na prsia a kráča po úhľadných križujúcich sa cestičkách ďalej smerom do lesa.
Feri, Fredy a Fraňo ju sledujú, kráčajúc po paralelnej cestičke. Onedlho dá Feri slabým hvizdnutím Eržike znamenie. Eržika osta-ne stáť na križovatke dvoch cestičiek. Jej kumpáni vlezú do krovia. Feri si priloží prst k ústam; prísny zákaz rozprávania!
Fredy Šparšvajn je vzrušený väčšmi než ostatní. Jeho cesta na samé dno spoločnosti bu-de týmto zavŕšená. Jeho túžba po kriminálnej budúcnosti, ktorou by sa mohol pomstiť odpor-nému magistrátu za to, že ho ožobráčil, sa v najbližších chvíľach dočká svojho naplnenia.
Onedlho všetci počujú blížiaci sa tlmený, no sýty rapot bicyklovej voľnobežky. K Eržike sa blíži dieťa na horskom bicykli. Horský bicykel je veľký a dieťa malé, takže na ňom sedí ani opica na slonovi. Feri sa obzrie po svojich kumpánoch. Stručným gestom im prikáže, aby sa pripravili.
Mladý pánko, kúpte si nanuk! osloví Eržika dieťa už z diaľky, presne podľa Feriho in-štrukcií. Dobrý nanuk! Taliansky! Veľký výber.
Dieťa sa zastaví pri Eržike. Vytiahne malú peňaženku.
Jedno jahodové cornetto si prosím, povie.
Eržika nervózne pobehá pohľadom po krovi za chrbtom dieťaťa.
Krovie sa rozostúpi a vybehnú z neho Feri, Fredy a Fraňo. Fraňo mocnými rukami zosa-dí dieťa z bicykla, Feri schytí riadidlá a vysadne do sedla. V priebehu niekoľkých sekúnd sa divo zaprie do pedálov a fujazdí preč. Eržika s algidou sa tiež stratí a Fredy s dieťaťom osa-mie. Jeho úlohou je okradnuté dieťa pacifikovať.
Drž hubu! osopí sa, keď vidí, že dieťa práve v tejto chvíli všetko pochopilo a že sa nady-chuje, aby sa už-už rozrevalo.
Dieťa poslúchne a šokované zmĺkne.
Keď nebudeš ticho, povie Fredy príšerným záhrobným hlasom, vypichnem ti oči a po-chovám ťa zaživa! Nik ťa tu nenájde. Daj peňaženku!
Dieťa poslušne podá tučniakovi malú peňaženku. Fredy do nej nazrie a sklamane si ju vopchá do zadného vrecka nohavíc. Jeho nenávisť k dieťaťu rastie. Taký sopliak, a už má hor-ský bicykel! On, Fredy Šparšvajn, bol ako dieťa o päť-šesť rokov starší, a bicykel nemal! Žiadny! Ani horský, ani mestský! Preto nikdy nemal žiadnych priateľov. Áno, jemu, Fredy-mu, je to jasné: v tom to všetko spočívalo! Nik s ním nechcel mať nič spoločné, lebo všet-kých zdržoval. Bol nemobilný. Nik sa kvôli Fredymu Šparšvajnovi nechcel vzdať pôžitku zo svižnej jazdy a rýchleho premiestňovania sa po chotári Novej Vsi! Až teraz si on, Fredy, ko-nečne našiel naozajstných priateľov. Ale to sa najprv musel stať zločincom! Vyvrheľom! Kde je spravodlivosť?

Dieťaťu tečú z očí slzy a tlmene fiká, ale strach zo zlého a iste nebezpečného tučniaka mu zabraňuje rozplakať sa nahlas.
Teraz sa tam opri o strom, prikáže Fredy. Zažmúr oči a pomaly rátaj do dvesto!
Vyplašené dieťa poslúchne.
A kým nenarátaš do dvesto, nesmieš sa obrátiť! pohrozí Špáršvajn. Lebo ináč ťa tu umu-čím! Nik nebude počuť tvoje príšerné zavýjanie! Mám tu neďaleko jaskyňu, ktorú nikdy ne-objavia. Tam mučievam takých sopliakov, ako si ty! No tak, začni rátať!
Dieťa poslušne ráta a Fredy sa pomaly, po špičkách vytráca. Keď je už v bezpečnej vzdialenosti, zvrtne sa a upaľuje za svojimi kumpánmi.
V lesoparku pod hustými korunami starých stromov je šero. Fredy zastane na čistinke. Mimovoľne dvihne hlavu. Stromy sa začínajú vyfarbovať; leto je na ústupe. Vlhká vôňa hu-musu, húb a zotletej kôry a lístia mu podráždi nozdry. Rátajúce dieťa je už daleko a Fredymu sa zazdá, že je v hlbokom lese sám. Preniknú k nemu akési hlasy, prefiltrované zelenou húš-tinou. Príjemná nervozita mu až zovrie slabiny. Slastne podmanivý prchavý pocit déjavu mu mušími krídelkami zľahučka zabrnká na očné viečka: toto už raz zažil. V Devínskom Jazere. Skôr ako je Fredy schopný svoj pocit uchopiť a rozpitvať, rozplynie sa mu medzi stromami.
Jeho vtedajší priatelia sa naňho vysrali. Bartaloš a Fčilek to však neurobili. Fredy ich zbadá medzi stromami a zrýchli krok.
Všetko v poriadku? spýta sa pyšný Feri, pridržajúc novučký horský bicykel.
Všetko oukej, prikývne Fredy, zaliaty slastným pocitom drsného chlapského kamarátstva a spolupatričnosti.
Dobeý bicygel, čo? povie Fraňo Fčilek. V deevenej dedine ho peedáme minimálne za tei litee.
Čo? Tri? nezdá sa Bartalošovi. Za štyri! Aspoň sa to bude ľahšie deliť štyrmi.
Štyemi? nechápe Fraňo Fčilek. Teomi, nie?
Jak to? zasmeje sa Bartaloš a ráta na prstoch. On, Feri Bartaloš, to je jeden. Fraňo Fčilek, to sú dvaja. Fredy Špáršvajn, to sú traja. A Eržika, to sú štyria.
Eežika je s tebou, nesúhlasí Fčilek. To sa neeáta.
Fredy by tiež najradšej delil na tri časti, ale opatrne mlčí.
Eržika riskuje rovnako ako my, povie Bartaloš. Prečo by nemala dostať svoj podiel?
Povedz eovno, že chceš polovicu z koeisti! povie Fraňo Fčilek.
A keby aj! vybehne naňho pyšný Feri. Kto je autorom myšlienky? On, Feri Bartaloš! Hlúpy Fraňo Fčilek by na niečo také nikdy neprišiel.
Len nemacheuj! bráni sa Fčilek.
Keby hlúpy Fraňo Fčilek, povie Feri, nebol zavraždil Paničku, tak by on, Feri Bartaloš, nemusel vystavovať svoju ženu Eržiku takému riziku!
Ty kueva! zrúkne Fčilek a vrhne sa na Feriho.
Medzi stromami sa zjaví Eržika s algidou. Inštinkt skúsenej hajzelbaby jej hneď umožní dešifrovať situáciu. Spustí strašný krik, takže obaja kohútí v okamihu pustia jeden druhého.
Eržika je rozčúlená. To si mohla ona, Eržika, myslieť! Sotva sa dostanú k istému lupu, už sa hádajú a ruvú! Takto to však ďalej nepôjde. Buď budú držať pokope, alebo sa ona, Eržika, na to môže vysrať!
Jej vhodne volené rozumné slová padnú na úrodnú pôdu. Kumpáni si rozdelia úlohy podľa osvedčeného modelu a čakajú na ďalšiu korisť.
Tentoraz sú to dvaja chlapci na bicykloch BMX. Sotva sa zastavia pri falošnej predavač-ke nanukov, z krovia vybehnú Feri s Fčilekom, zoberú strachom ochromeným deťom bicyk-le, horko-ťažko na ne vysadnú a fujazdia preč.
Fredy Špáršvajn drží obe deti za krky. Eržika i s algidou zmizne v lesoparku.
Ja vám dám magnum! kričí Fredy zlostne a trasie malými maškrtníkmi. Ja vám dám magnum! Takí sopliaci, a už to má bicykle! Čo keby som vás teraz priviazal o strom a upálil zaživa? Počuli ste niečo o Jánovi Husovi? Čo?
Deti sa rozplačú. Fredy ich posotí k obrovskému stromu a zopakuje starú fintu s rátaním do dvesto.
Budem stáť za vami, a keď sa obzriete, vypichnem vám oči týmito kľúčmi! povie Fredy a ukáže im kľúče od prívesu.
Deti vyplašené rátajú plačlivými hláskami. Fredy chvíľu spokojne počúva a potom zmiz-ne medzi kríkmi.
Partia sa opäť stretne na vopred dohodnutom mieste.
Pyšný Feri Bartaloš je spokojný. Jeho pokojný, sýty veliteľský hlas sa rozlieha po leso-parku. Stúplo mu sebavedomie.
Dobre to on, Feri, vymyslel!
Ešte musíme zohnať jeden bicykel, povie Bartaloš. A môžeme ísť domov. Takže všetci na svoje miesta! Každý vie, čo má robiť!
V priebehu necelej hodinky sa im podarí ukoristiť štvrtý bicykel, celkom zachovaný ga-luskáč. Jeho majiteľ, asi dvadsaťročný mladík, sa nenechá nachytať na algidu a bez povšim-nutia prejde okolo Eržiky. Zabijak Fraňo Fčilek však nevydrží, vybehne z krovia a zozadu ho udrie päsťou. Mladík sa zosype ani vrece zemiakov.
Videli ste? upozorňuje Fčilek na svoju päsť. Čo eana, to kus! dodá hrdo.
Dýcha vôbec? robí si starosti Eržika a ustarostene sa prizrie cyklistovi, ležiacemu na ze-mi so zatvorenými očami.
Jasné, povie Fčilek. Kým sa peebeeie, budeme už dávno za hoeami za dolami.
Omráčeného športovca ukryjú do krovia. Potom vysadnú na bicykle a zamieria do mesta.
Fredy Špáršvajn je najťažší, ujde sa mu masívny horský bicykel s hrubými pneumatikami a mocným rámom. Feri s Eržikou sú útli a nevysokí, uspokoja sa s BMX-kami. Fraňo Fčilek sa vypína na galuskáči; je to jeho korisť.
Nechajú za sebou lesopark a spustia sa strmou ulicou do mesta. Je nádherné, teplé babie leto.
Fredy Špáršvajn dolu kopcom brzdí zároveň s ostatnými a šum pneumatík, tiché vrčanie voľnobežiek a občasný tlmený

piskot čeľusťovej brzdy v ňom prebudí zvláštnu nostalgiu. Po-cit, že toto všetko už raz zažil. Fredy pritom vie, že toto nemal kedy a ako zažiť; podobný po-cit šťastného vyvrcholenia prežíval iba vo svojich detských snoch. Vo veku, keď sa s muči-vým zúfalstvom pokúšal pozliepať dokopy bicykel, aby mu partia rovesníkov neunikla do stratena. Teraz Fredy konečne prežíva tieto šťastné okamihy i v skutočnosti; zmes pocitu spo-lupatričnosti a opojenia z rýchlej jazdy na bicykli. Je to niekoľko prchavých sekúnd naozaj-stného šťastia.
Keď sa partia vráti do drevenej dediny, ukryjú Feri s Eržikou bicykle do kumbálu na met-ly a čistiace prostriedky.
Komu ich predáme? opýta sa Špáršvajn Bartaloša.
Mám človeka, čo zoberie bársčo, povie Feri. Chodí sem do drevenej dediny na pivo. Idem sa pozrieť, možno je tu.
Zberateľ? spýta sa Fredy.
Nie, povie Feri. Má bazár. Kúpi všetko.
Fredy Špáršvajn je celý uveličený. Takto si to on, Fredy, predstavoval! Zločinec bez kús-ka svedomia! Nech všetci vidia! Nech celá spoločnosť okúsi jeho, Fredyho, pomstu za to, ako vysoko mu ublížila!
Na oslavu svojho šťastného úpadku sa ide postaviť do radu na čiernohorský rezeň.
Týždeň nato Eržika opäť hliadkuje v lesoparku s algidou na pr-siach. Bartaloš, Špáršvajn a Fčilek čupia v kroví a napínajú uši, či začujú známe rapčanie bicyklovej voľnobežky.
K Eržike sa priblíži dieťa na horskom bicykli. Ťahá, nohami led-va dočiahne na pedále. Tvári sa dôležito, je presvedčené, že ho všetci pozorujú. V danej chvíli má aj celkom pravdu.
Pyšný Feri Bartaloš sa z krovia niekoľkými posunkami dohodne s Eržikou.
Kúpte si nanuk, mladý pánko, osloví Eržika dieťa. Dieťa zastaví a zosadne z bicykla. Obzrie sa dozadu, akoby na niekoho čakalo.
Feri a Fraňo však už vyrazili z krovia. Dieťa by kričalo, ale Fčilek mu ozrutnou dlaňou zapchá ústa. Fredy postáva obďaleč, páči sa mu byť zlým, úplne zlým. Kochá sa v pohľade na vyľakané dieťa. Nenávidí deti.
Vtom sa však na ohybe cestičky zjavia ďalšie dva bicykle: otec a matka dieťaťa.
Banda sa v okamihu rozpŕchne. Eržika sa stratila už predtým, teraz utekajú aj Feri s Fra-ňom.
Fredy Špáršvajn má spomalené reakcie. Zbadá, že muž brzdí a zoskakuje z bicykla. Až vtedy sa rozhodne utiecť. Dýchavične sa rozbehne preč, no pomstychtivé dieťa mu nastaví nohu a Fredy zaryje ústami do zeme.
Muž priskočí k Fredymu. Fredy sa z posledných síl pozviecha a vrhne sa do toho najtem-nejšieho a najhustejšieho krovia. Muž skočí za ním a zdrapne ho za rameno. Tučniak sa od strachu skoro poserie. Hodí sa na zem ako veľká tučná lasica a vsunie sa až kamsi pod haluze a korene. Rýchlo sa prederie niekoľko metrov cez tŕnisté krovie, zaľahne na zem a premáha-júc dychčanie znehybnie. Krv mu bubnuje v ušiach, prichádzajú na naňho mdloby.
Otec dieťaťa sa očividne vydal po zlej stope. Prediera sa krovím kdesi v tesnej blízkosti nehybného Fredyho, ale jeho šuchot smeruje opačným smerom. Špáršvajn zaborí hlavu do kyprého, vlhkého humusu. Ani nedýcha.
Muž ešte chvíľu zúrivo a bezúspešne prečesáva krovie, potom sa rozhostí ticho.
Fredy neverí, že by bol mal také šťastie. Dlho leží nehybne, pritisnutý k zemi. V krvi mu došumieva adrenalín. Od napätia ho rozbolia genitálie. Po rukách a zátylku mu lozia mravce, strasie ich. Napokon sa osmelí a opatrne vylezie z krovia. Až teraz ho začne páliť tvár a ruky, ošľahané rýchlym presunom hustým tŕnistým krovím.
Lesopark je už prázdny. Fredy si opráši nohavice a bundu od zaschnutej zeme a obzera-júc sa zamieri na zastávku trolejbusu.
Keď dorazí do drevenej dediny, nájde Bartaloša, Eržiku a Fraňa Fčileka sedieť pri pive s hlavami v smútku.
Čo je? spýta sa Špáršvajn, keď si k nim prisadne.
Bol tu kurva-vedúci, povie Feri Bartaloš. Vraj nás už nepotrebuje. Vraj sa môžeme pakovať..
Vyhodil vás? spýta sa Fredy.
Pyšný Feri Bartaloš prikývne. Áno, kurva-vedúci ich, Feriho s Eržikou, vyhodil. Vraj s nimi nieje spokojný. Ale nech povie Fredy sám: bol tu bordel? Nebol hajzeľ stále čistý? Aj umývadlo? Ale vedúci ich nevyhodil pre neporiadok! Kým bola s nimi, s Fredym a Eržikou, Panička, platili vedúcemu bohové peniaze. Teraz je Panička mŕtva. Odkiaľ by oni, Feri a Er-žika, vzali toľko peňazí, koľko pýta kurva-vedúci?
Fredy naoko zúčastnene prikyvuje. Pri výčapnom okienku sa zjaví kurva-vedúci. Vy ste tu ešte? spýta sa prísne Feriho Bartaloša.
Pyšný Feri dôstojne mlčí, pozerá kamsi bokom.
Eržika sa však rozčúli. Čo je vedúceho do toho? Oni, Eržika s Ferim, sú, prosím pekne, zákazníci. Ako každý iný. Sedia tu a pijú pivo. Mimochodom, pivo je odporné. A teplé.. Nech vedúci ihneď prinesie jej, Eržike, knihu prianí a želaní!
Kurva-vedúci nechce veriť vlastným ušiam. Zatne drobné pastičky a ešte väčšmi vypleští už beztak vypleštené oči.
Knihu prianí a sťažností? spýta sa. Ja vám ukážem knihu prianí a sťažností! Už aj sa mi stadiaľto pakujte!
Vedúci tým vzbudí pozornosť širokého okolia. Divoká vyžieračská banda večne ožratého smradľavého Majerníka sa na výstupe len nezúčastnene zabáva. Aj vlasatí básnici s ruksakmi na chrbtoch sa tešia; Feri im neraz vylial na hlavu kýbeľ špinavej vody, keď chcel zastaviť ich
recitačné preteky. Kotolníci a ostatní pivári sú však podráždení. Potichu protestne mrmlú. Feri s Eržikou sú ich priatelia, prečo by tu nemohli sedieť?
Kurva-vedúci pokynie Tomu-Okulárom, ktorý stojí obďaleč v bielom plášti a všetko po-zoruje. Ten-Okulárom príde rád; už dlho má Feriho a Eržiku v zuboch.
Vyhoďte ich! povie mu vedúci a ukáže na manželov Bartalošovcov. Ten-Okulárom pri-kývne.
Tak poďte, vy smradi! povie a schytí pyšného Feriho pod krk.
Eržika začne varovne jačať vysokým prenikavým hlasom.
Celá drevená dedina sleduje hádku pri ich stole.

Ten-Okulárom odvlečie Feriho z lavice, ani mu nedovolí dopiť pivo. Bartaloš je pomerne pasívny, má z kostnatého dlháňa strach. Eržika však strach nemá. Vezme krígeľ a zozadu ho roztriešti Tomu-Okulárom o kostnatú guľatú hlavu. Ten-Okulárom sa obráti. Jeho jediné oko za sklom čiernych okuliarov sa podleje krvou.
Ty haraburda smradľavá! povie a vylepí Eržike facku.
To nemal vidieť zabijak Fraňo Fčilek. Aký je, taký je, aleje gentleman. Vstane a poklepe Toho-Okulárom po pleci. Dľháň sa obráti a nastaví tvár rovno v ústrety Fčilekovmu zdrvujú-cemu úderu.
Čierne okuliare odletia až na chodník. Čosi pukne, akoby sa zlomila haluz, a na asfalt sa vysypú drobné biele zuby Toho-Okulárom. Ten-Okulárom sa mlčky zloží na zem.
Eržikino jačanie prehluší oveľa hlasnejší zvuk, akoby hlas cirkulárky a sirény zároveň. To žena Toho-Okulárom, sediac pred hajzľami, uvidela, čo Fčilek urobil jej mužovi.
Ten-Okulárom nehybne leží na zemi a okolo hlavy sa mu rozrastá kaluž krvi.
Všetci stíchnu, iba žena Toho-Okulárom sa s nárekom vrhne k svojmu mužovi.
Fraňo Fčilek sa pyšne usmieva. Všetkým ukazuje svoju pravačku.
Videli ste? spýta sa. Čo eana, to kus!
Všetci sú ako oťapení. Nik sa nehýbe.
Na chodníku zastaví policajné auto a vystúpia z neho dvaja policajti. Jeden z nich kohosi volá vysielačkou, druhý podíde k nehybnému Tomu-Okulárom.
Kotolníci chvatne dopíjajú pivá, utierajú si ústa a rozchádzajú sa za robotou. Ani básnici sa tu už dlhšie nezdržia. Ruksaky majú plné aromatických konopných listov, z ktorých si šú-ľajú otrundžujúce cigarety; radšej sa pakujú. Len smradľavý a večne opitý Majerník sa poli-cajtov nebojí. Sedí v kruhu svojej divej bandy a zadumaným hlasom si spieva ruskú čas-tušku.
Jediným svedkom Fčilekovho zákroku je kurva-vedúci. Ostatných svedkov niet. Feri Bartaloš bol v tej chvíli pod stolom; zbieral roztrúsené mince. Keď sa zdvihol, bolo už po všetkom. Eržika sa zasa v rozhodujúcej chvíli pozerala opačným smerom. Fredy Špáršvajn si zasa vreckovkou pretieral oči; nič nevidel.
O chvíľu príde sanitka. Zriadenci naložia Toho-Okulárom na nosidlá a odvezú ho.
Policajti založia Fraňovi Fčilekovi želiezka.
Tak poďte, povedia mu.
Keď policajné auto s Fraňom odíde, pozrie kurva-vedúci na Feriho a Eržiku.
Vy ste ešte tu? zrúkne divo. Dávam vám dvadsať sekúnd! Raz... dva... tri...
Feri Bartaloš s Eržikou sa neochotne poberú preč. Nechce sa im. Šomrú, ale strach im nedovolí stavať sa na zadné.
Fredy Špáršvajn teraz vysedúva na stoličke pred záchodmi v drevenej dedine a smutne pozerá na svoje bývalé parkovisko. Ce-lý deň vyberá vstupné, predáva kúsky toaletného papiera a občas s povzdychom vstane, aby znechutene vyčistil upchatý záchod či pretekajúci pisoár.
Keď kurva-vedúci vyrazil Feriho s Eržikou, Fredy sa mu sám ponúkol. Z niečoho žiť predsa musí..
Po zlatých časoch na parkovisku a celkom dobrom príjme ako Paničkin náhonca (pivári používali výraz „náhončí", čo je však taký silný bohemizmus, že útlocitný autor sa ho zdráha použiť v tomto skromnom spisku, akokoľ-vek grafomansky pseudoliterárnom) teraz Fredy trie biedu. Na záchode sa nedá zarobiť veľa. Len občas sa mu so skromným ziskom podarí predať ukradnuté hodinky či koženú bundu, ktoré mu nosia šikovnejší a menej dýchaviční zlodeji, než je on sám.
Fredy je teraz ešte lakomší, než bol na parkovisku. Nikomu nepožičia na pivo a ani on sám si nedožičí. Šetrí. Rodičia stále pýtajú, ale ani im nedá nič; má svoj cieľ. Aby mal od nich pokoj, býva vo svojom prívese. Majerníkovi a jeho kumpánom zaplatil po pive, aby mu pomohli odtiahnuť útulnú papundeklovú búdu zo zrušeného parkoviska bližšie k drevenej dedine. To je teraz Fredyho domov.
Jedinou radosťou v jeho žalostnom živote je pomyslenie, že už čoskoro bude mať našet-rených dosť peňazí na návštevu Silviinho perverz-klubu. Ked si Fredy predstaví, že sa tam splnia všetky jeho želania, roztrasie sa od nedočkavosti.
Preto keď nadíde deň D, nevie sa dočkať záverečnej. Radšej zatvorí toalety o hodinku skôr, v prívese sa prezlečie, navonia a vyrazí do perverz-klubu.
Silviin podnik sa nachádza vo vilke neďaleko hlavnej železničnej stanice. Nad vysviete-ným vchodom žiari neónová dievčina s bičíkom v ruke a nápis Privát Club Justína.
Fredy sa zastaví a preglgne horkú hrču v hrdle. Jeho vzrušenie dosiahlo vrchol, žily na čele mu divo bubnujú. Podíde ku vchodu a rozhoduje sa či zazvoniť, alebo nie. Najradšej by utiekol, ale vzrušenie je silnejšie. Trasúcou sa rukou niekoľko ráz stlačí zvonček.
Na dverách sa otvorí malé okienko a vykukne z neho muž. Pozorne si Fredyho obzrie. Ste členom klubu? spýta sa.
Nie, povie Fredy, ale chcem sa stať. Muž si ho ešte raz dôkladne premeria. Potom odo-mkne dvere a pustí ho dnu. Špáršvajn zastane na chodbe.
Kým sa stihne poobzerať, povie muž: Nech sa páči. Špáršvajn ho celý vzrušený nasledu-je. Muž zaklope na jedny dvere a pustí Fredyho dnu. Je to celkom vkusne zariadená kancelá-ria. Za stolom sedí upravená čiernovláska s decentným make-upom a naučené sa cerí. Dobrý deň, pane, povie. Takže vy máte záujem o naše služby? Áno, povie Špáršvajn.
Prosím, sadnite si, ukáže mu kráska na kreslo pred stolom. Fredy si sadne. Slečna vstane a na dlhých nohách pristúpi k Fredymu. Podá mu akýsi papier. Nech sa pá-či dotazník záujmov a preferencií, povie a ponúkne tučniakovi pero. Napíšte tam svoje me-no, alebo meno, ktorým vás máme oslovovať, a vyplňte to podľa možnosti čo najpravdivej-šie, aby sme vedeli, aké služby vám ponúknuť. Sme tu predsa pre vás.

Fredy sa zahľadí na papier. Niektorým slovám nerozumie. Napríklad, čo znamená slovo preferencie? Dostal za úlohu zaškrtnúť hodiace sa: oral, anál, vagindl, mammál, manuál, sa-do, mäso, pedo, geronto, zoo, kopro, um. Fredy nerozumie, takže pre istotu zaškrtne všetko. Potom odovzdá vyplnený dotazník slečne. Slečna po ňom prebehne očami a pozrie na Fredy-ho. Ale veď vy predsa musíte mať dáke preferencie! povie sklamane. Áno, povie Špáršvajn. Takže čo uprednostňujete? spýta sa slečna. Fredyho zaleje rumenec. Tu máte, povie kráska a vráti mu vyplnený dotazník. Napíšte to sem na zadnú stranu, keď sa to hanbite povedať. Fredy sa roztrasie od vzrušenia i od strachu. S perom v ruke sa chvíľu odhodláva ako skokan pred skokom z vysokého mostíka. Napokon však napíše:
Aby ma baba zviazala a bičovala úplne holého a nakričala na mňa ako za trest.
Slečna si Fredyho žiadosť prečíta a s pochopením prikývne. Rozumiem, povie. Zbičovať. Má sa na vás nakoniec i vymočiť? spýta sa pre istotu.
Nemusí byť, povie Fredy. Už sa uvoľnil. Pohodlnejšie sa usadí a pokiaľ mu to krátke tuč-né nôžky umožňujú, prehodí si jednu cez druhú.
Dobre, povie slečna. Navrhujem, aby ste sa teraz presunuli do salónika a dali si tam neja-ký drink. Samozrejme, je to zahrnuté v cene. Naša pracovníčka si vás čoskoro vyzdvihne.
Špáršvajn sa usadí k pultu v miestnosti, ktorá slúži ako bar i ako prijímací salón. Nik si ho nevšíma, všetko je ponorené do šera. Nad barpultom žiari obrazovka, na ktorej sa ozrutný černoch pári s dvoma beloškami. Fredy si rozkáže pohár červeného vína; na guráž.. Porno-grafický film ho vzruší.
Borský? ozve sa za jeho chrbtom hlboký ženský hlas, odkojený stovkami tuhých ciga-riet.
Fredy sa obzrie. Borský je meno, ktoré uviedol v dotazníku. Za ním stojí ženská v čier-nom koženom korzete, pančuchách a vysokých čižmách. Na hlave má čosi podobné čiernej kúpacej čiapke a na rukách čierne saténové rukavičky až po lakte. Tvár má pokrytú hrubou vrstvou make-upu. Extrémne nalíčené pery, démonicky zdôraznené obočie a množstvo čier-nej farby okolo zlovestne sa ligotajúcich očí jej dodáva krutý a nebezpečný výraz.
Tak ideme, ty perverzné tučné prasa! rozkáže žena, schmatne Fredyho a s prekvapujúcou silou ho stiahne z barovej stoličky. Ideme, ideme! povie a posotí ho do chodby. Na zdôrazne-nie svojich slov ho švihne jazdeckým bičíkom.
Ostrá bolesť prejde Fredymu od mozgu až do slabín. Poslušne sa nechá hnať svojou veli-teľkou do malej miestnosti zariadenej ako mučiareň. Zariadeniu miestnosti kraľuje dereš, ktorý akoby bol vypadol z filmu o Jánošíkovi.
Vyzleč sa! zrúkne naňho veliteľka a roztržito sa poprehrabuje medzi rôznymi bičmi a inými mučiacimi nástrojmi, dekoratívne naaranžovanými na nízkom stolíku.
Fredy Špáršvajn si sadne a roztrasenými prstami si začne rozväzovať šnúrky na topánkach.
Rýchlejšie, ty tučný červ! osopí sa veliteľka. O chvíľu budeš preklínať deň, keď si sa na-rodil! dodá. Budeš žobroniť o ranu z milosti!
Fredy nepokojne vzhliadne od svojich topánok a skúmavo sa zahľadí na mučiteľku. Tieto výrazy už kdesi počul, len si nevie spomenúť, kde.
Makám, makám! zrúkne ženská a šľahne ho bičom na kone.
Špáršvajnovi zaleje chrbát ostrá pálčivosť a jeho prsty horúčkovito zvýšia úsilie. Po to-pánkach nasleduje košeľa, nohavice a ponožky.
A trenírky?! okríkne ho mučiteľka, keď vidí Fredyho rozpaky. Co trenírky?!
Fredy zbabelo zaškúli a stiahne si i červené trenírky.
Kurva mu bičom siahne do rozkroku a nadvihne mu prirodzenie. Znechutene si obzrie jeho spolovice stoporený úd. Z priečinka zoberie prezervatív a hodí mu ho.
Toto si daj! rozkáže. Nech mi tu všetko nezasviníš! A marš na dereš!
Špáršvajn poslúchne a natiahne sa na dereš. Všimne si, že pre úd bičovanca nechal stolár v strede stola pomerne veľký otvor.
Prostitútka ho za zápästia, členky a boky pevne pripúta k derešu. Tak ako to chceš? spýta sa znudene. Máš dáku zvláštnu žiadosť?
Fredy sa nepokojne zavití na mučidle. Vo vrecku nohavíc mám rukavice, povie. Natiah-nite si ich na ruky.
Komu to rozkazuješ? osopí sa naňho kurva a šľahne ho bičom. Potom však predsa len vytiahne z Fredyho nohavíc veľké kožené rukavice-palčiaky, ochranný to prostriedok robot-níkov z tehelne. Čo s nimi? spýta sa prísne.
Dajte si ich na ruky a môžete ma trestať, povie Fredy a vychutnáva svoju nehybnosť, vy-nútenú spútaním.
Mučiteľka si na čierne rukavičky navlečie tehliarske palčiaky, z bohatej ponuky na stolí-ku si vyberie iný bičík, pristúpi k Fredymu a bez výstrahy ho začne bičovať. Fredy sa mykne, od prudkej pálčivej bolesti sa mu až zaiskrí pred očami. Celým telom mu prebehne vlna po-kútnej slasti. Od utrpenia i prudkej rozkoše sa mu až roztrasie spodná pera. Chrbtica sa mu lukovito prehne dozadu. Fredy odtiahne guľatú hlavu od dosky dereša a zdvihne ju čo naj-vyššie. Ááá! zvolá.
Drž hubu, tučniak! okríkne ho ženská. A dolu hlavu!
Ááá! zastoná Fredy Špáršvajn. Už cíti, ako sa mu všetko dolu, slabiny, brucho, stehná, zadok i prirodzenie, prudko scvrkáva a ako všetko spoločne pracuje k mocnému oslepujúce-mu výstreku spermií.
Dolu hlavu, povedala som! zopakuje prostitútka, pristúpi k Fredyho hlave, obkročmo ju zovrie medzi nohami a celou svojou váhou ju pritisne k derešu. Fredy má chrbát ako v ohni. Zovretý v pevnom škripci mučiteľkiných čierno opančuchovaných a očižmovaných nôh pri-tíska tvár na drsnú dosku dereša. Ešte dva šľahy bičom a Fredy je hotový. Pravidelné bučivé úľavné achkanie ho prezradí.
Kurva ho prestane biť a uvoľní mu hlavu. Rozopne kovové pracky na remeňoch a zvlečie si rukavice. Tak, tučniak! povie. To by bolo!
Fredy sa pozbiera a sadne si. Chrbát ho ešte štípe, niekoľkokrát sa pokúsi siahnuť si naň rukou.
Nič tam nemáš! povie kurva a napije sa piva rovno z plechovky. Ani škrabnutie, ty tlstá sviňa! To by si musel lepšie

zaplatiť, aby som ti z chrbta urobila kus krvavého bifteku! Tam sa môžeš osprchovať a arivierči! Kurva ukáže na dvere do kúpeľne. Nemám tu len teba! Ča-kajú na mňa ďalší takí perverzní svinčiaci ako ty!
Fredy vstane a s prezervatívom natiahnutým na pohlavnom úde zájde do kúpeľne. Ešte stále sa chveje.
Keď sa vráti, začne sa obliekať. Pozoruje kurvu, ako obyčajnou kolínskou dezinfikuje použité mučiace náčinie.
Prepáčte! osmelí sa, zapínajúc si gombíky na košeli. Neni ste vy náhodou z Novej Vsi?
Mučiteľka pozrie naňho. Na morbídne nalíčenej tvári nevidno žiadnu mimiku. A čo? spýta sa.
No, že mi pripomínate jednu známu z detstva, povie Fredy. Sidu Tešadíkovú.
Prostitútka sa strhne. To som ja, povie.
Fredy vypleští oči. Nevie, čo povedať. A ja som Alfréd Mešťánek, povie napokon. Obliz-ne si pery a usmeje sa.
Ale čo? zareaguje mučiteľka. Tuším si spomínam. Taký zaostalý malý tučný kretén, čo nám raz vypálil tajnú osadu, nie?
Fredy Šparšvajn rozhodí rukami a s kyslým úsmevom prikývne.
Ale potom sme ťa vymákli, povie Sida. Pod stanicou, čo? Fredy si odkašle. Hej, povie.
Kto ti vtedy vlastne pomohol utiecť? spýta sa Sida, sadne si a prehodí nohu cez nohu. Spomínam si, že ráno sme ťa šli rozviazať, ale už si tam nebol. Báli sme sa, že ťa v noci ohlo-dajú potkany.
Uzol bol slabo zatiahnutý, povie Fredy. Sám som sa uvoľnil.
Aj pod démonickým nalíčením vidieť, že Sida sa pri tej spomienke usmiala.
Boli to fasa časy, povie. Odvtedy ked sme sa stretli, tak si vždy na mňa zízal ako blbec. Asi si ma chcel prefiknúť, čo? Iste si si ho aj honil, však? Ale mne sex nikdy veľa nehovoril. O poctivosť som prišla až na výške. Dáš si budvar?
Mučiteľka zoberie plechovku a hodí ju Fredymu.
A ty? spýta sa Šparšvajn, vďačne otvorí pivo a napije sa. Ako si sa sem dostala?
No ako... ako..., mykne Sida plecami. Učila som a keď...
Ty si učiteľka? vypleští oči Šparšvajn.
Bývalá, povie Tešadíková. Učila som na základnej škole ruštinu a občianku. Ani som po-riadne nezačala a už tu bola tá ich revolúcia. A po revolúcii ma tie svine demokratické jedno-ducho vykopli zo školy. Tak čo som mala robiť? Nič iné neviem... Chvíľu som teda robila v masážnom salóne, ale tam chceli, aby som so zákazníkmi aj súložila. Tu nemusím, keď ne-chcem.
A ako ináč? spýta sa Fredy. Si vydatá?
Nie, povie Sida. Vieš, ja ani nie som veľmi na chlapov...
Feri sa zahniezdi. Ešte v živote nevidel pravú lesbu. Iba v svinských časopisoch.
Si lesba? spýta sa.
Nie, povie Sida a vstane. Nuž čo, vzdychne si. Mám ešte nejakú robotu, ak dovolíš, po-vie ospravedlňujúco.
Fredy tiež vstane. Opäť má erekciu. Sida si to všimne. Saténovou rukavičkou sa mu do-tkne nohavíc.
Veď ešte prídeš, nie? spýta sa priateľsky. Pýtaj si vždy mňa, poradí. Volajú ma tu Učiteľ-ka. Vymlátim z teba dušu, doloží a povzbudzujúco sa usmeje. Bolo to fajn, pokecať si s nie-kým z Novej Vsi. Už som tam nebola ani nepamätám.
Fredy ani nevie, ako sa vymoce z perverz-centra. Na duši je mu ľahko. Príde opäť, čoby neprišiel! Len čo bude mať potrebnú sumu. Teraz, keď je členom klubu, bude všetko oveľa ľahšie!
Fredyho radosť z toho, že našiel miesto, kde bude môcť dať voľ-ný priechod svojim dlho a bolestivo potláčaným sklonom, a najmä, že sa opäť stretol so Sidou, sa však čoskoro rozptýli.
Peniaze sú fuč a Fredy nemá možnosť dostať sa tak skoro k ďal-ším, aby mohol svoju návštevu v perverz-centre zopakovať.
Teraz sedí pred hajzľom ako telo bez duše. Neustále premýšľa
o perverz-centre a predstavuje si, čo práve v tejto chvíli asi robí Sida. Neotriasa ním žiarli-vosť, ale hnev, že tam nemôže byť tiež, že pre nedostatok peňazí sú mu tieto rozkoše nateraz odopreté.
Keby Fredymu pyšný Feri Bartaloš konečne dal peniaze, čo mu dlhuje za ukradnuté bi-cykle, mal by aspoň niečo. Feri sa však v drevenej dedine ukazuje málo. Iba občas príde a narýchlo podopíja nedopité poháre piva a poobhrýza kuracie kosti na táckach. Eržika robí to isté, postupujúc z opačnej strany. Obaja sa pritom bojazlivo obzerajú smerom k bufeto-vým okienkam, či ich pritom nevidí kurva-vedúci.
Večne opitý smradľavý vyžierač nedojedených tanierov Majerník na ich konkurenciu re-aguje zmätenými protestnými výkrikmi, ale ani on, ani nik z jeho bandy nemá síl, aby zakro-čil proti pevnejšie stavanému Bartalošovi a jeho hysterickej a hlučnej žene.
Hajzľu sa však Feri vyhýba. Vie, že Fredy Šparšvajn by ho pristavil a vymáhal od neho svoje peniaze za ukradnuté a predané bicykle, tak načo by tam chodil? Fredy zúri; peniaze by sa mu zišli.
Ani pivári po použití záchoda neplatia; jednoducho Fredymu utečú. Fredy ich nedostih-
ne, a keby aj, neodvážil by sa im povedať ani slovo. Je zbabelý. Iba na básnikov-vlasáčov si trúfne, no tí naňho kašlú; chodia močiť k ohrade staveniska, na bývalé Fredyho parkovisko.
Pod vplyvom neprestajného pohlavného vzrušenia a celkovej apatie Fredy Šparšvajn za-nedbáva svoje pracovné povinnosti; nedezinfikuje, nezametá, nečistí osrané záchodové misy, nevymieňa uteráky, mydlá a nepredáva toaletný papier. Onedlho záchod vyzerá ako Fredyho myseľ.
V tom najmenej vhodnom okamihu príde kurva-vedúci. Po kontrole záchodov vybehne von s vreckovkou na ústach, bledý ani stena. Oprie sa o stenu a svoj mútny pohlad zlostného zmrda uprie na tučniaka, naoko pokojne sediaceho pred záchodmi.
V priebehu niekoľkých sekúnd je Fredy prepustený a vysotený na dlažbu.
Banda mizerná, bezdomovecká! zúri kurva-vedúci. Na nikoho sa už on, vedúci, nemôže spoľahnúť! Jedni robia kupleraj a kradnú bicykle, ďalší sa pobije a nechá sa zabiť! Tretí zasa na všetko jebe! Všade je bordel a špina! Takto to však

ďalej nejde! Nech sa Špáršvajn ihneď zoberie a vypadne! Počul Špáršvajn, čo mu on, vedúci, hovorí?
Fredy neochotne vstane. Siahne po minciach na dne sklenenej misky.
Tie peniaze nechaj tak! rozkáže kurva-vedúci. Nech si Špáršvajn nemyslí, že sú jeho! On, vedúci, mu nedovolil sedieť pred hajzľom a hrať sa na pokladníka! Vyberať vstupné! Nie! Tie peniaze hostia platia za to, že serú, štia a grcajú do čistých mušlí a mís! Do takých, z kto-rých sa dá aj jesť!
Fredy stiahne ruku. Mlčí. Kurva-vedúci má v podstate pravdu. On, Fredy, to tu akosi za-nedbal. Priveľmi ho zamestnávali myšlienky na Sidu Tešadíkovú. Odrazu je mu jasné, že te-raz už nijako nenašetrí peniaze na návštevu perverz-centra.
Smutne zamkne príves a opustí drevenú dedinu.
Po dlhom čase teda Fredy zájde domov, najesť sa. Rodičia ho vítajú, akoby bol prišiel odniekiaľ z Afriky. Fredy ochotne prijme ponúknuté jedlá, slušne, no jednoslabične odpovedá na zvedavé otázky rodičov a oči mu neustále behajú po interiéri ro-dinného domu; hľadá niečo, čo by mohol výhodne predať alebo as-poň strčiť do záložne.
Keď doje fazuľovú polievku, hovädzie na divoko s knedľou, klo-básu s horčicou, chrenom a rožkami a päť rôznych zákuskov, tvári sa unavene a vyhlási, že ide spať. Zalezie k sebe hore a napína tučné uši. Keď počuje, že rodičia odišli do záhradky za domom, vylezie z postele, zíde na prízemie a tučnými hrabivými prstami pootvára šuplíky starosvetského rodičovského príborníka. Na-pokon nájde, čo hľadal - rodinné šperky: snubné prstene, hrubú zlatú retiazku a zlatý krížik. Lup vopchá do vrecka, potichu opustí dom a náhli sa na zastávku autobusu.
V meste zájde do záložne a ponúkne ukradnuté zlato. Dostane zaň sumu, ktorá mu ako--tak vystačí na návštevu perverz-centra.
Zájde do drevenej dediny a nenápadne, aby ho nevidel kurva-vedúci, vlezie do svojho prívesu. Tam, v zatuchnutom chlade, sedí a čaká na piatu hodinu, keď sa otvára klub Justína. Špáršvajn príde medzi prvými návštevníkmi. Ako člen klubu sa nemusí zdržiavať vstup-nými formalitami a hneď si pýta Učiteľku. Sadne si v bare a čoskoro poňho príde Sida Teša-díková.
Po hodine bičovania, divého jazdenia na jeho chrbte, zviazania do kotúča, vyvesenia za ruky a podobných lákavých rozkoší je Fredy šťastne unavený a ukojený Oblieka sa Sida se ¦ dí a fajčí cigaretu.
Ty, Sida..., povie Fredy. Nepotrebovala by si pomocníka?
Ako to myslíš? spýta sa Sida.
No pomocníka, vysvetľuje Fredy. Asistenta. Niekoho, kto by ti pripútal obeť, podával mučiace nástroje a tak. Takého miništranta, rozumieš?
Sida prikývne a napije sa piva z plechovky. Nikdy som o tom nepremýšľala, povie. Ale keby aj, mala by to byť skôr baba, nie? K nám síce chodia aj buzíci, ale ja obsluhujem vý-hradne takých, čo sú na baby.
Aj stredovekí kati mali pomocníkov, povie Fredy. Predstav si, aký by to malo efekt...
A čo? spýta sa Sida. Ty sa nudíš, keď mi chceš robiť miništranta?
Náhodou akurát teraz nemám do čoho pichnúť, povie Fredy. Slúžil by som ti dobre. Bol by som tvojím otrokom. Mohla by si ma ponižovať, koľko by si chcela! Všetko by som zniesol!
Vážne? neverí Sida.
Dofajčí cigaretu a zahasí ju v popolníku.
No byť mojím otrokom by nebola žiadna sranda! povie. Veľa utrpenia a žiadna odmena. A zarábal by si len malú almužnu. Musela by som ťa totiž platiť zo svojho príjmu.
Nevadí, Sida, povie Fredy horlivo. Slúžim rád!
Dakedy budem rozmrzená a nervózna, varuje ho Sida. Pre nič za nič ťa zbičujem do krvi Ako sa ti to bude páčiť?
Fredymu sa až zatmie pred očami od radostného vzrušenia.
To by šlo, povie.
Tak dobre, prikývne Sida. Skúsim to s tebou. Ale najprv spíšeme zmluvu.
Zmluvu? spýta sa Fredy nechápavo.
Áno, zmluvu, povie Sida. Zmluvu o otroctve, chápeš? A ty ju podpíšeš svojou krvou.
Sida otvorí dvere svojej šatne a pustí Fredyho dnu.
Keď chceš začať už dnes, povie Sida, priprav sa. Možno ti tam niečo padne.
Rukou ukáže na skriňu, plnú kožených, gumených, latexových a kovových doplnkov ktorých Silvia, jej šéfka, nakúpila v Rakúsku na kilá.
Fredy sa prehrabuje v čudesných postrojoch, rukaviciach, obojkoch, čižmách, rôzne vy-tvarovaných chráničoch, pančúch z čiernej gumy. Napokon si navlečie kuklu s dierkami pre oči a ústa, kožené nohavice, ponechávajúce veľkoryso obnažený zadok i genitálie svojho no-siteľa a zložitý systém kožených popruhov križujúcich sa mu v chaotickom poriadku na tuč-nej hrudi a bruchu. Keď je hotový, ukáže sa Side.
No krásavec, povie Sida. Tak poď, ošípaný, tu je tá zmluva.
Fredy pristúpi k Side a číta:
Ja dolupodpísaný odporný a perverzný tučný červ Alfréd Mešťánek sa zaväzujem, že bu-dem verne a poslušne slúžiť svojej veliteľke Sidónii Tešadíkovej ako jej najposlednejší otrok. Moja vernosť a poslušnosť nebude mať hranice a rád vytrpím od svojej veliteľky tie najväč-šie ústrky, múky a poníženie, ba i potupnú smrť..
Zvrhlík Alfréd Mešťánek, prezývaný Špáršvajn
Dostaneš odo mňa stovku na deň, povie Sida. Ak s tebou budem spokojná, tak časom to budú možno aj dve stovky. Ak nebudem spokojná, poletíš ako mokrá handra. Berieš?
Fredy horlivo prikyvuje. Stovka na deň nie je veľa, ale na začiatok lepšie ako nič. A ok-rem toho, bude môcť on, Fredy, robiť robotu, ktorá ho baví!

Tak to podpíš! prikáže Sida. Svojou krvou.
Prosím? nechápe Fredy.
Namiesto zdĺhavého vysvetľovania ho jeho novopečená veliteľka šľahne bičíkom po stehne. Spod prasknutej kože sa vyleje pár kvapiek krvi.
Namoč si tam palec! rozkáže Sida. A otlač ho na listinu.
Fredy, omráčený náhlou bolesťou a rozkošou, poslúchne.
Tak, povie Sida, zroluje listinu a vopchá ju do priečinka. Mám ťa. Môžeme začať. Dnes budeš ešte len priúčať. Pozorne sa pozeraj. Poviem ti všetko, čo máš robiť. Fredy prikyvuje. V jeho okrúhlej tvári sa zračí horlivá oddanosť..
Tak ako sa boli vopred dohodli, príde Martin Džjúnek do Novej Vsi k Hruškovičovi na terapiu. Príde, ako Hruškovič zdôrazňoval, na lačný žalúdok.
Hruškovič ho privíta vo svojej ordinácii. Je oblečený do jedno-duchého bieleho odevu.
Kde máš pacientov? začuduje sa Martin a ukáže na prázdny dvor.
Poslal som všetkých domov, povie Hruškovič. On, Hruškovič, totiž už raz liečil niečo podobné, ako má Martin. Mladú sedemnásť-ročnú dievčinu zbavoval žiarlivého ducha nebohej frajerky jej chlapca. Navštevovala ju v noci a všemožne ju týrala. Dievčina bola psychicky úplne na dne, keď prišla za Hruškovi-čom. Hruškovič ju ducha zbavil a poobede ešte liečil ostatných pacientov. Nebolo to však dobré; nikomu sa neufavilo a niektorým nešťastníkom sa zdravotný stav ešte aj zhoršil. A on, Hruškovič, padol do kómy a spal v kuse dva dni a dve noci. Keď sa však zobudil, bolo zasa všetko v poriadku. To vieš, ukončí Hruškovič, asi som bol nakapatý. Možno nejaká chrípka či čo. Ale zobralo ma to poriadne!
Vonku prší, lístie na stromoch je žlté, červené a hnedé. Všetko, dvor i záhradu, prikrýva plazivý opar hmly. Odkvapy rinčia. V Hruškovičovej ordinácii sála z gamatiek príjemné teplo.
Úprimne povedané, nemám s tým veľké skúsenosti, zdráha sa Hruškovič, poškuľujúc do veľkej knihy, popísanej rôznymi magickými symbolmi. Pár pacientom s podobným proble-mom som však pomohol... ani neviem ako...
Máš tie schopnosti! zvolá Martin. Zbav ma toho čuráka! Hovno mám a nie schopnosti, povie Hruškovič. Všetko je to náhoda. Oukej, oukej, pripustí Džjúnek. Povedzme, že si šarlatán. Prosím ťa teda, pomôž mi od Žofrého tak, ako by si pomáhal niekomu cudziemu, obyčajnému klájentovi. Nehovor, že si dakedy nerobil dáky spiritizm!
No, prizná sa liečiteľ, sem-tam som sa o niečo pokúšal... To vieš, keď tu už človek má tie knihy... Skoda nevyskúšať....
No vidíš! víťazoslávne zareaguje Amerikán.
Hruškovičovi sa však veľmi nechce púšťať do magických operácii. Listuje v knihe a od-kašliava si. No, povie a zdvihne zrak, môžem niečo skúsiť. Seď tu! Vstane, otvorí dvere do dvora a zavolá na maželku, kŕmiacu sliepky. Veruna je mojím najlepším médiom, povie Hruškovič. Len jej, aha, položím ruku na hla-vu, a už je zhypnotizovaná.
HruškoviČová vypleštenými očami pozerá pred seba.
Pochopiteľne, že nás oboch i seba samu len ojebáva, šepne Hruškovič Martinovi bokom, ale ty si to tak chcel...
Hruškovič si na hlavu nasadí biele rúško a potom zložitú drôtenú čapicu, v ktorej jeho guľatá sedliacka hlava s plnou, blahobytnou tvárou pripomína obrázok slniečka, ako ho kres-lia deti; s rovnými lúčmi vybiehajúcimi na všetky strany.
Co to máš, preboha? pobavene žasne Džjúnek, no keď vidí, že Hruškovič otvoril skrinku, vytiahol z nej plášť, pošitý hviezdami a rôznymi symbolmi a zahalil sa doňho, zvážnie.
Žena, povie Hruškovič silným hlasom, nepoznajúcim odpor. Akých duchov môžeš vidieť v našej blízkosti, duchov zjavujúcich sa v krásnej ľudskej forme, bez akejkoľvek ohavnosti? Vymenuj ich astrálne mená!
HruškoviČová začne hovoriť tichým hlasom, akoby zo spánku: Namamiah, Uniabel, Lea-biah, Zezael...
Pokračuj, žena! osopí sa na ňu Hruškovič.
Zeiriel, pokračuje Hruškovičová. Lehemiel, Firásek, Melahel, Cachetel ...
Pri slove Firásek, Žofrého priezvisku, Martin vyskočí zo stoličky, ale Hruškovič ho po-hybom ruky upokojí. Stačí, žena! rozkáže. Prebuď sa! Niekoľkokrát sucho zatlieska a Hruš-kovičová zažmurká. Môžeš si ísť po svojom, povie Hruškovič a žena opustí ordináciu.
Hruškovič sa opäť začíta do svojej knihy. Duch astrálnym menom Firásek! zvolá po chvíli. Si tu? Na chvíľu sa odmlčí. Duch Firásek, hovorím s tebou! pokračuje slávnostne. Zaklínam ťa vysokými mocnosťami Adonai a Agla, všeobecnou klavikulou Šalamúnovou, saturnským kabalistickým kľúčom, kľúčmi Iévé, Adni, lai a Aehieh, vysvetľujúcimi Vesmír a majúcimi Zem za svoj stred! Zaklínam ťa mesačným kľúčom ezoterickým i novým kľúčom kozmologickým: opusti tento svet a odíď v pokoji a mieri tam, kam patríš!
Prekvapený Džjúnek zbadá v rohu ordinácie obrysy Žofrého astrálneho tela, neurčité a rozmazané.
Čože?! zvolá Hruškovič a priloží si ruky k drôtenej čiapke, akoby si naprával akési slú-chadlá. Poslanie? spýta sa. Aké poslanie?
Martin vidí, že Žofrého obrysy sa stále nechcú zmaterializovať; duch zotrváva v podobe trblietavej hmloviny.
V mene Iévé-Zébaotha vyväzujem ťa zo zväzku tvojho poslania, duch Firásek! povie Hruškovič slávnostným hlasom. V mene Élohima Ghibora vyväzujem ťa zo sľubu, ktorý si dal smrteľnej osobe menom Edna Gershwitzová! Svoju vinu si si už odpykal! Prestaň navšte-vovať smrteľníka Martina Juneca! Opusti v pokoji tento svet a choď tam, kde patríš!
Skrátka a dobre, Žofré, vypadni a daj už Martinovi pokoj! Aj tak ti je hovno - a žiadna rodina! Choď si radšej otravovať svoju blbú sestru Marfu!
Posledné slová vysloví Hruškovič podráždene. Vzápätí prikročí k dverám do dvora a ráz-ne ich otvorí. Žofrého obrysy sa rozplynú a zjavenie zmizne. Martin zacíti čudnú vôňu akoby ozónu alebo prehriateho prachu. Zvonku sa prinesie chlad, šum dažďa a hrkot odkvapu, kot-kodákanie sliepok, vzdialený zvuk cirkulárky a štekot psov.
A je to! povie Hruškovič, sníme si drôtenú čiapku a starostlivo ju uloží do vitríny.
Už sa neukáže? s nádejou v hlase sa spýta Džjúnek.

Pozri, Ujo, povie Hruškovič. Tebe hádam môžem povedať, že ja na tieto vtákoviny neve-rím. Urobil som presne to, čo robím svojim pacientom. Väčšinou im to pomôže. Tak to mož-no pomôže i tebe.
Martin vstane zo stoličky. Naozaj: hlboko v duši cíti akúsi osviežujúcu úľavu. Čo som ti dlžný? spýta sa.
Chceš ma uraziť, Ujo? ohradí sa Hruškovič, odkladajúc do skrine plášť. Málo sa pozná-me? Slabí kamaráti sme? Slabo som bohatý, aby mi kamaráti platili? Zaplatíš mi pivo a pol-deci v Konzume a je to vybavené. Ale teraz si musím ísť ľahnúť. Dáky som nakapatý.
Feri s Eržikou sa ocitnú na dlažbe a zároveň prídu aj o strechu nad hlavou. Kľúče od záchoda im vezme vedúci a na Fredyho Špár-švajna, ktorý by im v záchode možno dovolil spávať, sa spoliehať nemôžu. Feri sa Fredymu skôr vyhýba; dlhuje mu peniaze za ukradnuté bicykle.
Na konto nesmieme siahnuť! povie Bartaloš prísne, vždy keď mu Eržika navrhuje, aby z banky vybrali istú sumu na zlepšenie svojej mizernej životnej úrovne. To by tak bolo! dodá. Raz na tie peniaze siahneme a je po nich! Musíme vydržať!
Eržika šomre, lebo v noci jej už je, i napriek spaciemu vaku a nafukovačke, zima. Na druhej strane si však stále uvedomuje, že ich utrpenie v cudzom a nepriateľskom meste bude čoskoro odmenené..
Časť noci Feri s Eržikou trávia prevážaním sa v električkách. Napríklad v päťke. Na jed-nej konečnej nastúpia, na druhej konečnej vystúpia. Medzitým majú hodinu nerušeného spánku v teple. Po polnoci, keď električky prestanú jazdiť, presunú sa do podchodu pod kri-žovatkou na Centrálnom námestí. Z igelitových vreciek, ktoré stále nosia so sebou, povybe-rajú spacie vaky a nafukovačky, zababušia sa a spia. Niekedy sa predtým zhovárajú. Eržika má jasnú predstavu, čo urobia s tvrdo našetrenými peniazmi. Vrátia sa domov, do rodnej de-diny a založia si butik. Eržika sa už vidí ako majiteľka butiku; v elegantných šatách bude po-stávať uprostred apartne zariadeného priestoru a s úsmevom bude vítať zákazníčky. Často o svojich predstavách básni celé hodiny, až kým nezaspí.
Feri sa jej v studenom sliepňavom neónovom svetle podchodu lepšie prizrie. Eržika má zasnené oči a na perách jej pohráva úsmev. Pozerá kamsi do šťastnej a blahobytnej budúc-nosti, v tej chvíli nevníma ani chlad, ani kvapky vlhkosti stekajúce po vyštrbených a popísa-ných vykachličkovaných stenách, ani nočných opilcov, ktorých siluety sa tackajú hore-dolu po podchode.
Ferimu príde zaťažko fantazírovať s Eržikou; ich konto už neexistuje, všetko prehral v kartách. Ani sám nevie, koľko to bolo peňazí. Radšej by sa však obesil, než by mal dopus-tiť, aby sa to jeho žena dakedy dozvedela.
Samozrejme, Eržika stále nič netuší. Nechápe, prečo sa ešte zdržujú v meste a nevrátia sa domov, na dedinu, užiť si zaslúžených peňazí.
Ferimu pripadne čoraz ťažšie presvedčiť svoju ženu, že ešte chvíľu musia počkať..
Nadránom ich zobudia kroky prvých chodcov. Feri a Eržika vstanú. Nový deň, nová šan-ca. Boj pokračuje.
Jeden čas Feri s Eržikou vozia do zberu starý papier. Káru, najdôležitejší pracovný ná-stroj, ukradnú akémusi podobnému chudákovi, ako sú oni. Chvíľu ho sledujú, ako sa v zele-nej prešívanej bunde pachtí do zberných surovín s vrchovato naloženou károu, potom za ním ukradomky idú až ku krčme, kde sa chudák rozhodol osviežiť pred ďalšou fúrou.
Kára ostane stáť na chodníku. Feri sa jej zmocní a bleskurýchlo vyštartuje preč.
Vo dvore hotela Ambassador belasú káru premaľujú načerveno a len čo farba trochu ob-schne, vyrazia za kšeftami.
Pre zberača starého papiera sú najlepším zdrojom stánky s ovocím a zeleninou. Feri s Er-žikou obchádzajú všetky zelovoce a do zberných surovín vždy privezú kopec papierových kartónov.
O niekoľko dní im však káru, zaparkovanú a ukrytú vo dvore hotela Ambassador, niekto ukradne a je po zárobku.
Ja už toho mám dosť! kričí Eržika na Feriho. Načo viac ostávať v tomto kurva-meste, kde sa kradne? Ľudia sú kurvy: ukradnú všetko, čo nie je priklincované! Banda zlodejská! Na druhej strane, oni, Eržika s Ferim, už na ten butik istotne našetrili! Treba vybrať peniaze z konta a vrátiť sa domov! Ona, Eržika, sa už konečne chce okúpať!
Ferimu sa čoraz ťažšie darí upokojiť svoju ženu. Napokon sa musí uchýliť k podvodu.
Jednej noci sa práve ukladajú k spánku na dlažbe podchodu, keď sa nad nimi zjaví mas-kovaný lupič.
Eržika sa zľakne a začne jačať ako zmyslov zbavená, ale z chodcov, prechádzajúcich okolo, nik ani len nespomalí.
Nevrešti, biela piča! zrúkne maskovaný lupič s hračkárskym revolverom v rukách a ob-ráti sa k Ferimu. A ty navaľ prachy, biely kokot!
Feri si s roztrasenými rukami šacuje vrecká. Akoby náhodou, vypadne mu na dlažbu vkladná knižka. Maskovaný lupič sa na ňu vrhne a zodvihne ju.
Pozrime sa! povie uveličene, keď knižku otvorí. Pekný majetoček! Vidím, že ste boli bo-háči, ha-ha-ha! Boli, ale už nie ste! Teraz som milionárom ja! Porúčam sa!
S týmito slovami sa lupič-gentleman ukloní a utečie smerom k pohyblivým schodom.
Eržika sa opäť rozkričí, trasúc sa na celom tele. Školácky, ochotnícky výkon maskované-ho lupiča si vôbec nevšimla. Ani to, že svoje vety deklamoval neprirodzene, akoby mu ich niekto vopred predpísal a on sa ich len namáhavo naučil naspamäť.
Naše peniaze! jačí Eržika ako zmyslov zbavená. Naše peniaze!
Aj Feri predstiera zlosť a rozhorčenie. So zaťatými zubami nadáva a podchvíľou úkosom pozrie na Eržiku.
Eržikina zúrivosť sa teraz obráti proti Ferimu. Áno, Feri mal zakročiť! Keby nebol zbabe-lec, neboli by ich okradli! Celý ich majetok! Všetka námaha!
Ešte dlho do noci sa hádajú o tom, kto mal čo urobiť.. Napokon ukonaní zaspia.
Na druhý deň sa rozhodnú ísť do banky ohlásiť odcudzenie vkladnej knižky.
Úradníčka skontroluje konto a oznámi im, že je prázdne.
Eržika sa rozčúli. Akože prázdne? Veď tú vkladnú knižku im ukradli len teraz v noci!

Úradníčka iba pokrčí plecami. S neskrývaným odporom si premeriava dve špinavé, za-páchajúce indivíduá za sklom. Ona, úradníčka, nič nevie. Konto je prázdne. Ostalo na ňom dvadsať korún.
Eržika sa začne zlostne, hystericky smiať. No jasné! skríkne. Ona, Eržika Bartalošová, vie ako sa to robí! Preto je banka taká bohatá! Oni, Eržika s Ferim, prosím pekne, dreli od svitu do mrku, od úst si odtŕhali! A že dvadsať korún! To konto nebolo prázdne! Bolo tam veľa peňazí!
Eržika sa na sekundu-dve zarazí.
Aj milión tam mohol byť! Milión slovenských korún! Žiadne také, že prázdne konto! To je lož! Podvod! Táto banka je podvodnícke hniezdo! Chudobného človeka okradnú o poctivo zarobené peniaze! Ale boháči? Takému Ráczovi nikto nepovie, že má na konte dvadsať ko-rún! Všetci sa ho boja! A na chudáka si trúfne každý!
Všetky pohľady v bankovej hale plnej ľudí sa upierajú na Eržiku. Feri stojí vedľa svojej ženy a trochu sa za ňu hanbí. Konto vyraboval sám, keď z neho vyberal posledné peniaze na zaplatenie hráčskych dlhov. A maskovaným lupičom bol Šípoš, ktorého Feri podplatil. Až teraz, ked vidí Eržikino zúfalstvo, uvedomí si Bartaloš naplno, čo spôsobil. Vo Ferim sa zač-ne miesiť stud s výčitkami svedomia.
V hale sa zjavia dvaja ozbrojení členovia civilnej bezpečnostnej služby.
Jeden z nich na rozzúrenej Eržike slušne, no rázne použije vyvádzací chvat a vyvedie ju von. Eržika sa divo bráni, no nič jej to nie je platné. Feri sa zvezie s ňou; druhý čierny šerif schmatne zasa jeho.
Na chodníku Eržika kričí ešte väčšmi. Všetko jej zúfalstvo sa rinie von v neprerušova-nom prúde slz, slov a neartikulovaného vresku.
Ona, Eržika, nemá nič! Toto kurva-mesto ju obralo o všetko! Prišla o svoju najlepšiu priateľku Paničku, o dcérku, o peniaze! Kebyže si bola zobrala Rácza, mohla sa teraz vyva-ľovať vo veľkej vile nad mestom. Ale ona, Eržika, bola sprostá: radšej sa vydala za idiota Fe-riho Bartaloša a takto potom dopadla!
Chodci sa pristavujú pri bizarnej dvojici, chvíľu počúvajú a potom sa pobavene náhlia ďalej.
Ona, Eržika, prišla o všetko! pokračuje Eržika. Najprv ich okradol maskovaný lupič, te-raz zasa banka! Mali asi milión; teraz nemajú nič! Banka tvrdí, že konto je prázdne! Ona, Er-žika, im dá, že prázdne! Pôjde sa sťažovať! Napíše na prezidentskú kanceláriu! Aj premiéroví napíše; ten sa aspoň zastáva chudákov! Všetci uvidia!
Feri ťahá Eržiku preč, ale Eržika sa mu vytrhne a päsťami sa vrhne na dymové sklo vcho-du do banky. Feri sa ju usiluje odtiahnuť preč. Z budovy vybehnú dvaja čierni šerifovia a od-sotia Eržiku od skla. Ferimu sa ujde obuškom.
Eržika pobieha po chodníku a chytá chodcov za rukávy: Videli to? Ju, Eržiku, táto spo-ločnosť okradla! Nemá nič, je na dne! A bola takmer milionárkou!
Aj Feri už začne zúriť. Rana obuškom po chrbte ho i napriek hrubej vetrovke páli. Zakri-čí čosi o krivde, fašizme a komunizme. V jeho ruke sa zjaví kus tehly, čo zdvihol z chodníka. Rozoženie sa a vzápätí sa obrovská tabla z dymového skla na priečelí banky s rachotom zo-sype.
Čierni šerifovia opäť vybehnú z budovy, ale Feri i s Eržikou sú už dávno za rohom na druhej strane ulice.
Po chvíli beh Feriho s Eržikou unaví a prejdú do kroku. Eržika fíká, utiera si slzy. Hlas jej preskuje. Feri ju chytí jednou rukou okolo pliec. Aj jemu je do plaču. Cíti sa ako najpo-slednejšia podlá sviňa na zemeguli. On, Feri Bartaloš, je všetkému na vine!
Výčitky svedomia ho omínajú a žerú. Pritisne si Eržiku k sebe ešte tuhšie a v duchu sa zaprisahá, že všetko jej tisíckrát, miliónkrát vynahradí!
Keď sa počas čakania na zákazníka Sida nudí alebo má zlú nála-du, rozkáže svojmu otrokovi Špáršvajnovi, aby ju zabával. Musí jej buď svojím bučivým hlasom spievať veselé pesničky, alebo robiť smiešne grimasy, alebo mu jednoducho rozkáže, aby si ho drnkal pred jej očami. Ksichty, ktoré pritom strúha, ju vždy zaručene roz-veselia.
Aj teraz; Sidu bolí hlava, je namosúrená a chcela by niekoho po-trápiť. Fredy je poruke a voči nej je vždy bezbranný.
Čo si to za chlapa, Fredy? vybehne na svojho otroka. Veď sa ti nikdy poriadne nepostaví. Ukáž! No jasné, nestojí ti!
Tak nech ti zaraz stojí! Máš na to tri minúty! Raz-dva. Ak sa ti dovtedy nepostaví, tak ťa budem mučiť zapaľovačom!
Sida si zapáli cigaretu, našteluje plynový zapaľovač na čo najdlhší plameň a namieri ho proti Fredymu.
Opálim ťa ako brava! povie pôžitkársky. Fredy sa pokúsi splniť žiadosť svojej otrokárky.
Sida sa mu prizerá. Keď zaregistruje, že sa Fredymu zrýchlil dych, s mučiteľským úsme-vom na hrubo nalíčenej tvári mu pevne chytí pohybujúcu sa ruku.
Stačí! povie. Si môj otrok a odbavíš sa vtedy, keď si to JA budem želať! Rozumel? Rozumel, povie Fredy a odtiahne ruku od svojho navretého údu. Cíti, ako mu prirodze-nie zo dva-tri razy naprázdno preglgne. Práve teraz prestať mu pripadne zaťažko, ale služba je služba.
Sida si zo stojana vyberie korbáč a vyskúša jeho kvality na Špáršvajnovom sadlovitom chrbte.
K noze! zrúkne na úbohého tučniaka. Z neznámych príčin Sida všetky svoje jedno či dvojslabičné povely hovorí po česky. I teraz. Hodný! povie a poškrabká Špáršvajna pod bra-dou.
Konček prsta si vopchá medzi nohy a dá mu ho oliznúť. To je sladká odmena. Vzápätí nato mu vloží do úst drevené zubadlo v tvare hrušky a upevní mu ho remienkami na temene. Teraz už Fredy nemôže rozprávať, vydáva iba rozmanité oddané škreky.
Ideme pozrieť, či niekto nemá záujem o naše služby, povie Sida, vezme vodidlo a pripne si ho o Špáršvajnov obojok.
Poďme! prikáže polohlasne, no rázne, a šľahne Fredyho po zad-ku, vďaka zvláštnym koženým slipom takmer celkom obnaženom.
Fredy vďačne zastoná. Svoju veliteľku posľúcha na slovo. Slúži rád. Keby mal chvost, vrtel by ním ani blázon.
Keď vojdú do baru, Sida si rozkáže plechovkové pivo. Fredy stojí pri nej, no nemôže piť: drevená hruška v ústach. Pre svoju pani ochotne vytrpí všetko; i smäd. Dobre vie, že po šich-te mu jeho vládkyňa ako odmenu za predchádzajúce utrpenie uhasí smäd, ktorý by mu pred-tým neuhasilo ani tisíc plechoviek piva.

Kluboví hostia sa pomaly schádzajú. Niektorí už Fredyho poznajú a familiárne sa s ním zdravia. Fredy sa im zdvorilo ukláňa a huhňavo, nakoľko mu to zubadlo dovolí, odpovedá na pozdravy. Je šťastný, je medzi svojimi. Slúži rád. Pracovný večer v Privát Clube Justína sa pomaly začína.
Silvia dlho predlho premýšľa, ako by sa pomstila hoteliérovi Ráczovi za to, čo jej urobil. Jej, Silvii, emancipovanej a odmeranej mladej dáme!
Je nad slnko jasnejšie, že nemá zmysel Rácza udávať. Policajtov Rácz drží v hrsti, len by sa tomu smiali.
Potom Silvia uvažuje, že ho dá zbiť až zabiť členmi podsvetia, ale hneď si uvedomí, že by sa to nepodarilo; Rácz disponuje počet-nou a dobre vyzbrojenou ochrankou, ktorá s ním všade chodí a do-konca i v noci hliadkuje pred jeho vilou. Okrem toho Silvia vlastne nikoho z podsvetia nepozná.
Vo svojej spaľujúcej nenávisti Silvia zvažuje i možnosť uniesť Ráczovu ženu, zdrogovať ju, prepašovať do Rakúska a tam ju predať do bordelu. Napokon si to rozmyslí; v prvom rade si uvedomí, že by zbytočne trpela nevinná osoba, v druhom rade by aj tak nezískala o jej utr-pení rukolapný dôkaz, ktorý by mohla poslať Ráczovi, aby sa trápil.
Myšlienka o rukolapnom dôkaze sa opäť vynorí o niečo neskôr, keď sa už spamätá z ne-príjemných spomienok na násilný koitus s divým hoteliérom, a všetky záporné emócie v jej mysli vystrieda chladná túžba po rafinovanej pomste. Začne sa to tým, že jedného rána prinesie poslíček do Silviinej čerstvo zadaptovanej vil-ky pod stanicou ozrutnú bukrétu zo sto orchideí. V kytici Silvia objaví Ráczovu navštívenku. Na jej rube je napísané: „Rácz spomína na spoločne prežité chvíle a teší sa na viac. S pozdra-vom Tvoj Rácz".
Silviu skoro hodí o zem. Pred očami sa jej zatmie a pri spomienke na Ráczov mohutný pohlavný úd, divo sa pohybujúci v jej vnútornostiach, sa jej stiahne žalúdok. Niekoľkokrát si prečíta trúfalý text napísaný Ráczovým energickým, no školácky neumelým písmom. Neverí vlastným očiam. Taká drzosť!
Túžba po pomste začne opäť ožívať. Silvia sa natiahne na pohovku a kým nemá vymysle-ný plán, nevstane. Oblečie si tie najvzrušujúcejšie šaty a zíde na prízemie, do perverz-klubu. Tam, vo svojej kancelárii, sa vybaví moderným technickým zariadením a všetko si pripraví do kabelky tak, aby jej pomsta bola dokonalá. Potom dá zavolať taxík a zavezie sa do hotela Ambassador.
Súrne potrebujem hovoriť s pánom Džjúnekom! povie recepčnému. Je u seba? Áno, povie recepčný. Pán Džjúnek ešte spí. Včera prišiel neskoro. Musím s ním hovoriť! povie Silvia. Zatelefonujte mu, že som tu. Žiaľ, povie recepčný, mám prísny zákaz rušiť ho.
Silvia vytiahne tisíckorunáčku. Recepčný sa zahľadí na asketický obličaj Otca národa a po istom vnútornom boji zavrtí hlavou.
Žiaľ, nemôžem..., povie.
K preduchovnenej tvári Andreja Hlinku pribudne na mramorovom pulte ešte jedna. Pán Džjúnek ma zabije..., povie recepčný a neochotne siahne po slúchadle, zatiaľ čo dru-
há ruka diskrétne zasunie bankovky do vrecka tmavočervenej uniformy.
Pán Džjúnek vás očakáva, povie recepčný po chvíli úctivého polohlasného telefonova-nia. Je to takzvaný prezidentský apartmán, na šiestom po...
Viem, kde je ten apartmán, preruší ho Silvia a vykročí k výťahu. Ešte vo výťahu zapne diktafón s vysoko citlivým mikrofónom a miniatúrnu videokameru, zaberajúcu cez nenápad-nú škáru v kabelke všetko v rozsahu dvestodvadsať stupňov.
Martin jej otvorí hneď po prvom zaklopaní. Má na sebe hodvábny župan a rozvoniava zubnou pastou, ktorou si narýchlo vyčistil chrup.
Silvia! povie prekvapene a takmer vyľakane.
Dobré ráno, Martin, povie Silvia. Dúfam, že som vás nezobudila.
Oh nou! povie Martin. Už som dávno hore.
Pustíte ma dnu? spýta sa Silvia.
Oh, šúrly! povie Martin a odstúpi od dverí.. Prepáčte.
Silvia vojde do obývačky a poobzerá sa. Apartmán sa od čias, keď v ňom bývala s Rá-czom, nezmenil. Silvia sa usadí na pohovke a odloží kabelku. Prehodí si nohu cez nohu, pri-čom si dá záležať, aby úzka sukňa odhalila čo najväčšiu časť jej božsky formovaných stehien.
Môžem vás niečím ponúknuť? spýta sa Martin.
Pohár minerálky, prosím, povie Silvia a prstami si zamyslene prechádza po kolene. S uspokojením skonštatuje, že hrča pod Džjúnekovým županom, približne vo výške rozkro-ku, sa začala povážlivo zväčšovať.
Pohár minerálky, zopakuje Martin. A ja si dám suché sherry, povie. Vždy ma to zobudí.
Veď ja ťa zobudím, pomyslí si Silvia.
Keď Džjúnek postaví nápoje na stôl, zatvári sa Silvia ustrašene a pozrie smerom k dve-rám.
Čo je? spýta sa Martin. Silvia sa mu síce páči, ale stále má na pamäti Ráczove dobre mienené rady.
Silvia si priloží prst k plným perám a mlčky ukáže na dvere. Martin k nim podíde a doši-roka ich otvorí. Vykukne do chodby najprv jedným, potom druhým smerom a opäť ich zatvorí.
Silvia zatiaľ stihne vysypať do jeho drinku biely, rýchlo rozpustný prášok.
Nikto tam nie je, povie Martin. Niečo sa vám zdalo.
Sadne si a napije sa.
Dlho sme sa nevideli, povie.
Prišla som vám povedať, že ma to veľmi mrzí..., povie Silvia.
Čo? spýta sa Martin.
Že sme nedokončili náš večer, povie Silvia. Majiteľ hotela ma však dal zamknúť vo svo-jej kancelárii a pustil ma až po

vašom odchode.
Silvia taktne zamlčí, že ju Rácz aj znásilnil. Vycítila, že by to v Amerikánových očiach mohlo znížiť jej príťažlivosť a ohroziť jej plány.
To že urobil? žasne naoko Martin.
Áno, prikývne Silvia. A vy ste sa vôbec nezaujímali, prečo tak dlho nejdem?
Myslel som si, že je samting medzi vami a pánom Ráczom, povie Martin na svoju obha-jobu. Tak som sa nechcel medzi vás miešať.
Rácz vám o mne iste narozprával pekné veci, skonštatuje Silvia.
Martin si uvoľní uzol na šatke, decentne uviazanej okolo krku pod županom. Zalieva ho pot. Tep sa mu prudko zrýchli. Pohľad na Silviine nohy ho privádza do šialenstva. Úd mu stuhne a v pohotovostnej polohe znehybnie pozdĺž vnútornej strany pravého stehna.
Stavím sa, povie Silvia koketne, že väčšina z toho nieje pravda. Vrhne na Martina mačací pohľad.
Rácz mi povedal, že máte spolu rilejšnšip, povie opatrne Martin a najradšej by sa na Sil-viu vrhol a vopchal to do nej.
Že spolu to..., dodá v rozpakoch. Odmlčí sa, hľadajúc vhodný výraz.
Že spolu sexujeme? pomôže mu Silvia.
Well, sexujete, povie Martin a z ľavej sluchy sa mu spustí pramienok potu.
To nieje pravda, povie Silvia. Kedysi sme boli partnermi, to hej. Ale to je už dávno. Bo-la som veľmi mladá a hlúpa. Rácz je primitív a vulgárny človek. Zločinec. A ako milenec je nula. Dnes si už mužov na sex vyberám zriedkavo, ale o to starostlivejšie. Mám prísne kritériá..
Martin mlčí. Vie, že by mal niečo povedať, no nič vhodné mu nenapadá. V hrdle má vy-schnuté a srdce mu bije až kdesi v krku. Prudká bolesť v stoporenom prirodzení prezrádza, že takmer všetku krv v tele má napumpovanú na tomto jedinom mieste.
Nezaujíma vás, či tiež spĺňate tie kritériá? spýta sa Silvia vyzývavo a vstane. Podíde k Martinovi.
Aj Martin vstane a kalištek so sherry položí na okraj stola.
Silvia mu dlhým ukazovákom prejde po brade a utrie mu zvyšok zubnej pasty. Nie? spý-ta sa.
Namiesto odpovede sa na ňu Martin lačne vrhne, nadopovaný konskou dávkou afrodizia-ka, strhne ju na pohovku a divo začne súložiť na jej povolnom a vášnivom tele, umiestnenom presne v zornom uhle minikamery ukrytej v kabelke.
Starý rozheganý autobus zastaví na dedinskom námestíčku a dvere sa so sykotom otvoria.
Zvírený prach sa pomaly usádza a z autobusu vystupujú babky v šatkách, svetríkoch, širokých sukniach a čiernych vyleštených poltopánkach. Niektoré zvierajú v rukách košíky, iné ich nesú na chrbte, v uzlíčkoch z kockovaných obrusov; boli v okresnom meste na trhu.
Babky vystúpia a za nimi do prachu námestíčka otlačí svoje sto-py pyšný Feri Bartaloš, ťahajúc za ruku zapýrenú Eržiku.
Vykročia krížom cez námestíčko s hrdo zdvihnutými hlavami, dojímaví a smiešni vo svojej dôstojnosti.
Babky sa zastavia pri budove obecného úradu. Ironicky pozerajú na komickú dvojicu a podchvíľou ukryjú potuteľný úsmev do dlane, vrásčitej ako vyžmýkaný citrón. Cesta k honosnému domu mäsiara Kišša je pre Feriho s Eržikou krížovou cestou. Dedinčania sa zastavujú, pozorujú ich, šepkajú si. Obloky sa otvárajú. Odkiaľsi sa ozve smiech.
Niekto povie: Skrachovali...
Feri pevnejšie schytí Eržiku za lepkavú dlaň. Cez plecia majú prehodené igelitové vrecia so spacími vakmi a nafukovačkami - ich jediným majetkom. Sú ufúľaní a otrhaní. Eržika bo-lestivo stúpa v rozčaptaných topánkach na vysokých opätkoch, čo im predal Fredy Špár-švajn. Feri Bartaloš má nohy zamotané do utierok a zaviazané v igelitových vreckách; topán-ky mu ukradli poslednú noc v podchode pod Centrálnym námestím.
Mäsiar Kišš sedí v kuchyni na stoličke a slastne vyfajčuje, prižmurujúc jedno oko. Vy-chutnáva voľno; v iné dni stojí od rána do večera za pultom. Dnes, v sobotu, zavrel o jednej. Keď sa vo dverách zjavia Eržika s Ferim Bartalošom, Kišš s hrmotom vstane a cigareta so špičkou mu vypadne z úst.
Vyvalenými krvou podliatymi očami si premeria dcéru a zaťa. Všetko je mu jasné. Zly-hali. Vrátili sa chudobní. Ako žobráci. V Kiššovej jednoducho vyformovanej duši vzkypí nenávisť. Nenávisť voči tomu nyamarúltovi Ráczovi: on uspel a títo dvaja, i napriek tomu, že k tomu mali viac predpokladov, nie! On, zazobaný dedinský mäsiar Kišš, im veril. Ani vo sne netušil, že Eržika, jeho, Kiššova, dcéra a pyšný Feri, jeho, Kiššov, zaťby v meste mohli neuspieť!
Apuci! zvolá Eržika s plačom a vrhne sa k otcovi.
Starý Kišš ju odstrčí.
Feri Bartaloš stojí a zrak zaťato upiera do zeme.
Eržika! skríkne stará Kiššová, ktorá pribehla z dvora. Objíme si rukami dcéru a pohľa-dom zaťa. Potom uprie planúci pohľad na svojho muža. Antal! okríkne ho prísne. Privítaj si dcéru!
Starý stojí uprostred kuchyne a pokúša sa nasadiť si cigaretu do špičky. Pre veľké brucho a roztrasené ruky sa mu to nedarí.
Antal! skríkne Kiššová..
Apuci! zavzlyká Eržika.
Kišš si vopchá špičku do úst.
Priprav im vodu, nech sa okúpu, prikáže žene prísnym, no predsa len trochu pohnutým hlasom. Smrdia! Daj im niečo na oblečenie. Nakŕm ich. A potom nech vyzametajú celý dvor! Zadarmo ich živiť nebudem!
Starý Kišš nevšímavo prejde popri starej Kiššovej a Eržike, tak ako sa zvykne chodiť okolo súsošia.
Feri stále stojí vo dverách.
S dovolením, povie mäsiar tvrdo, pozerajúc bokom.

Pyšný Feri ustúpi a Kišš vyjde von.
Ďakujeme, otec! povie Feri potichu.
Kišš sa zarazí, mlčky pozrie na Bartaloša prísnym pohľadom. Potom vyjde z domu.
Kam šiel? spýta sa Eržika.
Zajazdiť si, povie stará Kiššová. Vždy keď mu niečo sadne na nos, osedlá toho koňa, čo mu daroval Rácz, a jazdí po chotári. No, poďte, iste ste obaja hladní, čo?
Večer sa starí Kiššovci ukladajú spať. Starý si ľahne a prikryje sa perinou. Zatvorí oči. Zaťato mlčí..
Ani ťa nezaujíma, čo všetko v tom meste zažili? spýta sa žena.
Starý mlčí, tvári sa, že spí. Akurát chvejúce sa zatvorené viečka ho usvedčujú z pretvárky.
Aj dcérku mali, povie stará. Peknú ako obrázok. Panicska sa volala...
Ako? spýta sa starý a otvorí oči.
Panicska, povie stará, potešená náhlym záujmom.
Zvláštne meno, povie Kišš. Vzápätí sa zahanbí, že sa dal nachytať, a opäť zatvorí oči.
Podľa jednej Eržikinej kamarátky, povie stará. Tá kamarátka potom zomrela, dodá, ale starý už nezopakuje svoju reakciu.
A Panicsku uniesli akísi Nemci, pokračuje stará a sleduje, ako sa starému Kiššovi zachveje viečko. Strašne si obaja vytrpeli, povie. A ty si ako taký ka-meň. Tvrdý, neoblomný. Nespravodlivý. Stará Kiššová si vzdychne. Mne trhá srdce pri po-myslení, že mi uniesli vnúča, ktoré som si ani nevidela! povie. Eržika si strašne vytrpela. Prečo jej neodpustíš? Prečo ju neprijmeš?
Zlyhali! povie starý Kišš akoby z hlbokého spánku, neotvoriac oči. Skrachovali! Prečo sa neuchytili? Taký Rácz sa uchytil! Tak prečo sa neuchytili Feri Bartaloš s mojou dcérou?
A odkiaľ vieš, že sa neuchytili? zaútočí stará. Zarobili veľa peňazí; chceli si tu otvoriť butik...
Čo to je butik? zarazí ju Kišš..
Taká predajňa, povie stará Kiššová. Niečo ako u nás vesna. Zarobili asi milión. Ale o všetko prišli. Ukradli im to.
Pehe, že milión, pohŕdavo sa zasmeje Kišš akoby pre seba. To ti povedali? Ja svojej dcére verím, povie Kiššová. Nikdy ma neoklamala.
Spi už, povie Kišš. Uvidíme, čo v nich je. Keď milión, tak milión.
Starý Kišš vstane, nohami našmátra papuče a ťažkým krokom vyjde zo spálne. Zamieri k dverám bývalej Eržikinej dievčenskej izbietky. Štrbinou medzi prahom a dverami presvitá svetlo. Kišš rázne zaklope a vstúpi dnu. Prísny a mohutný v nočnej košeli zastane na prahu dverí. Eržika a Feri ležia vedia seba s obviazanými rukami, zodratými od metlových rúčok.
Eržika, od pondelka nastupuješ u mňa v mäsiarstve, povie Kišš. Ako predavačka. To bu-de tvoj butik: krkovička, sviečková, hovädzie predné!
Mútny pohľad presunie na svojho zaťa.
A pre teba, Ferenc, povie Kišš, mám miesto na svinskej farme, ktorú som nedávno zalo-žil! Začneš od nuly, uvidíme, čo v tebe je! Keď budeš usilovný a šikovný, možno sa časom vypracuješ i na hlavného sviniara!
Eržika vyskočí z postele a zasype otcovu tvrdú ruku vďačnými bozkami.
Ráno sa rozvidnieva zavčasu. Okolo piatej, ked končí prevádzka v Justíne, býva už svetlo. Sida si sadne, odhodí umelinovú paroch-ňu, zbaví sa vysokých čižiem a dlhé nohy v čiernych pančuchách si vyloží na dereš. S rozkošou si zapáli cigaretu. Chceš? spýta sa Špáršvajna a posunie mu škatuľku. Sústredene si zo svojich do-okrúhla pristrihnutých nechtov odlepuje umelé nechty, krvavočer-vené a dlhé ani pazúry. Fredy si zapáli, s jedným okom privretým upratuje zariadenie mučiarne.
To zasa bola noc! povie Sida, vstane a ide sa osprchovať.
Kým je Tešadíková v kúpeľni, uprace Fredy mučiareň, starost-livo očistí mučiace zariadenie a všetko pripraví na večer. Potom sa ide i on osprchovať. V sprchovacom kúte sa ešte vznáša horúca vôňa Sidinho šampónu. Fredy sa namydlí, ospr-chuje a prezlečie do civilu.
Ideš? spýta sa ho Sida, navlečená v zaplátaných džínsoch a hrubej koženej bunde. Na no-hách má ručne šité kovbojské čižmy a cez rameno jej visí motocyklistická integrálna prilba. Kratulinké popolavé vlasy má čerstvo vyčesané a tvár dôkladne zbavenú akýchkoľvek stôp líčidla. Na túto každodennú rannú premenu si Fredy doteraz nezvykol. Jeho veliteľka mu vo svojej civilnej podobe tak silne pripomína časy Dcér smrti a bunkrov v lesoch, že Spáršvajn len s najväčším úsilím premáha bolestné pohnutie a vzrušenie.
Môžem ťa hodiť pod nový most na stojednotku, ak chceš, povie Sida a Fredy, ako vždy, vďačne prikývne.
Vo dvore perverz-centra stojí Tešadíkovej Honda 750 Magna. Sida sklopí stojan, obkročí mohutnú palivovú nádrž a nakopne motor. Ideš? spýta sa svojho otroka a nasadí si prilbu. Fredy sa nenechá dlho núkať, nasadne za Sidu na vyvýšené miesto pre spolujazdca a oboma rukami ju pevne schytí okolo bokov. Táto jediná neprofesionálna dôvernosť medzi nimi ho vždy privedie do rozpakov. Zo Sidiných bokov sála príjemné hrejivé teplo a Fredymu sa ne-chce veriť, že ide o tú istú osobu, s ktorou po celé noci bičujú, pália, vešajú, na kôl narážajú, na škripec naťahujú, na kríž vyvesujú a všelijako ináč trýznia desiatky nadržaných perverz-ných zákazníkov.
Sida pridá plyn a mocný motocykel divo vyrazí na ulicu. Fredy ju musí pevnejšie oblapiť okolo bokov, aby nezletel na dlažbu. V duši sa mu rozhostí pokoj. Teší sa na posteľ.
Fredyho otec, s tvárou žltou od fajčenia, vysedúva v kuchyni a ťahá jednu cigaretu za druhou. Okno je zatvorené; Fredyho rodi- čia nenávidia prievan. Vetrajú tak, že dym sa rovnomerne rozptyľu- je po celom byte. Všade je cítiť zápach, ktorý rokmi vsiakol do ko- bercov, závesov, dečiek a každučkého kusa nábytku. Dom Mešťán- kovcov pri novoveskom rybníku sa už z diaľky ohlasuje výrazným tabakovým smradom.
Starý Mešťánek sa trápi pre svojho syna. Nedokáže pochopiť, že práve jeho potomok musí byť nenormálny. Všetci

naokolo sú úplne normálni, iba jeho, Mešťánkov, syn musí byť úchylný!
A pritom keď bol Fredy dieťaťom, venoval sa úplne normálnym záľubám: poštovým známkam, herbáru, vlajkám futbalových mužstiev. Všetky jeho detské záľuby boli nenáročné; museli byť, lebo Mešťánkovci stavali dom a každá koruna šla na tehly a tak. Keď na narodeniny, meniny alebo na Vianoce dostal skromný darček - vreckovky, vlnu na sveter, košeľu alebo topánky -, išiel sa zájsť od radosti. S neveriacim výrazom na tvári behal po obývačke a napokon sa vždy pokúsil korunovať svoje radostné a búrlivé prekvapenie váľaním sudov
a ťarbavými kotrmelcami. Keď mal asi sedem rokov, bol s ním istý problém; kradol deťom z tehelne hračky. Otcovi začalo byť nápadné, že malý Fredy trávi akosi veľa času v šope na stavenisku ich rodinného domu. Pri podrobnej prehliadke šopy objavil skrýšu, kde Fredy ukrýval všetky ukradnuté hračky a kde sa s nimi hrával. Večer potom Mešťánek chodil s Fredym po tehelniarskych barakoch a v každom byte, kde mali deti, musel zapýrený Fredy vrátiť hračku a ospravedlniť sa slovami, čo mu otec vtĺkol do hlavy. Vo všetkých rodinách to brali s humorom, akurát otec s Fredym nie.
Po návrate domov ešte Fredyho hystericky stlkla matka, ktorá sa práve vrátila z práce a všetko sa dozvedela.
Vždy mal technické sklony. Raz si dokonca celkom sám zostrojil bicykel. Pojazdný!
Starý Mešťánek spomína a fajčí. Kto Fredyho pokazil, to boli tie prekliate šťandy z tehelne! Drzé, predčasne vyspelé dievčiská, čo behali celé dni v tričkách a trenírkach a stále sa chichotali na rôznych nemravnostiach, ktoré sa podozvedali od dospelých! Ich rodičia chľastali vo fabrickom bufete a ony nemali inú zábavu, len kaziť normálnych chlapcov, ako bol Fredy! Jeho, Mešťánkov, syn sa stal obeťou tých potvôr! Iste všetko nebolo celkom tak, ako to rozprával starý Forgách! A vôbec: ktovie, čo vlastne starý Forgách videl! Tie prekliate šťandy z tehelne museli Fredyho zviesť, aby pred nimi onanoval, ak vôbec onanoval!
Ked potom Fredy študoval v Hodoníne, pôsobil celkom normálne. Je síce pravda, že on, Fredyho otec, ho vídal len cez víkend, ale vtedy bol Fredy úplne normálny. Dokonca oveľa normálnejší než jeho vrstovníci: žiadne pivo, žiadne cigarety, diskotéky, dievčatá. Skôr ho bavilo chodiť po lesoch v okolí Novej Vsi. Sám, alebo s partiou. Každú chvíľu boli po neho jeho mladší kamaráti. Hrali sa pekné hry: na Indiánov, zálesákov, a tak. Zvláštne, že Fredy nikdy nemal žiadne dievča, ani doma v Novej Vsi, ani na škole v Hodoníne. Ale i to bolo v poriadku; Fredy sa nemal kam náhliť.
Čo však jeho rodičom chýbalo, boli jeho výbuchy nadšenia pri prijímaní darov: pravej topánky na narodeniny a ľavej na meniny o pár týždňov neskôr. Alebo vlny na sveter na Vianoce a uštrikovaného svetra na narodeniny. Fredy sa uzavrel a bol menej zhovorčivý. Väčšinu času trávil vonku so svojimi mladšími kamarátmi.
Medzi nami, čo by aj doma bol robil? Jeho podkrovná izbietka bola zariadená ako miestnosť v robotníckej ubytovni: posteľ, stôl, stolička, perinák, skriňa, koberec a zaprášená palma, vypestovaná z jadierka datle, ktorú raz (spolu s dvoma ďalšími datľami) dostal Fredy na Mikuláša. Jediné, čo sa v nej dalo robiť, bolo ľahnúť si na posteľ s rukami za hlavou a dlhé hodiny pozorovať plafón. Alebo sa učiť do školy.
Na maturitný večierok mu otec požičal svoj svadobný oblek. Fredymu bol síce trochu tesný, ale ináč dobrý, takže nešťastní rodičia nikdy nepochopili, prečo sa Fredy odmietol na večierku zúčastniť a radšej ten večer pretrucoval, zakutraný pod perinou.
Ani po maturite, keď sa Fredy zamestnal v miestnej tehelni ako smenový majster, ho nikdy nebolo vidieť so žiadnym dievčaťom. Na vojnu ho nezobrali, v detstve mu praskla akási žilka v mozgu. Nič vážne, aspoň mohol ostať doma. Aj tak by sa mu na vojne nepáčilo; mal rád svoje pohodlie.
Starý Mešťánek by si veru nebol pomyslel, že jeho jediný syn je perverzný. Vždy spolu dobre vychádzali. Akurát odkedy sa Fredy stal podnikateľom a začal robiť na parkovisku, nenachádzal s ním on, otec, spoločnú reč. Aj preto, že Fredy chodieval domov málokedy; zväčša spával v prívese na parkovisku. Jeho neútulná staromládenecká izbička ostávala po väčšinu týždňa prázdna. Raz v nej matka upratovala a mimovoľne otvorila perinák. Na jeho dne objavila také strašné časopisy, že sa ako zmyslov zbavená rozvrešťala, až pribehol starý Mešťánek. S hrôzou obaja listovali v ohmataných farebných obrázkových magazínoch s príšernými obálkami, názvami a ešte strašnejším obsahom a vzájomne jeden druhého presviedčali, že sa im to len sníva. Časopisy boli úzko špecializované na tie najodťažitejšie formy sexu, také
odťažité, že jednoducho vychovaní Fredyho rodičia pri pohľade na väčšinu fotografií ani nepochopili, o čo tam ide.
Pri jednom z časopisov - na jeho stránkach zaživa štvrtili akúsi školáčku - sa stará Mešťánková musela ísť vyvracať.
Fredyho otec bol odolnejší; zbalil časopisy, odniesol ich za dom a rituálne spálil v záhradnom kozube. Pozeral do ohňa, občas dlhým kutáčom prehrabal zle horiace lesklé stránky a sledoval, ako lačné plamene pohlcujú rozdavené či stoporené ženské, mužské, detské a zvieracie pohlavné orgány a menia ich na sivastý popol. Premýšľal, čo povie Fredymu, keď príde domov, no nič mu nenapadlo.
Fredy zvyčajne neprišiel domov i niekoľko dní, a keď sa napokon zastavil, nepovedal mu nikto nič. Rodičia mlčali o tom, že mu spálili časopisy, a on sa ich na nič nepýtal, ani keď otvoril perinák a zistil, že jeho drahé magazíny sú fuč. Všetko sa odohrávalo akoby s mlčanlivým obojstranným súhlasom.
Mal by si nájsť dievča, to by ho ukľudnilo! hovorievala matka. Koniec-koncov, už má tridsaťpäť rokov! zvykla doložiť a starý Mešťánek súhlasne prikyvoval. Po takej partii, ako je náš Fredy, pokračovala vždy matka, po jedináčikovi s rodinným domom a veľkou záhradou, by sa každá len tak oblizla!
Fredy však o ženbe ani počuť. Pracoval tvrdo, celé dni a noci. Keď prišiel domov, chcel jesť a spať, nie počúvať dáke reči o ženbe. Stále bol mrzutý.. Bolo mu jasné, že perverzné časopisy, ktoré poskupúval za nekresťanské peniaze, keď ešte robil na parkovisku, mu objavili a zobrali rodičia. Nevedel však, ako sa tváriť. Tak sa netváril nijako.
Starý Mešťánek už zopárkrát vyšiel hore schodmi, zaklopal na dvere Fredyho izby, vošiel dnu, sadol si s rozšírenými očami, plnými otcovského pochopenia, na peľasť postele a spýtal sa syna, či nemá problém. Ďakujem, nemám, zakaždým odvetil Fredy. Netreba ti s niečím pomôcť? spýtal sa otec. Nie, ďakujem, s ničím, povedal Fredy. Ak máš

dáky problém, zver sa mi, povedal otec. Spolu nájdeme riešenie, dodal. Nemám žiadny problém, ďakujem, povedal Fredy zdvorilo, no rázne. Starý Mešťánek sa cítil, akoby ho Fredy vyhadzoval. Vzdychol si, neochotne vstal a podišiel k dverám. Ale predsa len, keby..., povedal s rukou na kľučke. Ďa-kujem, všetko je v poriadku! odpovedal Fredy a starý Mešťánek urazene opustil neútulnú iz-bietku. Stará Mešťánková čakala dolu pod schodmi a spýtavo hľadela na muža. No, čo je? za-šepkala. Starý Mešťánek len hodil rukou. Možno je zaľúbený, povedala stará a tvár sa jej pre-žiarila nádejou a vnútorným svetlom. Fredy by sa mal už konečne oženiť. Všetci jeho spolu-žiaci sú už dávno ženatí. A Fredy veru nieje zlá partia: s takým domom pri rybníku a veľkou záhradou, plnou ovocných stromov, by si ho zobrala každá. Len nech sa nedá dokopy s dá-kou zmaľovanou mestskou fuchtľou; jednoduché dedinské dievča s maturitou by bolo najlep-šie. Starý Mešťánek si sadol do kuchyne, otvoril nevedno už po koľkýkrát noviny a zapálil si cigaretu.
I teraz fajčí; jednu za druhou. Neprestajne.
Okolo jedenástej sa Fredy zobudí, oblečie sa a zíde dolu. Zhltne obed a začne sa chystať do práce.
Ideš dáko skoro, poznamená otec, zahalený v oblakoch žltkastého štipľavého dymu.
Hm, povie Fredy.
Večer prídeš domov? spýta sa otec.
Neviem, povie Fredy a myslí tým nie.
Na večeru budú dukátové buchtičky, prehodí otec akoby mimochodom a úkosom pozrie na syna. Dukátové buchtičky sú jeho obľúbeným jedlom.
Fredym Špáršvajnom mykne, na zlomok sekundy sa zarazí. Vzápätí však zľahostajnie.
Asi budem mať robotu i v noci, povie.
Čo je to za robotu, zastarie sa stará Mešťánková, keď nevieš, či budeš, alebo nebudeš ro-biť v noci?
No čo, zamrmle Fredy. Robota...
Keby si bol ostal v tehelni, povie matka, bol by si robil osem a pol hodiny a dosť!
Toto je zaujímavejšie, povie Fredy. A zarobím viac. Týmto argumentom vyrazí svojej matke ďalšie slová z úst. Čo je pravda, je pravda.
Ale aj tak by ma zaujímalo, čo to vlastne robíš, povie otec.
No čo, povie Fredy a zaleje ho rumenec. Veď viete: strážcu parkoviska... Alečo taký strážca robí? nedá starej Mešťánkovej.
Stráži! povie Fredy.
Nebuď drzý k svojej matke! vyskočí starý Mešťánek a rozvíri v kuchyni zapáchajú-ci dym.
Lebo predtým si tiež strážil parkovisko, povie matka, ale nebýval si z toho taký vy-čerpaný!
Zmenili sa pomery! zaluhá Fredy.
A nie je to také parkovisko, kde chodia ľahké dievčatá? trápi sa Mešťánková.. Keď je to v centre...
Nie! energicky zavrtí hlavou Fredy. Chodia tam len zákazníci s vyšším íkvé, a tak...
Fredy si radšej obuje topánky a odíde do práce.
Starí Mešťánkovci osamejú.
A olovrant si nezobral! poznamená otec sklamane. Keď to takto pôjde ďalej, pokazí si ža-lúdok a zdravie!
Obaja ešte väčšmi zosmutnejú. Napokon sa starý Mešťánek rozhodne.
Urob tie dukátové buchtičky i pre neho! rozkáže žene. Večer mu ich odnesiem na parko-visko. Uvidíš, ako dobre mu padne niečo teplé do žalúdka! A hneď sa tam aj poobzerám; s tým chlapcom niečo nieje v poriadku!
Aj mimo otváracích hodín sa v perverz-centre nájde pre Fredyho dosť práce. Dakedy ide s prevádzkarom a šoférom Eugenom do prá-čovne po bielizeň, inokedy do veľkoskladu po tovar do baru. V bare sa vyslopú úctyhodné množstvá alkoholu, večer čo večer, noc čo noc. Inokedy ho pošlú na poštu po balík alebo s balíkom. Fredy je rád, aspoň sa cíti užitočný. Nechuť, s akou v poslednom období par-koviska robil strážcu alebo neskôr hajzeľpána, vystriedala eufória z nového zaujímavého pôsobiska.
Fredy príde do roboty, zloží sa v šatni, o ktorú sa delí so Sidou, a zájde do baru. Objedná si minerálku a siahne po novom čísle ča-sopisu Bondage Fantasies, ktoré spolu s ďalšími špecializovanými magazínmi odoberá Sil-viino perverz-centrum. Fredy sa začíta. Lepšie povedané, obzerá si obrázky. Usiluje sa udr-žať vo svojej branži krok so svetovým vývojom. Ako každý, koho jeho robota baví.
Onedlho vojde do baru šéfka Silvia. Poznajú sa už dlho, ešte zo starých čias. Silvia po-žiada Fredyho, aby zašiel na poštu s pozvánkami na akýsi večierok. Cestou späť jej má kúpiť Večerník a ak už vyšiel nový Reflex, tak aj ten.
Fredy slúži rád. Ochotne sa zdvihne, vezme obálky a ide na poštu. Najbližšie sa mu zdá byť pošta na hlavnej stanici, nuž zamieri ta.
Mesto sa už prevlieklo do jesenného hávu. Fredy kráča po Jaskovom rade a usmieva sa. Z briez v záhradách viliek pršia zlaté peniažky. Ponad záhradný plot prebrnke tesne pred Fre-dym kŕdeľ vrabcov; ako hrsť kamienkov, ktorú niekto prudko vrhol nízko nad zemou. Fredy jasne pocíti, ako má rád život a svet, prinajmenšom v tejto chvíli.
Keď vybaví, čo mal, vráti sa do Justíny k rozčítanému časopisu a chladenej minerálke. Okolo štvrtej sa začnú zliezať zamestnankyne a zamestnanci. Na zamestnancoch nevidno, že sú to zamestnanci, lebo vyzerajú, sú poobliekaní, aj sa správajú ako zamestnankyne. Majú naozajstné prsia a dlhé štíhle nohy, ktoré radi ukazujú v minisukniach. Prezradiť by ich mohli iba trochu hlbšie hlasy, ináč sú od žien na nerozoznanie.
Napokon príde i Sida Tešadíková. Fredy sa pri pohľade na ňu roztrasie od úslužnosti a oddanosti. Sida si sadne vedľa neho, na sebe má koženú bundu a nohavice, na pult zloží in-tegrálnu helmu a objedná si pivo. Bez záujmu prelistuje Bondage Fantasies, ktoré Fredy od-ložil v očakávaní nových rozkazov.
Tak čo? spýta sa Fredy.
Co čo? spýta sa Tešadíková.

Ako si so mnou spokojná?
Ujde to. Sida vytiahne z náprsného vrecka motocyklistickej bundy marlborku a zapáli si ju. Vyfúkne dym na Fredyho.
Prečo sa pýtaš?
No, že si mi sľúbila podvýšiť plat, nesmelo povie Fredy.
Áno? nezdá sa Side.
Áno, povie tučniak a očervenie, no ďalej pokračuje pokojným hlasom človeka, presved-čeného o svojej pravde. Vyvesovanie a znehybňovanie som zvládol perfektne, začne vyme-núvať. Križovanie takisto, nástroje ti podávam, že ani nemusíš nič hovoriť, stačí ti len po-myslieť si. A poriadok? Povedz sama, mala si predtým v mučiarni taký poriadok ako teraz?
Sida mlčky popíja pivo.
Dal som do záložne rodinné zlato, prizná sa Fredy. Musím ho vyplatiť a vrátiť domov, kým na to rodičia neprídu...
Zjaví sa majiteľka podniku.
Vážení, dofajčiť, dopiť a do pracovného! povie a rázne zatlieska. O desať minút otvá-rame!
Poď, ideme, povie Sida Fredymu a štopne cigaretu. To s tým zvýšením platu si ešte roz-myslím. No čo čumíš? Hybaj, ty perverzný svinčiak!
Fredy poslušne nasleduje svoju otrokárku do mučiarne pripraviť sa na večer.
Hoteliér Rácz sedí za svojím pracovným stolom a s vypleštený-mi očami monotónne mláti päsťou po stole. Na kruté pery mu vy-stúpila žltkastá pena a steká po hranatej brade. Rácz si ju neutiera. Krvou podliatymi očami pozerá na fotografie, ktoré mu dnes ráno priniesli s poštou. Fotografie sú nekvalitné, zhotovené z obrazovky televízora a na všetkých je Silvia s tým Amerikánom Juncom. Sil-via pod Juncom, Silvia nad Juncom, Silvia s Juncom v ústach, Ju-nec so Silviou v ústach, Junec v Silvii spredu, Junec v Silvii zoza-du. Hoteliér divo zahreší a jedným pohybom zmietne fotografie zo stola. Amerikán teda neposlúchol jeho, Ráczovo, varovanie! Nevy-kašľal sa na jeho, Ráczovu, milenku, ale práve naopak; vyspal sa s ňou a jeho, Rácza, tým urazil a ponížil!
Rácz sa od náhleho prívalu žiarlivosti a nenávisti až zatrasie. Silvia by mohla byť rada, že sa o ňu uchádza mocný Rácz! Namiesto toho sa búri, odmieta Rácza! V Rakúsku jej stúp-la sláva do hlavy. Hrá sa na dámu. Najprv bodla Rácza do ruky, potom mu pohryzla dlaň, po-tom mu ľadom skoro vybila oko. Teraz zasa toto, tieto fotky!
Rácz vstane, pozbiera roztrúsené fotografie a ešte raz si ich pozorne prezrie. Nie, Silvia po ňom, po Ráczovi, ide. Len sa nechce dať zadarmo. Chce Rácza trochu potrápiť. Preto to všetko. I toto vymyslela len preto, aby ho rozpálila a rozohnila. Rácz sa usmeje. Raz ju on, Rácz, dostane a potom ju prísne potrestá za to, že mu bola neverná s inými! Potrestá a vzápätí zahrnie bozkami, kvetmi, šperkami a darmi; on, Rácz, je taký!
Ten Amerikán, ten Junec, to je však iný prípad! Rácz ho priateľsky varoval, dokonca mu ponúkol aj isté odstupné, ak sa to tak dá nazvať. Amerikán prijal; zdalo sa, že všetko pocho-pil. Zdalo sa, že si uvedomil, do akej hry vopchal paprče. Rácz prebehne očami po Ameriká-novej súmernej postave a tuhom prirodzení, plieniacom Silviine intímne miesta. Áno, roz-hodne sa hoteliér. Toto vysoké poníženie môže on, Rácz, zmyť iba krvou! Amerikánovou krvou!
Stisne gombík komunikačného zariadenia.
Zožeňte mi Mozoňa, Žolíka a Tupého! prikáže sekretárke. A švihom!
Trojica bývalých eštebákov je tu hneď. Stoja pred svojím šéfom vypnutí v úctivom hap-táku.
Rácz si ich nevšíma. Usilovne pracuje s veľkými nožnicami, jazyk má vystrčený medzi prísnymi perami, tuhými ani húžva. Napokon prácu dokončí.. Jej výsledkom sú dve neumelé podobizne akéhosi muža, očividne vystrihnuté z väčších fotografií. Mužova tvár na fotogra-fiách prezrádza vzrušenie, ba rozkoš najvyššieho stupňa. Mozoňovi chlapi by nedbali vidieť zvyšky fotografií, no tie skončili v Ráczovomn koši, roztrhané na drobulilinké kúsočky.
Kto je to? spýta sa Mozoň.
Býva tu v hoteli, povie Rácz. Amerikán. Mozoň ho videl. Bol u mňa na rokovaní..
A čo s ním, šéfe? spýta sa Tupý. Prečo nám dávate jeho fotku?
Rácz dôstojne, s hrmotom vstane zo svojho kresla, obíde obrovský písací stôl a s rukami za chrbtom sa začne prechádzať.
Čo s tým Amerikánom? spýta sa Tupý.
Mozoň ho kopne do členka.
Rácz sa chvíľu prechádza, potom sa zastaví. Pozrie na svoju ochranku. On, Rácz, nechce o ničom vedieť. Platí svojich chlapov kráľovský; za to hádam smie žiadať, aby nebol do ničo-ho zatiahnutý, či nie?
Mozoň prikývne. Rozumieme, šéfe, povie. Buďte bez starosti.
Dúfam, že ste ešte nevyšli z cviku, povie Rácz a premeria si trojicu.
Bez starosti, šéfe, uistí Mozoň hoteliéra. Jeho životná poistka je už splatná! povie s kru-tým úsmevom.
Rácz si teatrálne zapchá uši. Bývalí eštebáci úctivo opustia kanceláriu.
Starý Mešťánek sa zastaví na bývalom Fredyho parkovisku, na ktorom sa teraz ostošesť stavia. V ruke drží sieťovku a v sieťovke dvojdielny obedár. V jeho hornej časti sa ukrývajú čerstvé dukátové buchtičky, dolná časť je plná skvelej vanilkovo-pudingovej omáčky na zaliatie.
Fredyho otec si zmätene obzerá ozrutnú stavbu, vtom sa mu roz-jasní tvár. V kúte medzi stavbou a hlučným bufetom zbadá Fredyho príves. Starý Mešťánek prejde krížom cez drevenú dedinu a zaklope na papundeklové dvere karavanu. Nik mu neod-povedá, nik neotvára.
Čo tam chcete? spýta sa Mešťánkovho otca akýsi zmrd, čo vykukol z bufetu. Tam nikto neni!
Starý Mešťánek sa obráti k zmrdovi. "'*
A nevieš, kde je ten, čo tu robí? spýta sa. Zmrd zbrunátnie.
Toho som vyrazil, povie. Ja som tu totiž vedúci! Na Fredyho otca to neurobí žiadny dojem.

A nevieš, kde teraz robí? spýta sa.
Neviem a prestaňte mi tykať! urazí sa kurva-vedúci. Nepamätám sa, že by sme si spolu boli pripili na tykanie!
S tebou by som si tak pripíjal, ty skrčok! povie zmrdovi starý Mešťánek a sklamane vy-kročí k východu z drevenej dediny.
Hej! osloví ho územčistý, zanedbaný muž, raziaci pivom. Hľadáte Feedyho? Feedyho Špáešvajna? Tak ten teeaz eobí v takom peeveez centee. V boedeli. Volá sa to Justína. Pod hlavnou stanicou. Opýtajte sa taxikáeov, tí už budú vedieť!
Muž sa vráti k svojmu pivu.
Starý Mešťánek je taký otrasený, že sa ani nepoďakuje. S hrôzou v duši podíde k parku-júcim taxíkom. Prvý v rade zabliká svetlami. Fredyho otec podíde k nemu.
Prosím vás, spýta sa nesmelo, lebo ešte nikdy v živote nehovoril s taxikárom. Viete, kde je taký podnik... že Justína?
Ale jasné, zasmeje sa taxikár pobavene. Nasadajte, ideme!
Oťapený Mešťánek si poslušne sadne do taxíka. Počas jazdy upätо sedí a rukami tuho zviera držadlá sieťovky s Fredyho večerou.
Trochu si vyhodiť z kopýtka? usiluje sa taxikár nadviazať rozhovor, krútiac volantom.
Starý Mešťánek upätо sedí, cíti sa trápne. Už aj ľutuje, že si vzal taxík, mohol predsa ísť električkou a potom pešo.
No a sme tu, pane! povie taxikár a prstom cvrnkne do digitálneho displeja taxametra. Osemdesiatštyri, povie.
Starý Mešťánek vytiahne tobolku a neochotne odráta taxikárovi peniaze.
A dobrú zábavu! zaželá taxikár úslužne.
Fredyho otec zastane na chodníku a so zaklonenou hlavou si obzerá neónovú dievčinu a postupne zhasínajúci a zasa sa rozsvecujúci nápis Justína. Potom rázne zaklope na dvere vily.
Otvorí sa malé okienko a z neho sa na starého Mešťánka uprú dve prenikavé oči. Starý Mešťánek slušne pozdraví a nadýchne sa, že vysvetlí, po čo prišiel.
Ste členom klubu? opýta sa muž vo vchode.
Nie, ale..., povie starý Mešťánek.
Vyhadzovač zrejme zistil, že vychudnutý a od nikotínu žltkastý starec nie je nebezpečný, a tak ho pustí dnu.
Prišiel som len na návštevu, povie Špáršvajnov otec. Za synom... Toto tu je jeho večera...
Starý Mešťánek zdvihne sieťovku s buchtičkami v obedári.
Ach tak, povie vyhadzovač. A kerý to je? spýta sa.
Alfréd Mešťánek, povie otec. Taký silnejší..
Fredy? spýta sa vyhadzovač. Fredy Špáršvajn?
Tak mu hovoria, prikývne otec neochotne. Fredyho prezývka, ktorú už párkrát počul, sa mu nikdy nepáčila.
Ten teraz, myslím, nemá čas, povie vyhadzovač. Má zákazníka.
Mešťánkov otec zdúpnie od hrôzy.
Ako prosím? nechápe.
No kunčafta, povie vyhadzovač. Neviete, čo váš syn robí? Poďte si zatiaľ sadnúť do baru. Keď skončí, pošlem ho za vami.
Starý Mešťánek v priebehu niekoľkých minút zostarol o desať rokov a scvrkol sa o desať centimetrov. Nasleduje hromotĺka do baru, apartne osvetleného bodovými reflektormi.
To je Fredyho foter, povie vyhadzovač barmanke v úzkych trikotových minišatách. Do-niesol mu večeru.
Obaja sa veľavýznamne usmejú..
Čo budete, pán Špáršvajn? spýta sa barmanka švitorivo. Kolu, fantu, kávu? Alebo radšej trochu koňaku?
Koňak, prosím, vydýchne starý Mešťánek. Dva.
Fredyho otec náhlivo vyexuje dve napoleonky koňaku a poobzerá sa po miestnosti. Po-hľad mu padne na polonahé zamestnankyne domu, oblečené, či skôr vyzlečené do dráždi-vých odevov, ktorým my, ľudia s klasickým vzdelaním, hovoríme dessous. Čakajú na zákaz-níkov a polohlasne sa zabávajú.
Kedy by mohol byť môj syn voľný? spýta sa starý Mešťánek barmanky.
To sa nedá určiť, povie slečna. Podľa zákazníka...
Viete, nemám veľa času, povie starec. Chcel by som stihnúť televízne aktuality. Tu by ste mi ich asi nepustili.
Starý Mešťánek ukáže na obrovskú projekčnú obrazovku, na ktorej sa dve mladé devy pária s obrovským psiskom.
To naozaj asi nie, povie barmanka. My tu, v Justíne, totiž na politiku nemáme žalúdok...
Barmanka zdvihne slúchadlo a vykrúti dvojmiestne číslo.
Zákazník je doluznačky za ruky a nohy vyviazaný na škripci. Je to nahý postarší pán, Rakúšan. Sida stojí rozkročená pred ním, nahé pohlavie má približne vo výške zákazníkovej tváre. V ruke drží bič. Fredy v kožených slipoch, zástere a čiernej kukle utiahne koleso o ďalších pár zubov a zasunie západku.
Tak čo, ty sviňa! zrúkne Sida na zákazníka. Povieš, alebo nepo-vieš?
Smilófala, smilófala, kňučí zákazník lámanou slovenčinou. Ich fédela nix! Nix wissen! Gnade! Gnade! Hovor po slovensky! rozkáže Sida a bičom šľahne zákazníka po chrbte. Mútny pohľad uprie na svojho paholka. Roztavené olovo! povie úsečne.
Ólofo nein! zakňučí zákazník. Um Gotteswillen, ólofo nein!
Fredy podíde ku kotlíku, vezme naberačku a naberie roztaveného olova. Samozrejme, že roztavené olovo je obyčajná voda, zafarbená striebornou akvarelovou farbou a zohriata na vysokú, ale znesiteľnú a nie nebezpečnú teplotu. Celá Fredyho činnosť prebieha tak, aby ju mohol zákazník sledovať krvou podliatymi očami.
Fredy pristúpi k zákazníkovi a pomaly a opatrne mu leje tekutinu medzi lopatky, na chrbticu a zadok. Zákazník skučí a myká sa, akoby šlo naozaj o roztavený kov. Zazvoní telefón.

Áno, povie Sida do slúchadla. Dobre, povie a zloží. Pozrie na Špáršvajna. Máš tu návšte-vu, oznámi mu.
Fredy sa zľakne. Akú návštevu? Žeby policajti pre tie bicykle? Alebo žeby kvôli Paničke?
Kto? spýta sa s vypleštenými očami.
Tvoj otec, povie Sida. Priniesol ti večeru. Kecáš! neverí Špáršvajn.
Kto kecá?! rozzúri sa Sida a niekoľkými dobre mierenými údermi bičom švihne Fredyho po obnažených stehnách. Kto kecá, ty tučniak sprostý? Ako to hovoríš so svojou veliteľkou? Na kolená! A odpros!
Fredy je však mimo. Pohľad mu nepokojne behá zboka nabok. Ježišukriste! povie.
Máš päť minút! povie Tešadíková. A hneď späť. Ja ho zatiaľ dorobím. Ukáže na vyviaza-ného zákazníka. Choď už.
Fredy vďačne zaškúli na svoju veliteľku a odbehne do šatne. Nervóznymi prstami si str-háva kožené doplnky a hľadá svoje nadrozmerné rifle, najväčšie na svete.
Sida zatiaľ pokračuje v mučení zákazníka. Stále sa pokúša vymučiť z Rakúšana tajné heslo, slovo, na ktorom sa predtým dohodli. Keď zákazník heslo prezradí, je to signál, že mučenia už bolo dosť a že zákazník je už obslúžený. Sida pokračuje s veľkým gustom; Rakú-šan je stálym kunčaftom a platí ako najatý.
Keď príde Fredy, prezlečený do civilu, k baru, otca tam už niet.
Pred dvoma minútami zmizol, povie barmanka. Nevydržal s nervami, chudák. Dal si dva koňaky, tak som ti to pripísala na účet.
Dva koňaky? Fredy nechce veriť vlastným ušiam. Predstava, že jeho otec, notorický su-chár a abstinent, popíja koňak v najperverznejšom bordeli mesta, mu nejde do hlavy.
Toto tu pre teba nechal, barmanka podá Fredymu dvojdielny obedár v sieťovke.
Fredy s vyjaveným výrazom zoberie obedár a opatrne, ako sviatosť oltárnu, ho odnesie do mučiarne. V šatni ho odloží, potom sa prezlečie do pracovného a vráti sa pomáhať Side.
Dobré buchty, povie Sida s plnými ústami niekoľko hodín potom, nadránom. Bohovské, dodá. A tá omáčka!
Hm, povie Fredy smutne, zametajúc dlážku.
O chutné jedlo sa po bratsky rozdelil so svojou veliteľkou a teraz premýšľa nad tým, kam sa uchýli. Asi bude musieť spať tu, v šatni. Rodičom a najmä otcovi sa nebude môcť už nikdy ukázať na oči. Oj, ako im len vysvetlí, že sa zamestnal v takomto podniku? Ako len?
Je ti niečo? spýta sa Sida, vytierajúc poslednou dukátovou buchtičkou obedár.
Ale nič, povie Fredy. Odloží metlu a sadne si k svojej otrokárke. Ty, Sida..., začne rozpačito.
Hm? spýta sa Tešadíková.
Vedia tvoji rodičia, čo robíš? zaujíma sa Fredy.
Co si! Jasnačka, že nie, povie Sida. Myslia si, že učím na súkromnej škole. Som im po-vedala, že na kresťanskom gymnáziu. Dobré, čo?
Fredy sa unavene usmeje; bez chuti. Pozrie na Sidu.
No čo čumíš? spýta sa Sida drsne a sklopí oči pred tučniakovým nezvyčajne prenikavým a vážnym pohľadom.
Sida, som v riti! povie Fredy. Ako vysvetlím otcovi a matke, že robím v bordeli?
To musíš vedieť ty, povie Sida. Načo si objednávaš večeru z domu?
Kto si objednal? vybuchne Fredy. Veď ani nechápem, ako to tu otec našiel! Keby bol as-poň chvíľu počkal...
Sida sa ide osprchovať. Fredy si začne ustieľať na gauči v šatni.
Čo je? spýta sa Sida, keď vyjde spod sprchy a uterákom si vytiera uši. Ty spíš tu?
Fredy prikývne.
Ty si teda dobre posratý z tých tvojich starých! uštipačne povie Sida.
A čo by som im tak povedal? spýta sa Fredy.
No čo... Nič! mieni jeho otrokárka. Si dospelý človek? Si. Máš nárok na svoj život? Máš. Prachy na tie prstene som ti požičala? Požičala. Vrátil si im ich? Vrátil. Tak čo máš komu čo vysvetľovať?
A ty to potom prečo pred svojimi tajíš? zaútočí tučniak.
Nič netajím, povie Tešadíková. Som dospelá, mám vlastný byt. Žijem si vlastný život. Načo by som mala svojim rodičom, ktorých vidím raz za pol roka, vešať niečo na nos? Ale keby sa niečo dozvedeli, nič sa nezmení. Na MOJOM živote sa nič nezmení. Zato ty, starý
corgoň, ešte stále žiješ s rodičmi a ich názor je pre teba svätý. Je to hanba, byť v takomto ve-ku závislý na mienke niekoho iného!
Závislý? ohradí sa Fredy.
No iste, tvrdí Sida. Keby si nebol závislý, tak by ti mohlo byť úplne fuk, čo si myslí tvoj otec o tom, kde robíš!
Fredy mlčí. Obloha v úzkom pivničnom okienku je už svetlá. Sida sa prezlečie do riflí a koženej bundy.
Dobrú noc, povie Fredymu, natiahnutému na gauči.
Dobrú noc, povie Fredy.
Martin sa zobudí na naliehavý pocit, že ho ktosi pozoruje. Strh-
ne sa zo spánku. Cez žalúzie obloka presvitá do jeho spálne vtiera-vá blikavá nádhera neónových reklám. Martin sa načiahne a roz-svieti nočnú lampu. Tlmené svetlo odhalí masívnu Žofrého posta-vu, nerozhodne postávajúcu pri obloku. Óúú ššit! zúfalo zvolá Martin a rýchlo začne zhľadúvať niečo, čo by do svojho bývalého švagra hodil. Takže Hruškovič mal pravdu -je šarlatán! uvedomí si s hrôzou a schytí papuču. Zadrž, človek! povie dôstojne Žofré..
Jeho odmeraný a akýsi odcudzený hlas spôsobí, že Martinova ruka s papučou ostane zdvihnutá v rozmachu.
Moja úloha bola zo mňa síce sňatá, povie duch, ale bolo mi dovolené prísť ťa naposledy varovať!
Netreba, ďakujem! povie Martin a ruka mu zmierlivo klesne. Keď tu už nemáš čo robiť, tak čo tu potom robíš?
Najvyšší mi dovolil ešte raz ťa navštíviť, povie Žofré.

Milé od neho, povie Martin, vezme z nočného stolíka hodinky a pozrie na ne. Tri hodiny. Tak čo si mi priniesol, Žofré? spýta sa s ostentatívne predstieranou trpezlivosťou.
O chvíľu ťa zabijú, povie Žofré.
Ale choď, zasmeje sa Martin. Kto by ma zabíjal?
Hoteliér Rácz, povie duch.
A prečo? nezdá sa Martinovi.
Lebo si mu pretiahol tú štetku, povie Žofré. ;• i
Neurážaj, dobre? ohradí sa Martin. A ako sa to dozvedel?
Sama mu poslala fotografie, na ktorých ste spolu nahí..., povie Žofré a zapýri sa. som ich videl, dodá pohotovo.
Demn dôrty bič! vyskočí Martin z postele.
Poslala mu ich, aby mu ublížila, povie duch. A zároveň aby sa pomstila tebe. Pomstiť mne? A za čo? nechápe Džjúnek.
Pred očami sa mu vynorí roztúžená Silvia, pl-ná vášne a kričiaca od rozkoše.
Zato, že si sa s ňou pomiloval, povie Žofré. Ona nenávidí chlapov a nenávidí i teba. Ale dosť bolo rečí, Martin! O pár minút sem prídu traja Ráczovi zabijaci a vyhodia ťa z obloka. Má to vyzerať ako samovražda. Ako vieš? neverí Martin.
Pred chvíľou som ich vypočul. V aute, ktorým prišli. Teraz už idú hore schodmi. Nejdú výťahom, aby ich nevidel liftboy.
Martin sa chytí za hlavu. Ovládne ho mierna panika. A čo mám robiť? spýta sa. Nemám tu gan ani najf. A proti trom killerom sa rukami neubránim.
Ani proti jednému, povie Žofré. Ty si sraľo a oni sú profici.
Martin sa vrhne k telefónu, chvíľu načúva, potom zúrivo tresne slúchadlom.
Prerušili vedenie, vysvetlí Žofré. Veď hovorím, že sú to profici. Mysleli na všetko, dodá takmer obdivne.
Tak čo mám teda robiť? spýta sa Martin zúfalo a horúčkovito sa začne obliekať..
Naraz je ti aj starý Žofré dobrý, čo? usmeje sa duch škodoradostne. Ty pýcha amerického establišmentu!
Čo mám robiť, Žofré? zopakuje Martin otázku a navlieka si ponožku. Teraz nie je čas na kidding!
Čo mám robiť, Žofré? napodobní Žofré Martinov prosebno-plačlivý tón. Usmieva sa. Už sú na našom poschodí, prezradí s úsmevom. Teraz budú chvíľu oddychovať. To TY nemáš čas, Ujo. JA mám času a času...
Tak, Žofré! nalieha Martin a obutý vstane.
Zober si šekovú knižku a cestovný pas! povie Žofré.
Martin otvorí nočný stolík, vytiahne z neho šekovú knižku, americký cestovný pas a zvä-zok kreditných kariet. Pohlad mu padne na španielsky vyskakovací nôž, ktorý mu vždy slúžil na čistenie nechtov. Vezme ho a vopchá do vrecka.
Otvor okno! prikáže duch.
Martin pristúpi k oknu a otvorí ho. V hĺbke šiestich poschodí pod ním sa v daždi leskne chodník a ulica a v diaľke sa trbliece mútna rieka.V prístave ťahavo zatrúbi remorkér.
Vyskoč! povie Žofré.
Martin odstúpi od okna a vyčítavo pozrie na Žofrého.
Naozaj vyskoč, povie Žofré. Nezabiješ sa, pomôžem ti. Vážne. Čestné mičurinské!
Neverím ti, Žofré, povie Martin a ešte raz pozrie do hĺbky. Strasie ho hrôza.
Už otvárajú dvere tvojho apartmánu, povie Žofré. O pár sekúnd sú tu.
Martin rezignovane prehodí nohu cez obločný rám.
Budeš padať ani páperie, povie Žofré. Ver mi. Všetko mám pod kontrolou.
Martin sa zadíva pod seba a vnútornosti mu zovrie nevýslovná hrôza.
Its tú díp, Žofré! povie zúfalo.
Začuje šramot a strhne sa. Oči mu padnú na kľučku dverí. Zreteľne sa hýbe. Hrôza z hĺb-ky a nedôvera k Žofrému je však väčšia. Rýchlo zlezie z obloka a bezradne, zmätene ostane stáť na mieste.
Dvere sa otvoria a do spálne vojdú traja nebezpečne vyzerajúci muži.
To je on, náčelníku? spýta sa horlivo jeden z nich.
Nie, to je jeho stará mama! odsekne druhý z nich.
Muži sa vrhnú na Martina, schmatnú ho a bez okolkov vlečú k obloku.
Opatrne! rozkáže najstarší z nich, očividne veliteľ.. Nech nie sú stopy!
Martin sa zúfalo bráni, chce kričať, no jeden zo zabijakov mu rukou zapchá ústa. Martin v zúfalstve hľadá očami Žofrého. Ten pomaly a rezignovane kráča za hlúčikom k oknu ako hostiteľ, vyprevádzajúci návštevu.
Martin si uvoľní ústa a skríkne: Žofré!
Vzápätí mu ich zapchajú opäť..
Aj tak sa dá, povie Žofré pokojne a prizerá sa, ako Mozoň dokorán otvára aj druhé krídlo obloka a ako jeho dvaja podriadení vyhadzujú Džjúneka do závratnej hĺbky.
Preč od toho obloka! skríkne Mozoň, keď vidí, že Tupý a Šolík sa natlačili do okna, aby mohli sledovať Amerikánov pád.
Bývalí eštebáci neochotne, no rýchlo poslúchnu.
Kokoti! zúri Mozoň. Mohol vás niekto vidieť!
Eštebáci odstraňujú stopy zápasu a Martin Džjúnek sa uprostred daždivej noci pomaly
ako páperie znáša z výšky šiesteho poschodia. O chví-ľu mäkko pristane na chod-níku. Vedľa neho sa zjaví Žofré.
Uff, povie duch. Nevedel som, že si taký ťažký.
Martin sa uštipne na líci, aby sa prebudil z čudného sna, ale nepomáha to.
Aspoň ďakujem by som si snáď zaslúžil, zašomre Žofré..

Martin neveriaco zavrtí hlavou. Ďakujem, Žofré, povie.
Neni začo, povie duch. Rozlúčme sa, Martin. Ja som tu skončil. Už sa neuvi-díme. Raz sa hádam stretne-me, ale na to je ešte čas.
Kam ideš? spýta sa Mar-tin.
Žofré sa usmeje a prstom ukáže nahor. A ty? spýta sa. Čo budeš teraz robiť?
No čo, povie Martin. Pôjdem na políciu ohlásiť pokus zavraždiť ma. Ja tomu Ráczovi ukážem.
Nik ti neuverí, povie Žofré. Ako im vysvetlíš, že žiješ po páde zo šiesteho poschodia?
Hm, dets a fhäkt, pripustí Džjúnek.
Okrem toho, Rácz má pod palcom aj políciu, povie Žofré. A keď sa dozvie, že si nažive, dá ťa zabiť ešte raz. Chce predsa zaimpono-vať tej cundre.
Kurve nakazenej! pridá sa Martin, lebo si spomenul, komu vlastne môže za všet-ko ďakovať.
Odcestuj, poradí mu Žofré. Jednoducho musíš zmiznúť. Choď za Ednou.
Ožeň sa s ňou. Láska je najlepším liekom na všetko. Verná, oddaná láska. A nikdy sa sem už nevracaj, táto krajina patrí takým ako Rácz. Američan, naozajstný Američan, predsa nepotre-buje podnikať na Slovensku!
Martin sa zamyslí. Myslím, že máš pravdu, Žofré, povie.
Žofré k nemu natiahne ruku. Rozlúčme sa, povie. To s tým Hruškovičom bol od teba podraz, ale chuj s tým! Chápem, že si ma musel mať plné zuby. Teraz, keď je moja úloha spl-nená, opustím ťa. Ale už nikdy nebuď Edne neverný! Ak sa dozviem, že si jej zakášal, prí-dem a pripomeniem sa ti. Zbohom!
Martin chce stisnúť Žofrého natrčenú ruku, no prsty mu prejdú cez nehmotnú, slabo hre-júcu hmlovinu.
Zbohom, Žofré, povie Martin. A odpusť.
Žofré sa usmeje, zatvorí oči... a rozplynie sa Martinovi pred očami.
Martin si vzdychne. Potom vopchá ruky do vrecák a nepokojne sa obzerajúc, zamieri k nočnému stánku s hamburgermi, blikajúcemu v diaľke pri stanovisku taxíkov. Tam si kúpi dva cheesburgery a pohárik hranolčekov, poliatych kečupom. Jedlo zapíja pepsi-kolou z ple-chovky. Po závratnom páde zo šiesteho poschodia vyhladol. Krmi sa a uvažuje, čo bude robiť so svojím novým životom.
Vidina budúcnosti s Ednou po boku ho celkom nadchla. Až tak, že keď najedený nastu-puje do taxíka, ktorý ho má odviezť do Viedne, spokojne sa usmieva.
Martinovi Džjúnekovi pripadne najvhodnejšie odviezť sa taxí-kom do Viedne, lebo je to najbližšie civilizované mesto a cesta ta netrvá autom ani hodinu. Potrebuje byť čo najskôr v bezpečí a až na viedenskom letisku sa cíti mimo dosahu Ráczových chápadiel.
Z Viedne Martin odletí v jumbo-jete do Hong-Kongu, z Hong-Kongu do Manily, na noc sa ubytuje v hoteli a ráno si najme learjet malej charterovej spoločnosti. Learjetom odletí z Manily na juh Fi-lipín, a odtiaľ po natankovaní letia na jeden záťah až do Port More-sby na Novej Guinei.
V Port Moresby si Martin zoberie taxík a odvezie sa do miestnej pobočky Smithsonovho ústavu, na adresu, ktorú mu zanechala Edna.
Žiaľ, pane, povie mu zdvorilý zamestnanec ústavu, doktorka Gershwitzová sa momentál-ne nachádza na ostrove... zamestnanec pozrie do papierov... Kalalau.
Kde je to, preboha? preľakne sa Džjúnek.
Zriadenec zoberie mapu Oceánie a otočí ju tak, aby videl i Martin. Tu, povie a ukáže prs-tom. Na sever od Wallisových ostrovov, medzi ostrovom Funafuti a súostrovím Tokelau.
Nič tam nieje, povie sklamane Martin.
Ale je, povie zriadenec. Len na mape to nevidno.
Ako sa ta dostanem? spýta sa Martin.
Lietadlom na Fidži a potom loďou na Futunu. Z Futuny jazdí na Kalalau poštový čln. Ako často? spýta sa Martin.
V letnom období dosť často, odvetí zriadenec Smithsonovho inštitútu. Každý mesiac, Potrebujem so slečnou Gershwitzovou hovoriť hneď! povie Martin naliehavo. Obávam sa, že to nepôjde, zdvorilo sa usmeje zamestnanec.
Martin vybehne z budovy a zastaví taxík. Letisko! rozkáže. A bleskom! Prenajatý learjet ešte stojí na odstavnej ploche a tankuje palivo. Martin vybehne po scho-díkoch a vtrhne do kabíny. Prekvapení piloti sa vyľakane obzrú..
Som rád, že ste ešte tu, povie Martin. Mal by som pre vás ešte jednu prácičku!
Onedlho už letia nad širym oceánom.
Šalamúnove ostrovy, povie pilot a ukáže na zalesnenú pevninu pod nimi.
Ešte koľko? spýta sa Martin.
Ešte tisícosemsto kilometrov. Máte dve a pol hodiny času, povie mu pilot. Martin prikývne a opustí pilotnú kabínu. Sadne si do svojho kresla. Sympatická šik-mooká letuška mu prinesie kávu a zákusok. Martin zje koláč, vypije kávu a zaspí..
Zobudí ho ohľaduplný dotyk na pleci. Skláňa sa nad ním letuška. Už je čas, pane, povie.
Martin ju nasleduje do pilotnej kabíny. Pilot mu ukazuje akýsi fliačik na leteckej mape a potom ukáže z obloka. Je tam malý zelený ostrovček.
Kalalau, povie.
Ste si tým istý? spýta sa Martin.
Stopercentne, odvetí pilot.
Oukej, povie Martin a vytiahne šekovú knižku. Co som dlžný? spýta sa.
Keď sa Martin vyrovná s posádkou learjetu, prinesie palubný inžinier zabalený padák. S pomocou posádky si ho Martin navlečie na chrbát. Prejde k východu.

Po výskoku nič nemusíte robiť, povie mu palubný inžinier. Akurát narátajte do desať a silno potiahnite toto. Ukáže na kovový krúžok, hompáľajúci sa na ľavom plecnom popruhu. A potom kormidlujte takými dvoma šnúrami, čo uvidíte, keď sa vám padák otvorí..
A nič sa nebojte! povie mu pilot.
Nebojím sa, povie Martin. Prednedávnom som si niečo podobné skúsil.
Usmeje sa na svojich šikmookých pomocníkov. Palubný inžinier otočí koleso a s hrmo-tom otvorí dvere. Do kabíny vtrhne závan vetra a hvízdanie prúdových motorov. Martin pri-stúpi k otvoru. Pevne sa chytí verají. Dolu v hĺbke sa jagá more. Odkiaľsi sprava sa približuje pevnina.
Teraz! zvolá palubný inžinier. Martin sa nadýchne a vrhne sa do prázdnoty. Naráta do de-sať a trhne krúžkom. Ozve sa rachot roztvárajúceho sa hodvábu a Martin poskočí vo vzdu-chu. Od rýchleho pádu ho až zamrazí v slabinách. Hukot lietadla sa vzdiali a čoskoro stích-ne. Z výšky vidí postavičky domorodcov, bežiacich po oslepujúco žltej pláži k predpoklada-nému miestu jeho pristátia.
Džjúnek dopadne do plytkého, teplého príboja. Hneď vstane a odopne si popruhy. Vykro-čí v ústrety domorodcom. Niekoľko detí sa hneď podujme vytiahnuť vodou nasiaknutý padák z v!n. Z hlúčika miestnych obyvateľov sa oddelí starec, oblečený ako ostatní v kvetovanom sarongu, ale s akýmsi amuletom, hompáľajúcim sa mu na krku. Keď starec podíde bližšie, ukáže sa, že amulet je prázdna a preliačená plechovka od fanty.
Martin pochopí, že má do činenia s náčelníkom dediny. Priloží si ruku na hruď a povie: Martin Džjúnek!
Náčelník sa usmeje.
Martin veľavýznamným gestom ukáže na oblohu. Ja..., povie, priletel... na veľkom želez-nom vtákovi...
Každé svoje slovo Martin sprevádza rozvážnou, no výstižnou pantomímou a grimasami, okukanými z filmových indiánok.
Moja... žena... tu... Biela žena... zďaleka... Doktorka Edna Gershwitzová... Tu... u vás... na Kalalau... Ja... prišiel za ňou... Ľúbim ju...
Martin si ukáže na srdce.
Starec vypľuje žuvanec betelu a v širokom úsmeve ukáže od drogy sčerneté zuby.
Plne chápem vaše pohnútky, pane, povie. Akurát že tu nie ste na Kalalau. Toto je Auma-oua. Ja sa volám Tioka Tretí a som tunajší kráľ. Kalalau je asi stopäťdesiat kilometrov tam-tým smerom.
Kráľ ukáže hnedou rukou, na ktorej sa ligocú náramky, na otvorené more.
Boha bohového! zahreší Martin a jeho vražedný pohľad zablúdi k oblohe. Potom mu zrak beznádejne spočinie na obzore. Blčiace oranžové slnko pomaly zapadá a spolu so spe-nenou čiarou príboja a šumiacimi palmami vytvára žánrový obrázok. Kurva štelung! povie Martin.
Poctite moju skromnú domácnosť a staňte sa mojím hosťom! navrhne kráľ. A zajtra vám dám k dispozícii muža s katamaranom, ktorý vás zavezie na Kalalau. No problém, ako sa ho-vorí. Súhlasíte?
Martin si vzdychne a pokrčí plecami. Kráľ to pochopí ako súhlas. Dvakrát zatlieska su-chými dlaňami a k Martinovi pristúpia dve krásne domorodkyne a zavesia mu okolo krku ve-niec z voňavých kvetín. Ďalšia domorodkyňa s hrubými čiernymi vrkočmi a kvetom vo vla-soch mu podá polovicu kokosového orecha s akýmsi žltkastým nápojom.
Piňa colada s bacardi rumom a ľadom, povie Tioka III., keď vidí Džjúnekove rozpaky.
Sprievod s Martinom a kráľom na čele kráča z pláže k stromom, za ktorými sa črtajú strechy obydlí z palmového lístia.
Iste by ste chceli vedieť, kde som sa naučil tak dobre po anglicky, však? spýta sa kráľ pyšne. Vychodil som tunajšiu misijnú meštianku, pochváli sa, nečakajúc na Džjúnekovu re-akciu.
Martin vie, že by mal predstierať aspoň zdvorilostný záujem o kráľovo vzdelanie, ale ešte stále sa poriadne nespamätal zo svojho nemilého prekvapenia. Vypleštenými očami si pre-meriava úhľadné chatrče ako z turistických prospektov.
Poznám doktorku Gershwitzovú, prezradí mu kráľ, keď sa usadia na priestranstve pred chyžami. Pred pár týždňami bola i u nás.
Martin sa spýtavo zahľadí na Tioku III.
Zaujímala sa o naše... no... ľúbostné zvyklosti, povie kráľ. Najmä o náš zvyk ponúknuť hosťovi spoločnosť našich žien.
Martin dopije nápoj a urastená domorodá kráska mu podá ďalší kokosový orech.
Viete, povie kráľ, na našom ostrove sa už po stáročia udržiava taká tradícia... Keď k nám zavíta cudzinec, ponúkneme mu všetky naše ženy. Cudzinec si môže vybrať. Koľko našich žien obšťastní svojou priazňou, toľko obšťastní, ale nemalo by ich byť menej ako desať... To je skrátka taká tradícia, chápete.
Martin prikyvuje. Zaujímavý zvyk, povie.
Žene-cudzinke zasa ponúkneme našich mužov, povie kráľ. Najkrajších a najmladších. A práve tento zvyk študovala vaša žena. Svojou priazňou obšťastnila dvadsaťosem najlepších rybárov z nášho ostrova. Jedného po druhom.
Vrátane mňa. Je to veľmi dobrá žena. Istotne ste spolu veľmi šťastní...
Martin roztržito prikývne. Ešte nieje mojou ženou, zamrmle. Ale šťastní sme, to hej.
Nuž a teraz vás, priateľu, žiadam, aby ste si aj vy vybrali, povie kráľ a zatľieska suchými dlaňami.
Pred Martina sa postaví niekoľko domorodých krásavíc so zvodnými úsmevmi na pe-rách.
Martinovi vyschne v ústach. Znepokojene sa poobzerá. Náčelník i rada starejších ho na-päto pozorujú.. Martin vyzunkne piňu coladu a položí kokosovú škrupinu na zem.
Táto pradávna tradícia sa totiž vzťahuje i na vás, priateľu, povie kráľ. O to viac, že ste mužom, ktorý priletel z nebies. Ja viem, ja viem, upokojí kráľ Martina, všetci sme už videli lietadlo a je nám známe i to, že Američania pristáli na Mesiaci! Z hľadiska folklóru ste však tak či tak Ahuhuai Tahuhuineui - Muž z nebies.
Martin začne vysvetľovať. On, Martin Džjúnek, je nesmierne unavený. Žiadny Ahuhaj--Tahuhaj. Bratislava, Viedeň,

Hong-Kong, Manila, Port Moresby a tak ďalej. Všetko takmer na jeden záťah. Jeho organizmus túži po niečom úplne inom ako po súloži. Spať, spať, spať!
On, Martin Džjúnek, nechce cteného Tioku III. uraziť, ale naozaj nie je v stave podávať dáke výkony v zmysle tunajšej tradície...
Naša tradícia pamätá i na to, usmeje sa král. Dvakrát zatlieska suchými dlaňami a sym-patická dievčina prinesie drevenú škatuľku. Kráľ škatuľku otvorí a ukáže svojmu hosťovi jej obsah. V škatuľke sa nachádza zelenkastý prášok.
Čo to je? spýta sa Džjúnek.
Výťažok z rastliny ramaateua, povie kráľ. Keď si ho votriete do sliznice vašich ctených genitálií, nebudete mať problém poctiť svojou priazňou sto... ba čo sto!... DVESTO našich žien, jednu po druhej! Nevidím tu žiadny problém.
Martin si skaleným zrakom prezerá producírujúce sa krásavice. Všetky sú nádherné, urastené, s hladkou pleťou farby bielej kávy, s dlhými nohami a širokými ramenami ako pre-tekárske plavkyne.
A existuje možnosť odmietnuť túto česť, tak aby som nikoho neurazil? spýta sa po istom vnútornom zápase.
Ale iste, povie kráľ. Keď ste pevne rozhodnutý nepoctiť nás svojou priazňou, stačí vám vstať a nahlas zvolať: Uouiauaue! To znamená, že odmietate. V takom prípade - Tioka III. dvakrát zatlieska suchými dlaňami - vás čaká iný osud...
Na kráľovo zatlieskanie sa domorodci rozostúpia a za ich chrbtami Martin uvidí obrov-ský kotol, začiernený dymom a rokmi používania.
Je to tiež istá tradícia, povie kráľ. Ako absolvent misijnej meštianky a veriaci kresťan na ňu nie som veľmi hrdý, ale misia a meštianka je až na ostrove Tokelau, a kotol a my sme tu. Stará povera hovorí, že jedením ľudského mäsa na vás prejdú všetky dobré vlastnosti dotyč-ného človeka. Vy ste Ahuhuai Tahuhuineui, Muž z nebies. Vaše dobré vlastnosti na nás prej-dú buď tým, že sa vyspíte s našimi ženami, alebo tým, že si vás dáme na večeru...
Kráľova tvár je priateľská a dobrácka. Martin užasnuto pozerá raz naňho, raz na kotol.
Počkajte, povie. Chcete povedať, že by ste ma zabili a uvarili v tom hrnci?
Tioka III. s ľúbezným úsmevom zavrtí hlavou. Nie, priateľu. Nezabili by sme vás. Uvari-li by sme vás zaživa. Vari neviete, že mozog ľudí, pomaly uvarených zaživa, býva v tejto ze-mepisnej oblasti tou najväčšou lahôdkou? Človeku, ktorý zošalie od príšernej bolesti, sa to v hlave všetko pomieša. To dodá mozgovej hmote vynikajúcu chuť..
Martin sa strasie od hrôzy. Odvráti pohľad od kotla, výhražné stojaceho obďaleč. Domo-rodé krásky tancujú, plné napätia a vzrušenia.
A naozaj ich musí byť najmenej desať? spýta sa Martin Tioku III.
Naozaj, prikývne kráľ.
A kebyže ich bude menej? chce vedieť opatrný Martin. V takom prípade ľutujem, povie kráľ a ukáže na kotol. ' 'V Hm, povie Martin.
Kráľ potrasie škatuľkou s práškom. S pomocou ramaateuy nebudete mať žiadny problém obšťastniť celý náš ostrov, povie.
Martin s ťažkým povzdychom vstane a vykročí smerom k chatrči. Krásky sa s nadšeným švitorením poberú za ním.
Hej! zvolá za Džjúnekom Tioka III. a zdvihne škatuľku s afrodiziakom. A nešetriť! pora-dí mu dobrácky. Martin vezme škatuľku a pozvŕta ju v prstoch. Zamieri k chyži, matne osvet-lenej blikavým ohňom vatry a nahými telami domorodých krásavíc, pripravenými prijať pria-zeň Ahuhuaia Tahuhuineuia - Muža z nebies.
Až na svitaní sa Ahuhuai Tahuhuineui dopracuje k poslednej do-morodej kráske. I napriek výťažku z ramaateuy sa to nezaobišlo bez istých problémov. Keď Muž z nebies zavŕši poslednú súlož, zvalí sa na rohož a zaspí tuhým spánkom, nevšímajúc si tepavú a pálčivú bolesť v rozodranom prirodzení.
Keď sa zobudí, slnko stojí vysoko. Šum morského príboja ho však stále uspáva, takže eš-te nejaký čas strávi v sladkých driemotách. Zlaté rolexky sa mu zastavili pri dopade na pláž, takže ani nevie, koľko je hodín.
Keď sa definitívne zobudí a sadne si na primitívne lôžko, ktosi v potemnenej chatrči zvo-lá niekoľko slov a dnu vojde krásna domorodkyňa s miskou ryže a akejsi korenenej zeleniny. Dievča sa na Džjúneka žiarivo usmieva, takže usúdi, že bola tiež jednou z tej tridsiatky, kto-rú v noci obšťastnil svojou mužnosťou.
Do chatrče vkročí Tioka III. v sprievode niekoľkých starcov.
Ako sa vyspal mocný Ahuhuai Tahuhuineui? spýta sa kráľ a sadne si na nízku bambuso-vú sedačku.
Tenks, very velí, povie Martin. Sľúbili ste mi katamaran na Kalalau. Bude z toho niečo?
Nuž, povie Tioka III., udalosti sa rozbehli iným smerom...
Ako tomu mám rozumieť? spýta sa Martin s nevôľou. On, Martin Džjúnek, predsa splnil svoju povinnosť. Zachoval sa ako pravý Ahuhaj-Tahuhaj a pofrckal nie desať, ale tridsať žien. On, mocný Ahuhaj-Tahuhaj, si dokonca všimol, že daktoré šli dva aj trikrát! Teraz nech kráľ Tioka III. splní, čo sľúbil!
Kráľ sa usmeje. Podceňujete ma, milý priateľu, povie Martinovi. Dnes ráno sme sa rá-diom spojili s ostrovom Kalalau. Čo by ste sa kymácali v katamarane? Hneď poobede sem hydroplánom priletí doktorka Gershwitzová a vyzdvihne si vás!
Martin sa zachveje. Zmienka o Edne v ňom prebudí tie najnežnejšie emócie.
Dúfam, že vám to tak vyhovuje, povie Tioka III.
Ou yeah! povie Džjúnek. Veľmi dobre!
Monarcha zatlieska suchými dlaňami a do chatrče vojde krásna domorodkyňa s hline-ným téglikom na tácni. Za ňou stojí ešte jedna s poskladanou látkou na rukách. Martin na ne pozrie a má pocit, že i na ich štíhlych telách farby bielej kávy túto noc plnil požiadavky do-morodej tradície.
Predpokladám, že vaše ctené genitálie dostali svoje, povie kráľ. Preto dovoľte, aby vám ich táto deva natrela liečivou masťou uiopeniauieaua. Pôsobí takmer ihneď.. Okrem toho si myslím, že ľahký sarong vám bude v tunajšom podnebí

vyhovovať lepšie ako nepohodlný európsky oblek.
Martin i napriek istým rozpakom vstane a nechá sa dievčinou ošetriť. Masť mierne štípe a chladí. Dievčina má šikovné a ohľaduplné prsty. Votrie masť do pokožky a nevynechá pri-tom ani jeden štvorcový centimeter Martinových rozboľavených genitálií. Druhá dievčina čaká a potom mu omotá kvetovanú látku okolo dolnej polovice tela.
Ahuhaj-Tahuhaj v sprievode kráľa a jeho rady starších vyjde na priedomie.
Kým príde doktorka Gershwitzová, povie povzbudivo Tioka III., budete zasa oukej.
A vskutku, keď sa popoludní zjaví nad morom malá tmavá bodka a do dediny doľahne zvuk piestového motora, Martin vstane a nič ho nebolí..
Celá dedina sa zhromaždí pri lagúne a pozoruje pristávajúcu plavákovú cessnu. Niekoľ-ko mužov hneď odrazí od brehu dlhé, úzke člny a ostošesť vesluje k lietadlu, pohupujucemu sa na vlnách.
Martin si zacloní oči pred slnkom a vidí, že niekoľko pasažierov z lietadla prestúpilo do člnov.
Nože jej choďte v ústrety, posmelí ho dobrácky kráľ a priateľsky ho posoti k lagúne.
Teraz už Martin rozozná Ednu v bielych krátkych nohaviciach a blúzke, sediacu v prvom člne. Vojde do vody a kráča až kým mu voda nesiaha po pás.
Martin! zvolá Edna z približujúceho sa člna a zoskočí do vody. Po prsia v slanej spenenej vode sa prebíja k Džjúnekovi.
Edna! zvolá Martin, schytí ju do náručia, zdvihne a niekoľkokrát sa s ňou zvrtne okolo vlastnej osi.
Ako si ma našiel? žasne nádherne svieža, opálená a voňajúca doktorka Gershwitzová. Ako si sa sem dostal?
Och, Edna! pritíska si Martin priateľku k sebe a jej tvár, krk, vlasy zasypáva vášnivými bozkami.
Neblázni, Martin! smeje sa Edna a vyslobodí sa z vášnivého objatia.
Prišiel som sa ťa spýtať, či si ma zoberieš, povie Martin vrúcne.
Edna sa rozosmeje.
Tak ako? sprísnie Martin. Áno, alebo nie?
Preto si sem cestoval? spýta sa Edna.
Áno, preto, povie Martin. Už dosť moderného života. Dosť oddelene prežitých dní. On, Martin Džjúnek, už Ednu nikdy neopustí. Kam pôjde ona, tam pôjde i on. A opačne. On, Martin Džjúnek, vie, že to tak pôjde. Každý sa musí trochu prispôsobiť. Každý musí v nie-čom ustúpiť. On, Martin, sa o Ednu bojí a už nikdy ju nikam nepustí samu!
Edna zvážnie. Vlny jej šteklia opálené stehná. Uprene pozerá Martinovi do tváre.
Tak ako? chcel by vedieť Martin. On, Martin Džjúnek, už má dosť svojej pochybnej slo-body. Chce sa oženiť so ženou, ktorú miluje, áno miluje, chce s ňou bývať, spávať s ňou, je-dávať s ňou, mať s ňou deti, všetko! O rok bude mať štyridsať, o desať rokov päťdesiat, a tak ďalej! Chce zažiť ešte kúsok šťastia. Rozumie Edna? Všetko sa pominie, človek ani nevie ako. Nič sa nedá vynahradiť. Každý moment, ktorý on, Martin Džjúnek, prežil bez Edny, je navždy stratený! Čas tečie do obrovskej výlevky, nič sa nevráti. On, Martin Džjúnek, miluje Ednu ako nikoho v živote. A ani Ednu v živote nik tak nemiloval ako on, Martin Džjúnek. Tak ako? Áno, alebo nie?
Tak teda áno! súhlasí Edna a s Martinom sa bláznivo rozkrúti svet. Potom kráčajú v plytkom príboji k brehu. Ruka v ruke, pekná, sošná dvojica.
Ako si sa mal vo vlasti? spýta sa Edna. Rozprávaj!
Martin si vzdychne. Najradšej by svojej budúcej žene rozpovedal o všetkom. O Žofrého duchovi i o Hruškovičovi. O Ráczovi a o Silvii; o návšteve rodnej obce. O svojom zázrač-nom úniku z hotela Ambassador i o svojom šialenom cestovaní do Hongkongu a potom ďa-lej. Nevie však, ako začať. Náhle si uvedomí, že jeho znalosti americkej angličtiny mu nepo-stačia na to, aby Edne zrozumieteľne vysvetlil, čo všetko v starej vlasti zažil a ako sa dostal sem, na Aumaouu.
Prežil som to, povie napokon a nadýchne sa, akoby chcel ešte niečo dodať.
Edna k nemu zvrtne hlavu v očakávaní ďalšej vety, no Martin už mlčí..
Vedno kráčajú po pláži k domorodej dedine, krčiacej sa v diaľke. More šumí, v povetrí sa vznášajú biele albatrosy.
Z dediny sa ozve lahodný zvuk havajských gitár.
Fredymu trvá dlho, kým nájde vhodnú príležitosť, aby pripome-nul Side zvýšenie svojho platu. Až raz, keď v noci sedia pri bare • a čakajú na zákazníka, začne Fredy opäť svoju starú pesničku o pe-niazoch. Sida nemá dobrú náladu, tupo pozerá do pohára. Fredy jej vysvetľuje, že mu sľúbila zvýšiť plat na dve stovky denne, ak bude spokojná..
Ak budem spokojná, poznamená Sida.
Fredymu viac netreba. Ako to? spýta sa čulo. Čo chcela jeho, Fredyho, veliteľka povedať touto vetou?
Sida schmatne kožený remeň, na ktorom je pripnutý Fredyho obojok, a tuho si ho pritiahne k sebe.
Ona, Sida, nechcela povedať nič. Ona, Sida, povedala len: Ak budem spokojná. Fredy spurne pohodí hlavou; nedá sa pritiahnuť. Ale Sida to povedala takým tónom, ako-by nebola spokojná, povie. Vari môže byť Sida s ním, Fredym, nespokojná? Vari by našla druhého takého? Veruže nie!
Sida nemá chuť dohadovať sa s tučniakom. Akurát mu pripomenie, že ona, Sida, nikoho nepotrebovala; to on, Fredy Špáršvajn, sa jej ponúkol! A vedel, do čoho ide! Tak čo?
Fredy stíši hlas. Všetko sa dá vyriešiť podobrotky. On, Fredy, nehovorí nič, robota je to fajn a baví ho. Ale vidí, koľko tu Sida zarába. Niežeby on, Fredy, niekomu záviděl, ale pri ta-kých príjmoch by pre jeho otrokárku nemalo byť problémom pridať mu tú stovku denne.
Sida vybuchne. Tak toto sa dalo čakať! Ľudia sú kurvy; dobré im rýchlo zovšednie. A Fredy patrí medzi nich. Keď si ona, Sida, spomenie, že ešte pred pár týždňami bol Fredy od šťastia úplne hotový a nebol by dbal miništrovať jej, Side, bárs aj úplne zadarmo! Lenže už mu to zovšednelo. Spočiatku mu stačilo, keď jej mohol lízať zadok. Dnes už chce dve stovky a zajtra to budú tri stovky! Ale dobre - ona, Sida, nieje kurva, povie Sida; stopäťde-siat denne!
Spýtavo sa zahľadí na svojho otroka.

Fredy sa zamyslí nad novou ponukou a niečo v malom mozgu mu velí prijať ju. Napokon sa však spätí.
Nie, povie Side. Buď všetko, alebo nič! Dve stovky! Prestalo ťa to tu baviť? spýta sa veliteľka.
Neprestalo ma to tu baviť, povie Fredy. Mám svoju robotu rád, fakt. Ale všetci okolo mňa zarábajú ťažké prachy a ja nič. Dve stovky, hovorím! To nieje až tak veľa. Na parkovis-ku som zarobil tisícku denne.
Tak choď späť na parkovisko, keď si taký múdry! povie Sida.
Chvíľu sedia mlčky a pozerajú na stokrát videný deviantný pornofilm, premietaný na projekčnej stene.
Sida je rozladená. Jej, Side, teraz nejde o peniaze, ide jej o princíp. Fredy Špáršvajn sa sem najprv votrie, vnúti sa jej, Side, ako otrok aj zmluvu podpíše a naraz vymýšľa. Mal by kňučať od šťastia zakaždým, keď naňho jeho veliteľka pozrie!
Fredy pokrčí plecami. Jemu, Fredymu, zasa nejde ani tak o princíp, ako o peniaze. Nemá z čoho žiť. Nič neušetrí. Dve stovky denne!
Rýchlo som ti zovšednela, povie trpko Sida. Prachy sú ti viac ako poslušnosť a oddanosť svojej veliteľke! Tak sa zbaľ a zaraz vypadni, ty zvrhlé prasa! Fredy nerozumie; zdá sa mu, že zle počul. Neisto sa usmieva. Nepočul si? povie Sida. Ťahaj čiaru!
Fredy pokrúti hlavou. Tak toto nechcel. Aby to takto dopadlo. Všetko sa predsa dá vyrie-šiť pokojne.
Sida prikývne. Presne tak. Pokojne. Tak nech Fredy Špáršvajn pokojne ide do piče! Ona,
Sida Tešadíková, s ním práve skončila. Ona, Sida, Fredyho Špáršvajna nepotrebuje; on po-trebuje ju, Sidu!
Fredy vstane. On, Fredy, je možno tučný a možno má i zvláštne záľuby. Ale nieje žiadne tučné prasa! Urážať sa už nenechá! Sida mu hovorí, že chod, tak ide!
Hrdo sa zvrtne a vypochoduje z barovej miestnosti.
Sedí v šatni, prezlieka sa a čaká, že sa otvoria dvere, vojde jeho otrokárka a povie mu, že to tak nemyslela. Nik však nechodí. Fredy sa oblečie do civilu a chvíľu len tak sedí. Potom sa rozhodne ísť domov, i napriek všetkému, čo ho tam čaká.
Keď odchádza z perverz-centra, Sida sa schválne tvári, že ho nevidí. Fredy vyjde na uli-cu, vyhrnie si golier a vyrazí proti studenému vetru na zastávku tridsaťštvorky. Keď prechá-dza popri YMCE, diváci práve vychádzajú z kina. Fredy čaká na zastávke a okolo neho po-stávajú spokojní, veselí, ba až šťastní ľudia. Od dobrodružstva, prežitého na plátne, majú roz-šírené, žiarivé oči. Živo sa zhovárajú o filme, občas sa ozve výbuch smiechu. Fredy ich v tej chvíli nenávidí. Ako môžu byť takí veselí vo chvíli, keď on, Fredy, je taký nešťastný?!
Postupne je mu jasné, že urobil chybu. Že nemal na Sidu tak tlačiť; Sida predsa nie je žiadny Feri Bartaloš! A okrem toho: ach, Sida! Sida!...
Fredy Špáršvajn odomkne bránku rodičovského domu, vojde do verandy a potme odomyká dvere. Nejde to, znútra je kľúč. Fredy krúti kľúčom, vtom sa dvere otvoria a na prahu zastane otec. Prísne zazerá na svojho perverzného syna. Ty si? povie otec.
Ja, odvetí Fredy, očervenie a sklopí zrak. Obedár a sieťovku máš? chce vedieť otec. Fredymu táto otázka tak bolestne pripomenie otcovu návštevu v perverz-centre, že mu chvíľu trvá, kým sa zmôže na kladnú odpo-veď..
Chutilo ti aspoň? spýta sa starý Mešťánek a Fredyho zalejú slzy.
No, poď, povie otec zmierlivo a pustí syna dnu. Matke som nepovedal nič, šepne, zatiaľ čo sa Fredy s fučaním prežúva do papúč.
Fredy sa pozdraví s matkou, no zdvorilo a rázne odmietne ponúknuté jedlá i bábovku. Priveľmi trpí, než aby mu chutilo. Vojde do svojej neútulnej izbietky, vyzlečie sa, zhasne svetlo a potme leží v posteli. Roz-šírenými horúčkovitými očami pozerá do plafóna.
Ozve sa zaklopanie; vojde otec. Kašle a odŕha: nevie ako začať. Môžem? spýta sa a sad-ne si na peľasť. Chvíľu sedí mlčky a ani Fredy nič nehovorí.
Bol som v tej tvojej robote, povie otec. Videl som všetko. Prečo si nás klamal? Fredy nevie, čo povedať, a tak mlčí.
Ten vrátnik či vyhadzovač či čo to je, mi povedal, že máš zákazníka, pokračuje otec. Akého zákazníka?
No zákazníka predsa..., povie Fredy.
Akého? spýta sa otec. Vari len nie si... zvrhlý! Homosexuál!
Posledné slovo starý Mešťánek vysloví tak, akoby sa ho hneď aj zľakol
Fredy očervenie, no v tme to nevidno.
Nie som, povie.
Tak čo to bolo za zákazníka? nedá sa odbyť otec.
Ále, povie Fredy, taký starý chlap. K nám chodia takí, čo sa nechajú radi zbičovať...
K vám? chytí ho otec za slovo. Kto ste to VY?
No my... Ja a Sida.
Aká Sida? Co za Sida?
Sida Tešadíková, povie Fredy. Z Novej Vsi. Aha, z Novej Vsi? prikývne starý Mešťánek. A čo je tá Sida? Co akože robí?
No čo..., zauvažuje Fredy. Bičuje takých, čo za to zaplatia. A ty?
Ja jej pomáham, povie Fredy. Podávam jej nástroje, asistujem, upratujem... A tak.
A čo ešte?
Nič, povie Fredy. Iba to.
Takže len pomáhaš, overuje si otec. Vieš, Alfréd, ako by som... skrátka, sú takí muži, čo... rozumieš.... s inými mužmi... Si si istý, že medzi nich nepatríš?
Fredy by sa najradšej prepadol od hanby.

Co si o mne myslíš? zvolá urazene. Jasné, že som si istý!
Vieš, povie otec, ja som si myslel, že patríš medzi takých.
Tak medzi takých som ja nikdy nepatril! povie Fredy.
Otec si vydýchne. Nálada sa mu citeľne zlepší; zo srdca mu padol niekoľkodňový balvan
A tá Sida? povie. Čo je to za dievča? Asi nič moc, keď robí v takom dome, čo? Bývalá učiteľka! povie Fredy. Má aj vysokú školu! Múdra je! Ale čo! neverí otec.
Fakt! tvrdí Fredy. Predtým bývala na Grbe. Teraz v Petržalke. Nuž čo, povie otec a vstane. Keď ťa to baví... Hlavne len, že nepatríš k tým... k teplým!
Otec zamieri k dverám.
A matke nič nepoviem, sľúbi. Nech sa netrápi. Ona by to nepochopila... že sú iné časy. Nie ako za našich čias... A hladný nie si?
Fredy pokrúti hlavou. Na jednej strane je šťastný, že to doma prešlo takto hladko, na dru-hej strane, keď si spomenie na Sidu, stisne ho pri srdci.
Otec odíde dolu, do obývačky. Fredy leží v posteli a predstavuje si, ako by to bolo, keby zomrel. Ležal by v otvorenej rakve. Všetci by ho oplakávali. V prvom rade zlomení rodičia, potom... a potom kto? Fredy nemá žiadnych priateľov, ktorí by mu šli na pohreb. Možno su-sedia, známi rodičov. Potom by sa rozhostil šum. Objavila by sa Sida. Celá v čiernom. Čier-ne šaty, čierne glazé rukavičky, čierne pančuchy, čierny závoj. V ruke by niesla kyticu. S pla-čom by ju hodila do jamy, na rakvu. Zachádzala by sa od plaču, ale už by bolo neskoro. Už by mohla jemu, Fredymu, tak akurát fúkať do riti.
Fredy uvažuje nad vhodným spôsobom samovraždy. Obesiť sa? Nie, dlho by sa trápil. Podrezať si žily? Fredyho strasie od nepríjemného pocitu. Na chrbte mu naskočia zimo-mriavky, keď si predstaví chladné ostrie žiletky, nehlučne, no o to zákernejšie sa vnárajúce do zápästia. Navyše by si mohol porušiť šľachy a ostal by na celý život mrzákom. Prášky na spanie? Nemá žiadne. Plyn? Smrdí. A rodičia: stále trčia doma.
Fredy vyskočí z postele, otvorí skriňu a vytiahne igelitovú tašku. Vlezie späť do postele, nasadí si tašku na hlavu a okolo krku utiahne. Teraz dýcha vlastnú mikroklímu, vlastnú at-mosféru. Smrť zadusením možno nebude taká krutá.. Možno zaspí, ani nebude vedieť ako.
Fredyho dych sa zrýchli. Obsah kyslíka v tesnom priestore igelitového vrecka povážlivo klesol. Fredymu začne byť trochu horúco. Rozplače sa nad vlastným krutým osudom; slzy mu tečú po tučných lícach. Premôže pud sebazáchovy a nutkanie strhnúť si tašku z hlavy a pokorne s chrčaním vdychuje takmer čistý oxid uhličitý a dusík. Pred očami sa mu robia čierne kruhy; zaujímavé, že Fredy ich zreteľne vidí i na absolútne čiernom pozadí tmavej iz-bietky. Igelitové vrecko sa nadúva a vyprázdňuje v rytme jeho dýchania.
Naraz sa Fredy tuho znenávidí; nemá žiadnu vôľu! Prudkým pohybom si strhne tašku z hlavy a lačnými dúškami vdychuje chladivo svieži vzduch.
Sida pripúta prvému dnešnému zákazníkovi ruky ku krížu polo-ženému na dvoch drevených kozách a zopárkrát nad ním zašvihá bičom.
Odpusťte, grófka! kričí zákazník. Odpusťte! Nechcel som vás uraziť!
Nikdy nikomu neodpúšťam! osopí sa na zákazníka Sida. Tobôž nie, keď ma urazia!
Sida začne zákazníka skôr symbolicky ako vážne bičovať po hrudi a stehnách. Zákazník sa krúti, ležiac na drsnom dreve, prsty má pokrivené ako pazúry. Prezervatív, nasadený na zdurenom pohlavnom úde, sa mu čosko-ro začne napĺňať tekutinou. Ách! Ách! volá zákazník. Ách! Ách!
Sida položí bičík a rozviaže zákazníkove ruky a nohy. Zákazník vstane a ide na WC. Onedlho sa vráti a oblieka sa.
Na budúci týždeň nebudem môcť prísť, povie, zapínajúc si manžetové gombíky. Idem na obchodné rokovanie do Japonska. S ministrom. Mám vám odtiaľ niečo priniesť, slečna Sida? Čože by ste mi nosili? zasmeje sa skromne Sida, popíjajúc plechovkové pivo. Fakt by som vám rád niečo priniesol, povie zákazník, vyhrnie si golier a cez hlavu si pre-tiahne kravatu. Vážne, dodá.
Tak mi vyberte niečo v tamojších sex-shopoch, kapituluje Sida. Niečo, z čoho budete mať radosť i vy.
Niečo vám už vyberiem, povie zákazník. A kde je pán Fredy? spýta sa. Pán Fredy má dovolenku, zaluhá Sida.
To je škoda, povie zákazník. Keď ma spútal on, tak som sa nemohol ani len pohnúť. Nič proti vám, slečna Sida, ale vy predsa len nemáte v rukách takú silu. Vari ste neboli spokojný? spýta sa Sida.
Ale bol, chlácholí zákazník Sidu. Samozrejme, že som bol. Ale býval som už aj spokoj-nejší. Akoby ste boli nejaká roztržitá či čo... Myšlienkami niekde ďaleko. To si zákazník všimne, nemyslite si.
Tak to je mi ľúto, povie Sida.
Možno máte dáke starosti, povie zákazník. Možno by som vám vedel pomôcť, slečna Si-da...
Nie, ďakujem, povie Tešadíková. Všetko je v poriadku. Iba ma trochu bolí hlava... Keď zákazník odíde, otvorí si Sida ďalšie pivo a zapáli si marlborku. Cez sieťovanú pan-čuchu si poškrabe stehno. Sedí na dereši a vyfajčuje. Na nič nemá chuť. Pohľad jej padne na Fredyho kuklu, prehodenú cez škripec. Zazvoní domáci telefón. Sida zdvihne slúchadlo.
Pri bare ťa čakajú dvaja kunčafti, Sida, oznámi jej barmanka Poď si po nich Pošli na nich Dagmaru, povie Sida. Ja som už dnes skončila
A čo mám povedať šéfke, keď sa bude pýtať? chce vedieť barmanka
Povedz jej, že mi bolo zle a šla som domov.
Dobre, súhlasí barmanka a zloží slúchadlo.
Sida položí cigaretu do popolníka a začne sa odličovať..
Fredy leží na posteli vo svojej staromládeneckej izbietke a pre-zerá si posledné číslo časopisu Latex Persuasion, ktoré si požičal v perverz-centre.

ALFRÉD! zakričí zdola z obývačky matka. MÁŠ TU NÁVŠTE-VU!
Fredy odloží časopis pod vankúš a sadne si na posteli. Niekoľko sekúnd čaká, kým mu pod teplákmi zmizne erekcia, potom vstane a otvorí dvere izbietky.
Hore schodmi už vystupuje Sida Tešadíková.
Sida! zvolá Fredy prekvapene. Ty?
Sida na Fredyho tiež pozerá prekvapene; počas nútenej dovolenky sa Špáršvajn trápil a nejedol. Výsledkom je, že zhodil asi pätnásť kíl a jeho neforemná postava nadobudla trochu mužnejšie a ľudskejšie tvary.
Fredy pozve Sidu do svojej izbietky. Sida prejde k oknu a pozrie von, na rybník ponára-júci sa do šera a-na oblohu horiacu ružovou farbou. Taký západ slnca môže byť len v Novej Vsi.
Pekný výhľad, povie. Môže sa tu fajčiť?
Ale iste, odvetí Fredy a podujme sa hľadať popolník.
Sida si unavene sadne do kresla a popol z cigarety odklepne na Fredyho obľúbenú datľo-vú palmu.
Fredy si sadne na gauč oproti nej.
Pozri, Fredy, začne Sida. Myslím, že naposledy som to trochu prehnala. Viem, môžeš sa cítiť urazený, ale myslím si, že by si už nemusel trucovať a mal by si sa vrátiť do Justíny.
Ale čo? spýta sa so záujmom Fredy Špáršvajn.
Hovorila som s majiteľkou, povie Sida. Nemá nič proti tomu, aby si sa stal stálym za-mestnancom perverz-centra.
Fredy prikývne.
Sida na ňom môže oči nechať. Fredyho mierne pochudnutá tvár, utrpením vpadnuté tem-né oči a štvordňové strnisko mu dodávajú úplne nový výraz.
Viem, že ti tá robota chýba, povie Sida. A ak chceš, aby som sa ti ospravedlnila, tak pro-sím: prepáč mi.
Fredy sa usmeje. Vstane a prejde Side po hebkých krátkych vlasoch.
Tušil som, že prídeš, povie. Otvorí zásuvku a vytiahne z nej podlhovastý predmet, zabalený v hodvábnom papieri.
To je pre teba, povie a podá jej ho.
Sida roztrhne papier a vyberie nádherný, ručne zdobený kožený korbáč. Poťažká ho v ru-ke a zopárkrát ním švihne. Ozve sa sýty, ťažký zvuk.
Vážne pre mňa? spýta sa Sida s neveriaco rozšírenými očami.
Áno, povie Fredy.
Sida mu priloží konček korbáča pod bradu. 8 Pravá hrošia koža! zdôrazní Fredy.
Musel stáť celý majetok, povie Sida. Odkiaľ si vzal peniaze?
Predal som príves, povie Špáršvajn.
Ďakujem, Fredy, povie Sida a hlas jej zmäkne. Ani nevieš, akú radosť si mi urobil. Ale nemôžem to prijať. Také drahé dary si cudzí ľudia nedávajú..
Nemusíme si byť cudzí, povie Fredy a zapýri sa.
Ako to myslíš, Fredy? spýta sa Sida a tiež sa zapýri.
Fredy už nevydrží.
Ľúbim ťa, Sida! vyrazí zo seba a vrhne sa na kolená. Viem, že nie som hoden, jáchce, ale
povedz len slovo! Daj mi nádej! Viem, že sa ti muži bridia, ale ak nechceš, nikdy v živote sa ťa ani len nedotknem! Iba buď moja, Sida!
Sida sa naňho pozrie. Nevrav, povie. Schytí ho za vlasy a pritiahne si ho k sebe. A budeš i naďalej mojím otrokom? spýta sa ho.
Budem! vyhŕkne Špáršvajn bez premýšľania.
A budeš ma vo všetkom poslúchať? spýta sa Sida a potiahne si z cigarety.
Budem! sľubuje Fredy.
A znesieš odo mňa všetky muky, príkoria a poníženia, aké si pre teba vymyslím? chce vedieť Sida. Tak ako to stojí v našej zmluve?
Áno, áno, všetky! jachce Fredy.
A necháš so sebou zaobchádzať ako s posledným psom? spýta sa jeho veliteľka.
Áno! povie Fredy a celý sa trasie od samej úprimnosti, poslušnosti a vernosti. Oči mu svietia ani dunčovi pri plnom obedňajšom stole.
Sida si ho za vlasy pritiahne ešte bližšie a naspúli nahé ústa na bozk. Fredy ho chce váš-nivo opätovať. Vzápätí však skríkne od bolesti a prevapenia. Prudko sa odtiahne a chytí si gamby. Z rozhryznutej dolnej pery sa mu cícerkom pustí krv.
Dobre teda, budeš mojím psom! rozhodne sa Sida a prisaje sa k Špáršvajnovým ústam.
Fredy pocíti vo svojich ústach jej klzký a horúci jazyk.
Každý deň takto budem piť tvoju krv! povie Sida so skrvavenými ústami, keď sa od neho odtrhne. Možno z toho onedlho zoslabneš a umrieš, dodá. Čo?
Fredyho strasie od náhleho poryvu šťastia a vzrušenia. Nedbal by. Nadýchne sa, aby po-vedal čosi v tom duchu, že jemu, Fredymu Špáršvajnovi, by na živote bez Sidy aj tak nezále-žalo. Prísny pohľad veliteľky ho však umlčí. Namiesto slov radšej poslúchne nemý príkaz, úslužne priskočí a kvokne si jej k nohám. Najprv Side stiahne jednu a potom druhú čižmu. Oslobodeným drobným chodidlom v ponožke ho Sida panovačne a rozmarne odsotí. Fredy stratí rovnováhu a skrbáľa sa na zem. Mlčí. Cíti, že dolná pera mu ešte stále trochu krváca. Ohmatá si ju.
Sida vstane a rozkročí sa nad ním na svojich dlhých nohách. Lono vo vypasovaných ro-zodraných džínsoch vypne dopredu. Pomaly, ako vo videoklipe, si zvlečie hrubú, ošúchanú koženú bundu a hodí ju na zarazeného Fredyho,

nespúšťajúc z neho vážny pohľad. Potom si rovnako pomaly stiahne biele bavlnené ponožky a šmarí ich do svojho otroka ako striptérka, keď v bare obšťastňuje divákov svojimi pančuchami.
Fredymu vylezie srdce až do krku. Nasucho preglgne a zamliaska oťaženým jazykom. Rozpálená krv sa mu rozprúdi ešte rýchlejšie.
SIDKA! zvolá Fredyho matka z prízemia. DÁTE SI KÁVU A BÁBOVKU?
Potom, povie Sida polohlasne a bezcitným hadím pohľadom ďalej fixuje svojho trasúce-ho sa otroka.
Niť Fredyho pomaly narastajúceho vzrušenia sa prudko presekne. Špáršvajn sa rozzúri. Vstane a otvorí dvere svojej staromládeneckej izbičky.
NIE, NEDÁ SI! zrúkne dolu schodmi, nedbajúc na bolesť v pohryznutej pere. POTRE-BUJEM VYRIEŠIŤ JEDEN VÁŽNY PRACOVNÝ PROBLÉM! NEVYRUŠUJTE MA!!!
Nedá sa tu zamknúť? spýta sa Tešadíková, zápoliac so zipsom svojich nohavíc.
Fredyho zaleje rumenec. Otočí kľúčom vo dverách. Na dva západy.
Kým sa odvráti od dverí, Sida je už len v nohavičkách a tričku. Cigaretu na moment po-loží do kvetináča a pretiahne si tričko cez hlavu. Špáršvajn môže vidieť, že jeho šéfka v civi-le nenosí podprsenku. Nemôže spustiť zrak z jej hladkých, takmer chlapčenských pŕs. Sida si ich chvíľu pomaličky a so zjavným pôžitkom pohládza. Akoby chcela získať čas pred záve-rečným, najzávažnejším odhalením. Napokon si, nespustiac pohľad z Fredyho tváre, stiahne nohavičky a odkopne ich do kúta izby. 141
Fredy stojí oproti nej. Ešte nikdy v živote ju nevidel úplne nahú, zbavenú akýchkoľvek textilných, kožených, gumených a kovových doplnkov, parochne, umelých nechtov a mihal-níc, dlhých rukavíc, falošného tetovania a divo zmaľovanej tváre. Jej drobná štíhla postava s malými cecíkmi a riedkym, umelo vytvarovaným ochlpením ohanbia, pôsobí bez týchto rešpekt budiacich doplnkov bezbranne a takmer dojímavo detsky.
No čo je, sviňúch? zaujíma sa Sida a v hlase jej zaznie dôverne známa veliteľská netrpez-livosť a prísnosť. Hneď je po dojímavosti. Čo čumíš? Ideme! rozkáže hrubo. Šaty dolu!
Fredy poslúchne. V okamihu je vyzlečený. Nahý v prítomnosti svojej nahej otrokárky sa cíti čudne, no vôbec nie nepríjemne.
Sida pristúpi k Špáršvajnovi, krutými očami si vyhľadá miesto na jeho obnaženej hrudi, vytiahne z úst cigaretu a pritisne ju tam.
Fredy privrie oči od pálčivo slastnej bolesti, ale neustúpi ani o krok. Do nosa mu udrie zápach spálených chlpov a mäsa. Vie, že tentoraz je to naozaj. Uvedomí si, že týmto činom mu Sida jasne naznačila, že ani on, Fredy Špáršvajn, jej nieje ľahostajný..
Sida zo svojej bundy vytiahne pár hrubých kožených tehliarskych palčiakov a natiahne si ich na ruky. Fredymu sa od vzrušenia zatmie pred očami. Poďme, ty svinčiak bachratý, povie Sida a schytí ho za nalievajúce sa prirodzenie. Teraz chcem, aby si mi poriadne poslúžil, ro-zumieš? Sida privedie vzrušením osprosteného Špáršvajna k posteli a sotí ho na ňu. Obkroč-mo sa vrhne na jeho stoporený úd, pomáhajúc si rukou. Fredy začne prudko dýchať. Pálčivá bolesť na pere a hrudi sa zmenila na tepajúcu slasť..
Sida mu krátko, no bolestivo stisne miešok.
Teraz mi to urobíš, ale chráň ťa pánboh, keď budeš hotový skôr, ako ti dovolím! zasipí výhražne a uhryzne ho do mäsitého ucha. JA určím, kedy sa odbavíš! Už sa ma nikdy nestra-sieš, ty bravčiak!
Keď Sida vidí, že Fredymu od prudkej bolesti vyhŕkli slzy, nemilosrdne mu rukou v ru-kavici vykrúti nos.
Nikdy, rozumieš? zopakuje.
Fredy poslušne ani pes leží pod svojou veliteľkou a oboma rukami si ju pridŕža za boky, tak ako po tom túžil vždy, keď ho na motorke viezla pod nový most. Veliteľka sa na ňom po-hybuje divo a bezohľadne. Fredy sa musí zo všetkých síl usilovať myslieť na niečo iné, aby náhodou predčasne nevystrekol a nevystavil sa tak prísnemu trestu. A keby aj; nevedno, čo by bolo preňho príjemnejšie - výstrek alebo trest.
Svadba Fredyho Mešťánka a Sidy Tešadíkovej sa stane vychyte-nou udalosťou v erotickom podsvetí mesta. Organizáciu, ba i spolu-financovanie svadby vezme do svojich rúk Silvia; je to prvá a nadl-ho asi posledná svadba medzi zamestnancom a zamestnankyňou jej perverz-centra.
Samotný obrad prebehne v kostole a potom sa všetci presunú do Justíny. Fredy vyzerá v bielom obleku celkom dobre, no skutočnou hviezdou je pochopiteľne Sida, poblednutá, v čiernych šatách s vlečkou, s rukami v dlhých čiernych rukavičkách a s venčekom
z krvavočervených orchideí na hlave, prikrytej čiernym závojom. Vari po prvý raz v živote
má Sida na sebe ženské oblečenie a vyzerá v ňom zlovestne krásna; ako zlá čierna kráľovná
z Disneyho Snehulienky.
Fredyho rodičia sú bez seba od šťastia. Matke sa páčia najmä Sidine družičky. Starému
Mešťánkovi sa však páčia ešte väčšmi. Iste by sa začudovali, keby vedeli, že jedna sa volá
Dárius, druhá Otmar, tretia Radúz a ďalšia Vratko.
Pred hostinou stará Mešťánková odovzdá mladomanželom svadobný dar: vlnu na svetre pre Fredyho a Sidu. Nikdy sa nedozvie, čím sa jej syn a nevesta živia; manžel jej radšej nič neprezradí a ona sama sa nedovtípi. Jednoducho sa dovtípiť nechce.
Trinásťtisíc kilometrov odtiaľ sa odohráva iná svadba. Doktorka Edna Gershwitzová a Martin Džjúnek si povedia svoje Yes, I will a onedlho vyrazia na svadobnú cestu do Izrae-la, do pravlasti Edniných rodičov. Martinovej firme Finé Art Lamps sa darí čoraz lepšie a čo-skoro sa mu predsa len podarí založiť európsku filiálku. Pochopiteľne, Martin nejde do Euró-py osobne; už nikdy v živote. Pošle ta svojho manažéra s právnikom. V malej dedinke dvad-sať kilometrov od Drážďan lacno kúpia pozemok s halami a po nevyhnutnej rekonštrukcii tam začnú vyrábať Martinove preslávené

preglejkové svietidlá. Po čase sa Martin vzdá postu riaditeľa firmy, stiahne sa do ústrania, kúpi tridsaťmetrovú jachtu a vydá sa s Ednou a osem-členným personálom na okružnú plavbu po svetových moriach. Treba dodať, že Žofré dodrží slovo a od chvíle, keď sa pred hotelom Ambassador-Rácz rozlúčil s Martinom, ho nikto nik-dy neuvidí.
Hruškovič sa ešte niekoľko rokov venuje svojim pacientom, no potom sa utiahne na od-počinok. Peňazí má plno, do smrti nemusí krížom slamku preložiť. Zvyšok svojho krátkeho života zasvätí chodeniu po doktoroch, aby sa liečil z neduhov, ktoré akoby sa naňho preniesli z vyliečených pacientov. Hruškovič to znáša s pokorou; vidí v tom boží trest za svoje šarla-tánstvo a podvodníctvo. Do smrti však patrí k najváženejším občanom Novej Vsi. Na jeho pohreb príde vyše desaťtisíc ľudí zo všetkých kútov Slovenska i zo zahraničia, zväčša býva-lých pacientov. Zábery z rozlúčky s Hruškovičom prinesú i večerné televízne Aktuality.
Rácz konečne využije pozemky kúpené v areáli prístavu, kúpi dva remorkéry, zopár vlečných člnov a popri všetkých svojich aktivitách sa vrhne aj na riečnu dopravu. Konečne pochopí, že Silviu už nedostane. Zoberie to ako chlap a nájde si inú milenku. Samozrejme, svoju ženu Lenku neprestane vrúcne a žiarlivo milovať. Gilda podnikateľov ho zvolí za pod-nikateľa roka, Zväz hoteliérov a majiteľov reštaurácií za hoteliéra a reštauratéra roka, Spolok súkromných riečnych prepravcov za súkromného riečneho prepravcu roka a akýsi ženský týždenník dokonca za muža roka.
Eržika Bartalošová pracuje ako predavačka v mäsiarstve svojho otca mäsiara Kišša. Jej muž, pyšný Feri Bartaloš, pasie tučné prasce na farme starého Kišša. Zarábajú pekne. Čosko-ro Eržika opäť otehotnie a narodí sa im chlapec. Dajú mu meno Antal, podľa starého. Aj na-ďalej bývajú u Kiššovcov. Pyšný Feri po večeroch vysedúva v krčme a rozpráva chlapom o svojom živote v meste. Všetkým už jeho chválenkárske reči lezú hore krkom, ale poslušne počúvajú, lebo i oni sa cítia byť aspoň na chvíľu ožiarení svetlami veľkomesta. Keď sa v krč-me zjaví starý Kišš, Feri zmĺkne. Vie, že svokor by mu jeho chválenkárske predstavenie raz--dva prekazil vhodne zvolenou jedovatou poznámkou. Radšej teda zaplatí Kiššovi poldeci barackovice, mlčí a trpezlivo čaká, kým starého trafí šľak.
Fraňa Fčileka, podozrivého zo zavraždenia Toho-Okulárom, zatkli a vyšetrovali. Pre ne-dostatok dôkazov ho však museli čoskoro prepustiť, ako si pozornejší čitatelia iste všimli. Fraňo Fčilek dnes zbiera krígle U poľovníka. Čo sa týka Toho-Okulárom, oficiálna verzia je-ho úmrtia znie, že sa poklzol na zahorčicovanom umelohmotnom podnose a zlomil si spodi-nu lebečnú.
Manželom Heiligovcom sa úspešne podarí všetkých oklamať. Hneď po príchode z dovo-lenky sa presťahujú do Berlína. Nikomu z ich nových kolegov a známych ani len nenapadne, že malá Felicitas by mohla byť niekým iným, ako ich vlastnou dcérou. Felicitas rastie ani z vody. V budúcnosti bude nadanou žiačkou a dobrou športovkyňou. Všetci budú žasnúť, ako sa podobá na svoju matku.
Silviin perverz-klub Justína prosperuje. Silvia sa väčšinou zdržuje vo svojom rozľahlom byte v podkroví. Von vychádza zriedkakedy a vždy sa obzerá, či niekde nestriehnu Ráczovi chlapi; bojí sa, že ju unesú a predhodia lačnému a zverský divému hoteliérovi. Dlho žije tak-to sama, no potom sa na jednej vernisáži zoznámi s peknou a inteligentnou mladou ženou, ktorá si získa jej srdce i dušu. Ako sa ukáže, ani mladej žene nie je Silvia ľahostajná, a tak sa trochu prostého šťastia a lásky nasťahuje i do podkrovia úhľadnej vilky pod hlavnou stanicou, žiariacej do temnej noci neónovou dievčinou s bičíkom v ruke.
Fredy a Sida Mešťánkovci si zo svojich úspor kúpia do súkromného vlastníctva pohodlný byt na Bjornsonovej ulici, necelých päťsto metrov od perverz-centra. Sida čoskoro otehotnie, no do poslednej chvíle pracuje - pokročilé tehotenstvo dodáva jej službám istý perverzný šmak. Koniec-koncov: perverz-centrum. Po narodení dievčatka - dajú jej meno Silvia, na po-česť šéfky, ktorá sa stala i kmotrou dieťaťa - ostane Sida doma. Motorku predá a kúpi auto, aby sa nemusela s kočíkom trmácať v preplnených autobusoch a električkách. Fredy ostane pracovať v perverz-centre. Keďže nemá partnerku, Silvia mu vymyslí novú pracovnú náplň: vymýšľanie nových programov pre divadielko malých perverzných javiskových foriem, umiestnené v suteréne Justíny. Fredy sa pustí s vervou do práce a onedlho sa ukáže, že má veľký talent na vymýšľanie pornografických jednoaktoviek. Neskôr, keď Silvia začne spolu-pracovať s dánskou spoločnosťou Color Climax Corporation na tuzemskej výrobe filmov s deviantnou pornografiou, stane sa Fredy výhradným scenáristom. Samozrejme, že jeho príjmy primerane vzrastú. Už nie je odkázaný na Sidu - Sida je odkázaná naňho.
Len občas v noci, keď už malá spí, vojde Sida do Fredyho pracovne zmaľovaná na nepo-znanie, v koženom korzete a rukaviciach, čiernych pančuchách a čižmách, s darovaným kor-báčom v jednej a s ostnatým psím obojkom a vodidlom v druhej ruke, a žiada si svoje. Robota-nerobota, scenár-nescenár; zmluva, ktorú Fredy kedysi potvrdil vlastnou krvou, platí a bude platiť stále. Fredy musí slúžiť. A slúži rád.
Onedlho ho Sida presvedčí, aby sa - i napriek svojmu pokročilému veku - prihlásil na štúdium dramaturgie a scenáristiky na Vysokej škole múzických umení. Ako veľmi talento-vaného ho prijmú, a tak Fredy Špáršvajn dopoludnia vysedúva na prednáškach a popoludní píše scenáre k filmom a divadelným pásmam pre Silviu. Prášky neužíva; pravidelný sex mu napravil hlavu.
Občas si dožičí, sadne si do minipressa pred budovou školy a s rozmarným gestom si ob-jedná jednu becherovku. Sedí sám; ostal lakomý. S nikým sa nekamaráti. Svojim spolužia-kom nerozumie a oni zasa nerozumejú jemu. Je medzi nimi rozdiel takmer jednej generácie. Okrem toho im ich obstarožný spolužiak pripadá trochu prízemný a hlúpy, i keď sa to pokúša zakrývať slovíčkami, ktoré pochytil na prednáškach. Fredy vypije becherovku a v útrobách sa mu rozleje príjemné teplo. Spomenie si na svoju ženu a dcéru, dve najmilovanejšie bytosti na svete, a srdce mu stisne náhly poryv lásky. Vstane a náhli sa domov.
Večer sedí doma pri počítači a píše nový kus pre divadielko. Malá sa v obývačke hrá s detským bábkovým popraviskom, Sida si na videu pozerá nový film zo Silviinej produkcie, nakrútený podľa Fredyho scenára.
Čo myslíš, Sidka, zakričí Fredy do obývačky, nezdvihnúc zrak od obrazovky. Podarilo by sa nám v Justíne dostať na javisko živého slona?

Sida sa zamyslí a napije sa piva rovno z plechovky.
Asi ťažko, ty hlúpy perverzný tučniak, povie svojmu otrokovi.
Hm, povie Fredy sklamane. Tak potom budem musieť vymyslieť niečo iné....
Obráti sa a pohľad mu cez otvorené dvere padne na jeho veliteľku a ich spoločné dieťa. . Náhle si uvedomí: od istého dňa začala byť i pre neho, Fredyho Špáršvajna, obloha belasá.
Jeho dni budú ako ľan.